

DJURGÅRDAREN

* JUBILEUMSNUMMER 1956 *

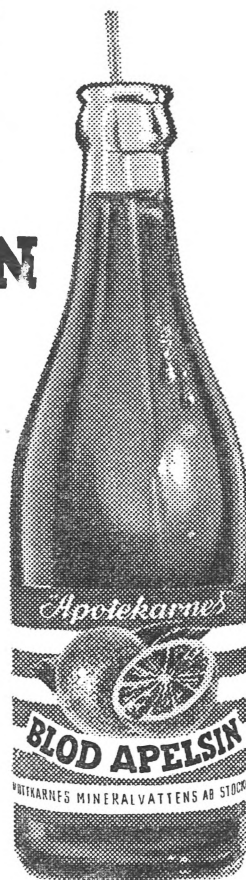

De älskar
och

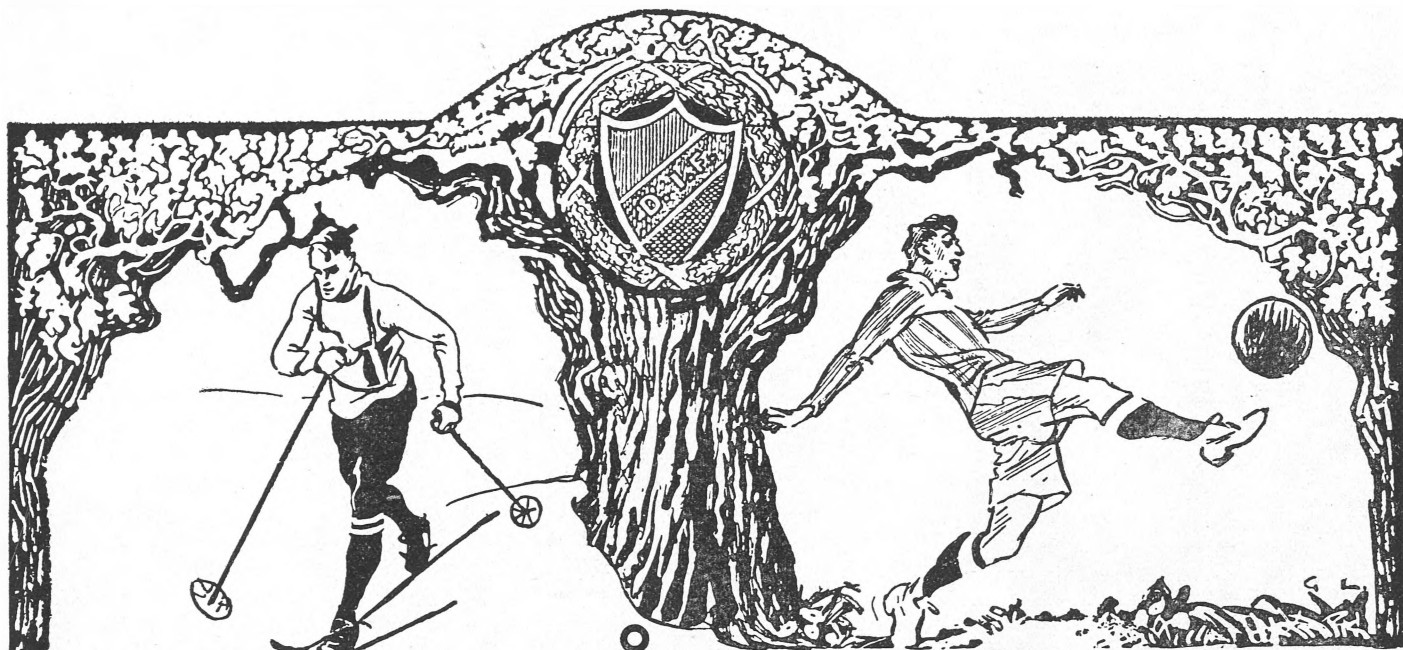
varandra

Apotekarnes **BLOD APELSIN**

De har god smak, de båda ungdomarna, och den smaken delas av alla när det gäller Apotekarnes Blodapelsin. En härlig dryck, festligt röd och med fin, frisk arom — en äkta blodapelsindryck med all den underbara smak och doft, som finns hos nypressade apelsiner. Drick den väl avkyld i glas eller med rör, till mat och som förfriskning. Apotekarnes Blodapelsin är alltid lika god.

APOTEKARNES MINERALVATTENS AB • STOCKHOLM

DJURGÅRDAREN

Redaktör: KARL LILIEQUIST

Jubileumsårgång 1956

Ägare: DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING

Ordföranden har ordet:

Giv de unga chansen

Djurgårdens Idrottsförening är i dag vid sitt 65-årsjubileum en av landets största och absolut framgångsrikaste idrottsföreningar. Framgångarna har givetvis växlat genom åren. Vi ha haft såväl svåra motgångar som strålande framgångar, vilka var och en på sitt sätt sporrat till nya tag för att framgångsrikt söka föra föreningens färger vidare.

Djurgårdens 65-åriga historia är en tjuvande och medryckande berättelse om lek och löje, om improviserade småtävlingar och världsomfattande turnéer, stordåd och topp prestationer, om uppoffring och idealitet samt en ständigt iögonfallande kärlek till föreningen. Denna idrottsförening som givit så många svenska ungdomar sin idrottsliga uppfostran och skapat åt dem ett fysiskt och psykiskt underlag att rätt kunna möta livets vidare öde.

Djurgårdens IF 65 år och evigt ung men ändå "still going strong" har givetvis ej heller undsluppit de stora problem som i dag äro så centrala i en svensk idrottsförening såsom exempelvis: Ledarbrist, arvodeskrav och proffstendenser. Stora svårigheter äro de höga inkomst- och nöjesskatterna samt våra styrande myndigheters oförståelse för vad tidens största folkrörelse, idrotten, betyder och behöver.

Åke Dunér

Många av dessa problem tror jag skall kunna tillrättaläggas på ett lämpligt sätt anpassat efter tidens krav och uppfattning. Det stora krusket för Djurgården och svensk idrott över huvud taget och det största bekymret är och förblir våra styrandes brist på förståelse och intresse för investering av pengar i idrottsliga anläggningar som fylla dagens krav. Svensk idrott kommer ovillkorligen att halka efter, ja kanske försvinna i allt internationellt sammanhang om det ej snart och omgående bygges nya, stora arenor, ispalats, idrottsballar och gymnastiksalor m.m.

I dagens läge förräntas dåligt de oerhörda värden i form av frivilligt arbete som ärligen nedlägges i svenskt idrottsarbete. Är det rim och reson att våra styrande skola blunda för men ändå beskatta resultatet av denna landsomfattande, frivilliga insats. Vad skulle allt detta idrottsarbete kosta om det skulle utföras av betald kraft i "social" regi. Det bör ej längre väljas mellan byggandet av bostäder eller idrottsballar. Båda kategorierna

behövas samtidigt och äro lika nödvändiga i ett modernt samhälle.

Världen över, i alla länder, bygges det och investeras i tidsenliga sport- och idrottsanläggningar. Man äro alla ense

Hedersordföranden Bertil Nordenskjöld höjer ett leve för Djurgårdens Idrottsförening.

Sällskapet Gamla Djurgårdare har många uppgifter. Den kanske viktigaste är att knyta forntid och nutid samman inom Djurgårdens Idrottsförening för att få de yngre djurgårdarna att känna något av föreningens äldre historia, och att därmed lära dem att förstå att de fått ett arv som förpliktar. Med begreppet "Gamla Djurgårdare" förenar man i första hand vår föreningens hedersordförande Bertil Nordenskjöld, som för alltid skaffat sig en plats i Djurgårdens historia.

Det är nu länge sedan "Nocke" härjade på fotbollsplanerna, där han torde ha givit upphovet till begreppet "hoppla på Brunkebergspumpen". Det var nämligen lika löjligt som för en motståndare på fotbollsplanen att "hoppla på Nocke". Han var en kämpe av stora

Ja, är det förmätet om vi i Djurgården hurrar litet för oss själva ovanpå vad som hänt under senare år? Det kan man naturligtvis fråga sig, men varför inte utan falsk blygsamhet erkänna att framför allt våra aktiva skaror skött sig på sådant sätt under senare år, att det finns anledning till en smula självberöm. Våra kära vänner och våra lika kära trätobröder i pressen har ju då och då öst på med de stora rubrikerna över Djurgården för att slå fast att det hänt historiska saker inom vår förening. Då kan vi själva också anse oss ha lyckats rätt hyggligt. Så pass hyggligt att det är motiverat att plocka fram till vädring de framgångar, som vi är mest stolta över.

Låt oss börja med guldets i fotboll. Det året kommer aldrig att glömmas. Det ligger knappt ett år tillbaka i tiden, den dag, då det blev klart att Djurgården för första gången i sin då 64-åriga historia vunnit de allsvenska guldmedaljerna i fotboll.

Men vidare i glädjekapiteln.

Ishockey med två svenska mästerskap, diverse DM och seriesegrar på bred front.

mått, och även sedan han lade bollskorna på tamburhyllan har han förstått att offra mängder av tid och arbete på Djurgården.

"Nocke" är en traditionernas bevarare i vår förening, och alla vi hans yngre efterträdare ser upp till honom med både tacksamhet och stolthet. Han är alltjämt den kanske största eldsjelen i Djurgården. Ingen kan som han explodera under en fotbolls- eller ishockeymatch, då det inte går riktigt som det ska för Djurgården. Då är det riskabelt att sitta intill "Nocke", som nästan osar svavel i motgångsögonblicken. Ingen beskyller "Nocke" för att spinna som en katt, när det går oss väl i händerna men att han då trivs och är stolt över sina djurgårdare går aldrig att ta miste på.

"Nocke" är en färgsprakande persedel, och vi trivs med honom och hans dundrande stämma. En kraftkarl. En symbol av både i dag och i går för vår Djurgårdsfamilj. Ingen älskar den familjen så intensivt som "Nocke" gör.

K. L.

Ledande leverantör till "Tre Kronor".

Boxning med flera SM-titlar och nu senast två svenska juniormästerskap.

Brottning med framför allt Edvin Vesterby som svensk mästare och pålitlig "ryssdödare". Mängder av DM- och JM-titlar.

Bordtennis: landets utan varje spår av tvekan ledande klubb under senaste 5-årsperioden. Riklig skörd av mästerskap av alla slag. Bara ett VM saknas visst.

Skidor: SM-titlar i kombinerade tävlingen och rubb och stubb i fråga om DM.

Och vi skall väl även vara glada över att våra ledare är så uppskattade, att de stora förbunden plockat åt sig en del av de bästa krafterna. Det är ett bevis på uppskattning. Men helst ser man förstas att jobbet i föreningen skall sättas före.

Och vilka strålande grabbar ute på vida fälten! Vem blir inte glad åt Tumba, vem trivs väl inte med Knivstas och Jompas otroliga slit, vem har väl inte ryckts med av Danne Netzell, Edvin Vesterby, Lasse Björn och "Längen" Johansson, vem har inte haft roligt åt Birger Stenmans klacksparkar, vem har inte suttit och hållit tummarna när bandygrabbar varit på väg mot den allsvenska solen! Och våra flickor i pingis, finns det vassare brudar!

Det har funnits mycket att trivas med, så nog ska vi väl ha rätt att hurra en smula för oss själva...

STYRELSEN 1956-57

Djurgårdens Idrottsförenings överstyrelse efter årsmötet 1956 har följande sammansättning:

Ordförande: *Ake Dunér*

Vice ordförande: *Karl-Erik Nordlund*

Sekreterare: *Karl Liliequist*

Skattmästare: *Gunnar Rinman*

Intendent: *Ingvar Norén*

Ledamöter: *Stig Eckerbrant*

Hilding Lövdahl

Revisorer:

Herbert Edberg Bo Hedvall

Karl Lundberg

om att de pengar man satsar på ungdomen och dess fysiska fostran äro väl placerade. — Det är då alltför förmätet att tro att vårt vackra, underbara Sverige ensamt har rätt när alla idrottsbyggen skjutes i bakgrunden, till förmån för sjukhus, ålderdomshem m.m., i det oändliga och år efter år. — Giv ungdomen möjlighet att kunna försvara våra idrottsliga traditioner. Förtag dem ej rätten att kunna stärka sin

kropp och sitt sinne. Låt oss få behålla en frisk och stark ungdom och riv ej ner vad generationer byggt upp!

Sveriges idrott av i dag är av sådan omfattning att idrottsföreningarna ej såsom tidigare själva ha råd eller möjligheter att anskaffa och underhålla sina idrottsanläggningar. Detta är i dag stats och kommuns självklara förman och skyldighet.

Må Djurgårdens Idrottsförening så

som företrädare och representant för en sund och stark svensk ungdom kunna lyckosamt vandra vidare, följande samma goda och fria principer som tidigare — men stött och uppskattat av vårt samhälle.

Må föreningens mål och ideal samt våra krav på oss själva alltid sättas högt.

Länge leve Djurgårdens Idrottsförening.
Ake Dunér.

Guld och fågring vid 65-årsjubiléet

Guld och fågring säger vår rubrik, ja ingen tar väl fel på vad som är det ena och vad som är det andra, men för säkerhets skull är det väl bäst nämna att fågringen representeras av de glada flickorna, som vann Djurgårdens andra SM i lag i bordtennis i följd, från vänster Ingbritt Molin, Elisabeth Thorsson och Signhild Tegner. Herrarna ser också ut att trivas med tillvaron, men så blev de också tilldelade Djurgårdens högsta utmärkelse, guldmedaljen, vid årsmötet. Kvartetten består från vänster av Sigge Bergh, Arne Grunander, Kalle Liliequist och Kalle Lundberg.

En av de förnämligaste klenoder som Djurgården fått tillfälle införliva med sina samlingar är Christian Erikssons "Bågspännaren". Originalen till denna är rest på Kornhamnstorg i Stockholm, och det var på sin tid efter vederbörligt tillstånd av konstnären, som vår förening präglade sin förtjänstmedalj med "Bågspännaren" som motiv. Vid 65-årsjubiléet fick Djurgården ta emot en halvmeterhög kopia av statyn såsom gåva från Supporterklubben, som därmed i första hand ville hufväst minnet av Djurgårdens genom tidernas mest värdefulla seger, den i den allsvenska fotbollen 1954—55. På en silverplåt står namnen på samtliga de spelare och ledare ingraverade som voro engagerade i triumfen.

Supporterklubbens hedersordförande dr. Gustaf Munthe överlämnade dyrgripen och prisade därvid den vackra fotbollstriumfen som ett resultat av det motto som gäller för hans klubb: Utan offer, ingen seger.

Supporterklubben har bringat många offer för att åstadkomma detta tillfälle att ge Djurgården en minnespjäs av ansenligt värde. Vårt tack är också stort och uppriktigt.

I fortsättningen kan vår lilla pingisstjärna Signhild Tegner gå omkring och leka världsdam, i och med att hon vid årsmötet tilldelades en vacker halsprydnad i form av en nerzboa. Det var körsnär Conrad Jacobsson, som velat uppmuntra en duktig idrottsflicka och styrelsens val föll på Signhild såsom den av våra bordtennistjärnor som strålat mest under senaste säsongen och knipit de flesta SM-titlarna.

*

En annan idrottsvän hade låtit revisor Herbert Edberg förmedla ett värdefullt pris i form av två ljusstakar i gammalt silver. Enigt beslöts att priset skulle tillfalla Edvin Vestaby, som sedan prisvärdet höjts genom att även ett par stearinljus kompletterats till stakarna nu lugnt kan emotse nästa driftsstopp i elbelysningen. Bara att plocka fram ljusstakarna och repa eld. Annars kanske Edvin som i sitt dagliga knog jobbar som el-montör kan anses ha vissa möjligheter att klara av en kortslutning.

*

Gamle fotbollsgeneralen Anton Johansons broder Hugo — uppskattad bas för Idrottsmagasinet — har i olika sammanhang gjort

Djurgården värdefulla tjänster, och härför tilldelades han också vid senaste årsmötet föreningens förtjänstplaketet i brons. I samband därmed anhöll Hugo att för att på sitt sätt bidra till 65-årsjubiléet få skänka föreningen ett större vandringspris, och givetvis var Djurgården gärna med på att ta emot en sådan gåva. Hugos enda önskan var att priset skall tillfalla fotbollen, i övrigt får styrelsen fritt bestämma över stipulationer och dylikt.

*

En annan gynnare av Djurgården fick också ta emot förtjänstplaketten i brons, nämligen Olle Lindberg, som i sitt företag IDO skaffat jobb åt diverse djurgårdare och där funnit dem vara skickliga och energiska även utanför fotbollsplanerna.

*

Birre Nylund dök vid årsmötet upp med en tavla som en annan gammal djurgårdare, Carl Lindbom, bett att få förära föreningen. Tavlan visar det första utländska lag, som mötte Djurgården i en fotbollsmatch. Ett lag med på tvären randiga tröjor i stil med Långholmens och Sing-Sings kombinerade elva.

Jubileumsdagens medaljregn

På Djurgårdens 65-årsdag belönades en rad kvalificerade ledare med olika utmärkelser:

Guldmedaljörer:

Sigvard Bergh
Arne Grunander
Karl Liliequist
Karl Lundberg

Silvermedaljörer:

Gösta "Greven" Andersson
Filip Carlsson
Olle Eliasson
Per-Olov Jihde
Nils Lindell
Gunnar Lundqvist
Karl-Erik Nordlund
Hans Stelius

Bronsmedaljörer:

Brita Aminoff
Kjell Cronqvist
Stig Eckerbrant
Björn Haneck
Hans Hansson
Sven P. Johansson
Gösta Keyser
Wolf Lyberg
Dan Netzell
Nils Ramm
Carl Schultze
Olle Tandberg

Förtjänstdiplom:

Barrling, Åke
Bjurman, Bertil
Candelius, John
Carlsson, Rudolf
Edberg, Herbert
Engström, Folke
Extergren, Erik
Florsjö, Gilis
Gustafsson, Harald
Hammargren, Kurt
Hörberg, Ivar
Jansson, Helmer
Lindström, Eric
Ramsten, Nils
Schuper, Kurt
Sund, Fritiof
Töwe, Bengt
Weldner, Arne
— — —

Andersson, Gerd
Ekvall, Aina
Jansson, Ragnhild
Johansson, Stina
Svensson, Maja-Britta

Förtjänstplakett i silver:

Edvin Vesterby

Förtjänstplakett i brons:

Johanson, Hugo
Lindberg, Olle

I raden av telegram nappar vi ett, som kom tvärs över Atlanten:

New York City 10.3.56

Gratulationer och lyckönskningar går i dessa dagar till 65-årsjubilarnten för fortsatt gagnrikt arbete för ungdomens idrottsarbete samt föreningens färger i topp.

Siegfried Steinwall.

Förre sekreteraren, förre inomhushopparen och nuvarande revisorn Kalle Lundberg fick tillsammans med ytterligare tre djurgårdare guldmedaljen vid 1956 års årsmöte och vid middagen senare på dagen utsåg han sig själv till tacktalare.

Jag ska be att å mina egna och på Arne Grunanders och Kalle Liliequists vägnar få tacka styrelsen för den utomordentliga välvilja som visats oss genom att tilldela oss guldmedaljen. Egentligen är vi förstas litet irriterade över att även Sigge Bergh fick den, ty han har ju inte varit sekreterare i föreningen som vi andra tre. Men vi ska gärna utnämna honom till adjungerad guldmedaljör i vår lilla krets och vi tackar därmed alla fyra för utmärkelsen, skämtade Kalle Lundberg.

Det var ett rätt originellt sammanträffande att just tre av huvudstyrelsens sekreterare blev guldmän samtidigt. Kalle Lundberg var först

på den posten, efterträddes av Arne Grunander, som i sin tur efterträddes av "Kalle Lilja". Kanske Sigge Bergh är beredd att bli den 4:e i raden?

Mästare och segrare 1956

Svenska mästerskap:

Bordtennis:

Signhild Tegner, individuellt
Ingbritt Molin, 3-mannalag
Signhild Tegner, 3-mannalag
Elisabeth Thorsson, 3-mannalag
Lennart Johansson, dubbel
Bo Malmquist, dubbel

Brottning:

Edvin Vesterby, grekisk-romerskt, bantamvikt

Boxning:

Ingemar Johansson, lätt mellanvikt, juniorer
Olle Söderberg, lätt tungvikt, juniorer

DM-vinnare i boxning:

Berndt Ramse, fjädervikt, seniorer
Sven-Jan Andersson, tungvikt, seniorer

HEDERSMÄRKESFOLK

Djurgårdens hedersmärke utdelas efter minst 10 års medlemskap för under denna tid utträttade värdefulla insatser i föreningens tjänst. Vid vårt 65:e årsmöte var tiden inne för följande att få emottaga detta eftertraktade märke:

Bergström, Per-Einar
Candelius, John
Carlsson, Stig
Eckerbrant, Stig
Florsjö, Gillis
Hedberg, Gunnar
Hedvall, Ulf
Hörberg, Ivar
Johansson, Yngve
Jonsson, Uno
Karlsson, Kurt
Klöverbäck, Bertil
Lindhe, Folke
Magnusson, Herbert
Nilsson, Ove
Vesterby, Edvin
Wigzell, Olov
— — —

Hedström, Maj-Britt
Svensson, Maja-Britta
Westerdahl, Anna-Lisa

DM-vinnare i skidor, 1956:

Folke Mikaelsson, specialbacke, individuellt
Tex Berg, Lars Hägglund, Folke Mikaelsson, lag i specialbacke
Jan Åke Fjällby, Dan Lindhe, Jan Nilsson, JM lag i specialbacke
Kerstin Ahlqvist, slalom, individuellt
Kerstin Ahlqvist, Margareta Kinnander, Margareta Olsson, slalom lag
Arne Nilsson, slalom, individuellt
Rolf Degermark, Torsten Degermark, Arne Nilsson, slalom, lag
Isabell Ahrgren, 5 kilometer juniorer, individuellt

DM-vinnare i brottning, 1956:

Roger Björk, fjädervikt, grekisk-romerskt, juniorer
Bertil Andersson, lätt tungvikt, grek.-rom., juniorer
Evert Gunnarsson, fjädervikt, grek.-rom., seniorer
Rune Jonsson, weltervikt, grek.-rom., seniorer
Allan Mann, lätt tungvikt, grek.-rom., seniorer
Edvin Vesterby, bantamvikt, grek.-rom., seniorer

DM-vinnare i bordtennis, 1956:

Bo Malmquist, singel
Lennart Johansson, Bo Malmquist, dubbel
Elisabeth Thorsson, singel, damer
Ingbritt Molin, Elisabeth Thorsson, dubbel, damer

När klockan slog tolv

Vid 65-årsjubileet framträdde Hans Garpe just när Djurgården passerade tröskeln till ett nytt år och läste detta av honom författade hyllningskväde:

*Gamla Djurgårn, evigt unga!
Sextiofem år känns ej tunga
För den som är släkt med eken.
Fast är ditt grepp om yxans skaft.
Än finns spänst och än finns kraft
I blåsvartandiga leken.*

*Vi blickar framåt men med femårs intervall
Vi ser tillbaka för att konstatera
Hur djurgårdsskutan lyckats manövrera
I idrottsbändelsernas storm och svall.
Det kallar vi att jubilera.*

*Vi har hoppat i backe och boxats i ring
Vi har greppat en nacke och irrat omkring
Efter skärmar och torp i buskaget.
Vi har puck i kontroll och likaså klot
Vi har handskats med boll och bollat med fot
För föreningen, äran och — gaget.
Vi senterar en seger men älskar batalj
Vi kan mista en Guldfot men knipa medalj
Vi kan hylla en stjärna men helst hela laget
Vi har fajtats med neger och ryss och kines
Vi har njutit en seger. Vi har bitit i gräs.
Vi kan tappa men tappar ej taget.*

*Och nu slår klockan tolv. Och dörren står på glänt.
Till nya djurgårdsår. Sin framtid skådar ingen.
Om fem år träffas vi igen. Vad då har hänt
Det är i dag vårt ansvar. Då blir känt
Om du i dag har skärpt din kraft och viljan spänt.*

*Se framåt, ungdom! Framåt, gamla Djurgårn! Luft under vingen!
Fem år är nästa rond. Sekonderna lämnar ringen.*

Elisabeth Thorsson, Åke Rakell, mixed
Giovanni Messa, singel, juniorer
Lennart Johansson, Bo Malmquist, Åke Rakell, 3-mannalag
Ragnar Asplund, Giovanni Messa, Jan-Eric Norling, 3-mannalag, juniorer

Seriesegrare:

Is hockey, div. I, södra:

Yngve Johansson — Bertz Zetterberg, Lars Björn, Roland Stoltz — Bengt Larsson, Sven Johansson, Hans Mild — Stig Tvilling, Hans Tvilling, Yngve Carlsson — Thorsten Magnusson, Stig Sjöstam, Arne Boman — Åke Rydberg, Rolf Asp — lagledare Per-Olov Jihde.

Handboll, damer, inomhus, elitserien:

Gerd Andersson, Siv Centergren, Kirsten Kristoffersen, Inger Andersson, Inga Elfgrén, Gunvor Orest, Stina Johansson, Suzanne Dettner, Irene Björn, Gun Hellman — lagledare Maja-Brita Svensson.

Handboll, klass 3, juniorer:

Sune Lindblom, Torgny Björk, Tommy Engstrand, Bengt Strömberg, Kaj Boman, Sven-Åke Armandt, Tommy Nordlander, Alexis Pogoscheff, Nicolai Pogoscheff, Bo Svensén; lagledare Lennart Björklund.

Ord på vägen:

VI MÅSTE BLI FLERA...

Vid Djurgårdens 65-årsmöte kunde vi i allmänhet glädjas över den tid och de händelser vi hade bakom oss. Några ord på vägen framöver uttalades av ordföranden Åke Dunér, några ord med en allvarlig underton, vilka i koncentrat kunna sammanfattas så här:

Resultatet av det gångna året har varit gott. Vi har satt våra mål högt, men i fortsättningen måste vi sätta dem ännu högre.

Flera sektioner är ännu på tok för svaga. Här behövs uppräckning och verkliga krafttag.

Vårt ungdomsarbete måste snart finna en lyckosam och effektiv form.

Föreningens ekonomiska ryggrad måste ytterligare stärkas och våra lokalförhållanden ytterligare förbättras.

Ledarbristen är stor, och vi måste snabbt finna vägar att lösa även detta problem.

Stödet av ett stort medlemsantal måste beaktas och kontrollen av dessamma effektiviseras. Vi bör till en

början kunna höja medlemsantalet till minst 2.000. Även ett stort antal passiva medlemmar har i en storklubb som Djurgården sitt ekonomiska, ideella och stödjande berättigande. Värde av en stor och intresserad medlemskader får inte underskattas.

Det finns alltså problem att gripa sig an med, och säkert kommer svårigheter att samlas på vägen, men med den enighet och styrka som nu finns i djupet av vår förening, skall vi nog klara upp situationerna. Vi gläds över att Djurgårdens namn är välkänt och aktat, inte bara här hemma utan även långt utanför vårt lands gränser. Vi vet, att vår förening står väl förankrad och med ett sjudande idrottsliv, genomsyrat av stark vilja att även i fortsättningen väl hävda sitt namn och sina färger på olika vädjobanor. Om alla bjuder till, var och en på sin kant, kommer framgången att följa oss.

Hur man blir medlem i Djurgården

Hur går det till att bli medlem i Djurgården? Så lyder en ofta hörd fråga, och eftersom det kanske även finns personer, som av någon anledning "tappat bort" sitt medlemskap och gärna vill göra rätt för sig och börja betala medlemsavgifterna igen, skal vi slå två flugor i en smäll och ge följande upplysningar:

Nya medlemmar skola lämna in ansökan om inträde i föreningen till Överstyrelsen under adress Djurgårdens IF, Stadion, Stockholm. Så snart ansökan prövats och godkänts, skickas ett meddelande i de flesta fall kombinerat

med ett inbetalningskort till den inträdesansökande.

För året har fastställts följande medlemsavgifter:

medlemmar under 16 år: 2 kronor;
medlemmar 16—18 år: 5 kronor;
medlemmar över 18 år: 10 kronor.

Samma avgifter gäller för damer som herrar.

Ständigt medlemskap kan erhållas mot en engångsavgift av 200 kronor.

För äldre medlemmar, som vill återuppliva sitt medlemskap i föreningen, gäller att de måste skriftligen ansöka härom. För sådana medlemmar gäller i största allmänhet att endast de två senaste årens medlemsavgifter måste betalas. Om ingen särskild anledning föreligger avskrivs nämligen längre tillbaka i tiden förfallna avgifter!

Varje medlem erhåller gratis vår tidning "Djurgårdaren". Även ytterligare en del förmåner ger medlemskapet möjligheter till, men därom kan det bli anledning återkomma i annat sammanhang.

På kommandobryggan

När efter 11 säkerligen hårda och besvärliga år Sven Larson — allas vår "Tattar-Lasse" — beslöt att lägga ned den ordförandeklubba, som han fått ta i arv efter "Nocke" Norden-skjöld, fanns det inga kandidater som stod i kö för att anmäla sig som efterträdare. I de inre kretsarna hade olika förmågor vägts på våg, och till sist blev det ett kraftigt utslag för Åke Dunér, som kanske själv inte räknat med att efter en lång rad av år i relativ oemärkthet på detta sätt plockas fram i ljuset. Men han behövde inte lång betänketid innan han slog till och också valdes till ordförande.

För den som skriver dessa rader var det en överraskning att det gömde sig en ordförandekapacitet under Åke Dunérs mantel. Vi hade då under ett antal år suttit och jobbat igenom det ena sammanträdet efter det andra och så här efteråt kan man väl få avslöja, att det inte direkt sprakade någon energi kring vår blivande ordförande. Han satt mest som en gammal vis tomte och lyssnade på förhandlingarna — i den mån han inte höll privat-låda med Karl-Erik Nordlund eller tjuvläste Expressen — men då och då flammade han till och ville inte vara med på slutet. Han hade alltid sin mening klar och bestämd, men det där våldsamma intresset såg man högst sällan till. Med denna bakgrund var det alltså överraskande att se honom tändas som ett stort ordförandeljus i nådens år 1953. Tydligen satt Åke och samlade energi under sina många år på underplats i vår styrelse, ty det är inte fråga om annat än att människan nu har en otrolig arbetsförmåga. Visserligen fick han träda till som skeppare på Djurgårdsskutan vid en period, då vi hade ekonomin på det torra, och då är det alltid lättare att jobba, men samtidigt upplevde Djurgården en brytningstid på de idrottsliga fronterna. Vi hade börjat närma oss topparna. Det gällde att nå dit och sedan gällde det att stanna kvar.

I detta läge förstod den nye ordföranden att rycka med sig sitt folk, få dem att anstränga sig litet extra och få dem att sikta längre än på bara dagens framgång. Än så länge står Åke bara i början av sin ordförandebana i Djurgården, men redan har han hunnit röra om rätt ordentligt i utvecklingen och gå fram efter moderna linjer. Han har förmått att entusiasmera sitt folk och om han samtidigt också krävt mera av dem har han inte minst själv tagit på sig ett stort jobb.

Första rekordet av "Munko" 1956

Ett svenskt rekord blev ett fint plåster på våra bowlares sår. När i mitten på mars vårt allsvenska öde var definitivt fullbordat, hittade Evert "Munko" Lindberg plötsligt formen på Söderhallen och rullade sitt klot på ett sätt som ingen annan i Sverige gjort före honom. På två serier förbättrade han således svenska rekordet, som Victorias S. M. Carlsson höll sedan 1945 med 557 pinnar, till 579. "Munko" hade snudd på maximal fullträff. I första serien nådde han 300 och i den andra serien behövdes "bara" en strajk i ett lämpligt ögonblick för att han skulle gått vidare och fått 300 även här. En kägla stod och vägde länge, innan den beslöt sig för att stå kvar. Rekordet var i alla fall ett faktum, och ett uppriktigt grattis går till "Munko", som i yngre dar var en präktig back i vårt A-lag i fotboll.

Från att i sitt ursprung ha varit scout, orienterare och skidkarl har han nu även klivit rakt in i fotbollsfamiljen och visat sig känna till det mesta om indirekt frispark och offside. Det är en märklig utveckling. Det här skall inte vara en historia om en stor ordförandekraft. Den historien kan emellertid komma att skrivas. Vad det lider. Låt oss bara här i all enkelhet uttrycka en viss beundran för skepparen på vår skuta.

Besättningen.

Redaktörens spalt

Så är det alltså dags med ett nytt nummer av vår tidning. Det har inte tillkommit utan de sedvanliga födslovändorna, och redaktören är kanske mer övertygad än alla de andra att det kunde blivit en ännu bättre tidning. Men det är ont om medarbetare. Trots att det händer och sker så mycket i vår förening, håller sig medarbetarna åt sidan.

Ett par gånger har det gått ut nödrop till våra sektionsstyrelser med anhållan om att de ska lämna bidrag till denna tidning. Alla har varit mycket välvilliga och lovat komma, men det har sedan behövts ytterligare nödrop och till slut även skrämskott för att de ska förstå, att redaktören menat allvar. En och annan har sedan tagit sig i håret och verkligen lyckats få fart på författeriet. Därför har redaktören denna gång inte behövt skriva så många artiklar själv. Vilket säkerligen tidningen tjänat på. Redaktören tackar således alla dem, som medarbetat i detta nummer. Men snart är ett nytt nummer aktuellt och då passar det bra att ni alla andra som tänkt och lovat att skriva men som inte kom er för den här gången äntligen sätter er ned och författar något. Redaktörens brevlåda är öppen dygnet om . . .

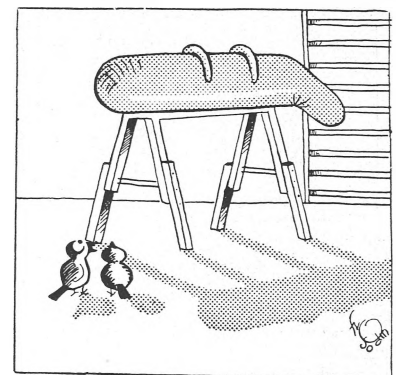
Kom gärna med något uppslag, så skall vi bearbeta det. Kom med någon idé, kom med något som går och trycker dig, något som du vill ha rättat till, kom med någon fråga, som du vill ha svar på, kom med vad du vill och som det kan vara både trevligt och nyttigt att vi få prata om i vår egen tidning.

Det år som vi nu har bakom oss har varit ett stort idrottsår. Jag hoppas att något av det bästa av alla våra framgångar skall ha förts till historien genom att det satts på pränt i denna tidning.

Karl Liliequist.

I väntans tider

Visserligen har Djurgården inte gymnastik på sitt program, men vi ska i alla fall propagera för de Lingska övningarna med denne lilla teckning. Den är även aktuell inför Rytart-Olympiaden:

— Du, jag tycker att vi väntar en liten stund till . . .

Djurgårdens guldmedaljörer i fotboll 1954—55, från vänster i bakre ledet: Berndt Andersson, Hasse Tvilling, Karl-Erik Andersson (med vandringspriset under armen), John Eriksson, Birger Eklund, Gösta Sandberg; i främre linjen: Rune Othberg, Ake Olsson, Arne Arvidsson, Ingvar Petersson och Sigge Parling.

DE HISTORISKA SIFFRORNA

Detta är fotbollsresultat, som för all framtid kommer att bilda historia i Djurgårdens arkiv. Det var genom dessa matcher, som vårt lag för första gången arbetade sig fram till de allsvenska guldmedaljerna. Först hade vi en höstsäsong under vilken inte ett nederlag drabbade de våra.

Vår ångvält visste inte av några hinder. Sedan följde en vår, som rätt länge såg ut att bli en fortsättning på hösthändelserna men som plötsligt ledde till en liten kullerbytta, inte så liten förresten, då Hälsingborg bereddes tillfälle att spela ut som aldrig förr på Råsunda. Men det var en

engångsföreteelse. I fortsättningen skärpte sig de våra och även om de hann strö litet välvilja i form av ett par poäng där och en och annan poäng där åt sådana som bättre behövde dem, gick vår väg raka spåret fram mot målet. Fram mot guld, ära och berömmelse.

H e m m a:

—Halmstad	5—1
—Degerfors	6—2
—Malmö FF	2—0
—Sandvikens AIK	4—0
—Hammarby	2—1
—Kalmar	2—1
—Göteborgs IFK	2—2
—Hälsingborg	0—6
—Norrköping	4—2
—AIK	0—2
—Gais	2—0

B o r t a:

—Gais	5—1
—AIK	1—0
—Norrköping	1—1
—Göteborgs IFK	2—0
—Hälsingborg	2—2
—Kalmar	3—2
—Hammarby	3—2
—Sandvikens AIK	6—0
—Malmö FF	1—1
—Degerfors	0—1
—Halmstad	0—0

Våra allsvenska tabeller

Med 100 matcher

Djurgården	22	14	5	3	53—27	33
Halmstad	22	12	5	5	49—27	29
AIK	22	11	6	5	51—30	28
Norrköping	22	8	8	6	37—29	24
Hälsingborg	22	9	5	8	42—31	23
Hammarby	22	8	6	8	30—33	22
Degerfors	22	8	6	8	34—39	22
Malmö FF	22	8	5	9	33—33	21
IFK Göteborg	22	7	6	9	32—35	20
Gais	22	7	6	9	35—42	20
Kalmar FF	22	7	3	12	31—53	17
Sandvikens AIK	22	2	1	19	24—72	5

Den här poängtabellen kommer för alltid att finnas på historisk plats i Djurgårdens arkiv. Den vittnar nämligen om hur Djurgården för första gången i sin 65-åriga historia vann det allsvenska guldet.

Redan innan vi kom så långt hade vi emellertid ett allsvenskt fotbollsliv. Detta gick i vågor. I början drunknade vårt lag i vågorna och fick hämta nya krafter i lägre avdelningar av fotbollsvärlden, men omsider stabiliserade sig vår tillvaro och åkandet upp och ner i expresshissarna var snart i minnas värld. Hur vår fotboll rullat i de olika allsvenska perioderna framgår ur dessa tabeller:

1927—28							1947—48						
Örgryte	22	14	5	3	69—29	33	Norrköping	22	15	3	4	56—32	33
Hälsingborg	22	14	5	3	64—27	33	Malmö FF	22	12	5	5	60—33	29
Gais	22	14	5	5	45—29	28	AIK	22	12	3	7	51—34	27
Göteborg	22	10	6	6	39—33	26	Hälsingborg	22	9	6	7	46—46	24
Elfsborg	22	10	3	9	48—35	23	Göteborg	22	9	4	9	40—33	22
Sleipner	22	8	5	9	50—44	21	GAIS	22	7	6	9	36—41	20
AIK	22	8	4	10	49—47	20	Halmia	22	6	7	9	34—41	19
Norrköping	22	6	7	9	36—63	19	Degerfors	22	6	7	9	30—39	19
Landskrona	22	8	2	12	49—52	18	Jönköping	22	6	7	9	31—53	19
Eskilstuna	22	7	4	11	42—65	18	Elfsborg	22	7	4	11	40—51	18
Djurgården	22	4	6	12	43—66	14	Djurgården	22	6	5	11	32—35	17
Sattena	22	5	1	16	30—74	11	Halmstads BK	22	6	5	11	38—56	17

1936—37							1950—51						
AIK	22	17	2	3	59—24	36	Malmö FF	22	16	5	1	52—22	37
Sleipner	22	12	3	7	45—41	27	Råå	22	12	4	6	44—27	28
Örgryte	22	10	5	7	45—32	25	Degerfors	22	10	7	5	34—23	27
Sandviken	22	12	1	9	46—34	25	Hälsingborg	22	11	3	8	43—29	25
Elfsborg	22	10	4	8	41—33	24	Norrköping	22	11	3	8	38—29	25
Malmö FF	22	9	3	10	39—45	21	Djurgården	22	9	5	8	42—37	23
Göteborg	22	8	5	9	34—40	21	GAIS	22	8	3	11	33—40	19
GAIS	22	9	3	10	27—36	21	Örebro SK	22	7	4	11	32—45	18
Landskrona	22	9	1	12	33—42	19	Jönköping	22	7	4	11	37—54	18
Gårda	22	6	6	10	30—44	18	Elfsborg	22	6	5	11	31—41	17
Djurgården	22	6	2	14	39—52	14	AIK	22	6	5	11	27—37	17
Norrköping	22	5	3	14	31—46	13	Kalmar FF	22	2	6	14	25—54	10

1946—47							1951—52						
Norrköping	22	16	4	2	73—23	36	Norrköping	22	15	5	2	50—21	35
AIK	22	13	4	5	59—32	30	Malmö FF	22	15	2	5	50—17	32
Malmö FF	22	10	8	4	51—30	28	Hälsingborg	22	11	4	7	40—24	26
Elfsborg	22	12	2	8	55—42	28	Göteborg	22	10	5	7	46—37	25
Göteborg	22	9	6	7	52—48	24	GAIS	22	9	6	7	41—34	24
Degerfors	22	8	6	8	35—33	22	Degerfors	22	9	5	8	36—29	23
Halmia	22	8	6	8	38—43	22	Djurgården	22	10	3	9	39—42	23
Hälsingborg	22	11	0	11	44—50	22	Örebro	22	9	5	8	40—45	23
Djurgården	22	8	4	10	40—46	20	Jönköping	22	7	3	12	34—40	17
GAIS	22	5	8	9	30—40	18	Elfsborg	22	4	6	12	27—47	14
Örebro	22	5	3	14	40—74	13	Råå	22	4	4	14	22—58	12
Billingsfors	22	0	3	19	28—84	3	Åtvidaberg	22	1	8	13	21—52	10

Den här gossen har haft sin betydelse för Djurgården! Och själv hade han nog också nytta av sin tid i Djurgården, ty där förkovrade han under en skicklig tränare sina talanger och fick den stora uppmärksamheten fäst på sig. Och vad det innebär i fråga om italienska miljonpengar . . . När Hasse Jeppson — alla ser väl att det är han? — gjorde sin sista match i Djurgården, vilket skedde med 3—1-segern mot det italienska proffslandslaget på Råsunda sommaren 1951, innebär det hans 100:e match i den blårandiga tröjan. Han firade jubileet med att göra två av Djurgårdens tre mål. I de 100 matcherna i Djurgården gick Hasse mållös från planen endast 26 gånger. I de övriga 74 klämde han in sammanlagt 163 mål. I 10 matcher gjorde han hat-trick (3 mål), och i en rekordmatch plockade han in hela 8 mål. På de italienska planerna har han haft svårare att få kanonen att tala.

Det ryktas nu att han tänker dra sig tillbaka till Sverige och bli affärsman. Med de nya tävlingsbestämmelserna har han rätt att börja spela amatörfotboll igen, och vem vet — nöjer han sig med 50 bagare pr match kanske vi får återse honom i Djurgårdens färger!

1952—53						
Malmö FF	22	14	3	5	60—32	31
Norrköping	22	12	3	7	49—32	27
Djurgården	22	11	4	7	41—34	26
Hälsingborg	22	8	8	6	33—23	24
AIK	22	10	4	8	36—36	24
GAIS	22	11	1	10	50—50	23
Jönköping	22	7	7	8	40—43	21
Degerfors	22	8	4	10	41—36	20
Göteborg	22	9	2	11	32—54	20
Elfsborg	22	7	4	11	28—36	18
Örebro	22	6	4	12	23—40	16
Malmökamr.	22	5	4	13	29—46	14

1953—54						
GAIS	22	10	7	5	46—39	27
Hälsingborg	22	11	4	7	41—30	26
Degerfors	22	10	5	7	30—34	25
AIK	22	10	4	8	47—31	24
Norrköping	22	6	12	4	33—28	24
Djurgården	22	7	8	7	44—30	22
Malmö FF	22	8	6	8	33—30	22
Göteborg	22	7	8	7	23—26	22
Kalmar	22	9	3	10	32—42	21
Sandviken	22	7	5	10	29—37	19
Jönköping	22	6	5	11	34—41	17
Elfsborg	22	5	5	12	24—48	15

EKOT av en TRIUMF

På många sätt gav Djurgårdens allsvenska guldseger i fotboll eko i tidningsvärlden. I allmänhet prisades segern som en välförtjänt och förnämlig triumf, men det fanns också en och annan röst, som fick något tjockt i halsen, när det skulle förklaras hur ett lag från kungl. huvudstaden kunde gå åstad och vinna allsvenskan. Det är ju alltid litet besvärligt att behöva pröva om de gamla värderingarna, och därför tyckte vi i Djurgården att det inte fanns anledning sörja över att berömmet söder- och västerifrån blandades upp med en och annan syrlighet. Kunde det göra livet lättare att leva för dem, som inte kunde bitta en vettig förklaring till Djurgårdens guldtriumf, så varför inte...

Ur Svenska Fotbollförbundets officiella tidning »FOTBOLL» ha vi klippt den här artikeln:

Hemligheten med Djurgårdens plötsliga förvandlande från ett tämligen »blandat» lag till en anfallsmaskin, som inte gick att stoppa — vari bestod den? All expertis ville inte ta Djurgårdens framrullande till en ledande plats i den allsvenska poängtabellen på allvar, och i Göteborg lyckades några i vanliga fall med normalt fotbolls-kvetande utrustade personer få för sig att det Djurgården sysslade med inte handlade så mycket om fotboll som mera om terränglöpning.

Det var ju en pigg synpunkt, ty kunde man på våra jämna brysselmatbetonade fotbollsplaner löpa terräng och samtidigt dribbla med sig en fotboll, måste ju något direkt världsrevolutionerande vara på väg. Att det skulle ligga något ringaktande i detta göteborgska betyg till Djurgården var det väl ingen som ens ville antyda. Men låt oss glömma de terränglöpande idéerna och se till vad som nu har inträffat — Djurgårdens uppklivande på mästartronen.

Hårdträning och spelglädje

Hösten 1954, då Djurgården startade sin marsch mot guldmedaljerna, var det nog inte särskilt många, som ville ta inledningsframgångarna på allvar. Djurgården hade skaffat sig en ny tränare, Frank Soo, vilkens metoder ansågs vara något åt slavdrivarhållet, men de blårandiga spelarna föreföll inte lida nämnvärt under knutpiskan. Tvärtom gick den hårda träningen mycket i lekstilen och spelarna hann inte märka, att de kördes så hårt. Rolig träning som är hård träning — det var naturligtvis ingen ny idé, men för Djurgårdens folk var det något nytt, och när samtidigt resultaten kom i form av en rad segrar, blev det ännu roligare för spelarna. Djurgårdens omedelbara övertagande av ledningen i allsvenska »skylldes» på sina håll på att Frank Soo redan under sommaren hårddkört spelarna, medan de andra

Andra folk och andra seder. Här är Djurgårdens fotbollsspelare i Fjärran Östern och får försöka sig på att äta med pinnar. "Hugge" Andersson (till vänster) ser mest ut att peta sig i tänderna, medan Anders Bernmar (i mitten) tycks ha fått in tekniken. Cacka Andersson (till höger) demonstrerar den perfekta tekniken hur pinnarna skall hållas.

klubbarna låtit sina spelare koppla av i lugn och ro och njuta något litet av semestern.

Faktum i fråga om Djurgårdens hårdkörning var dock den att »Cacka» Andersson & Co bara någon vecka före seriestarten startade träningen på allvar. Sommaren hade även för Djurgårdens del rört sig om huvudsakligen avkoppling. Det visade sig ju också att i den mån konkurrentlagen skulle kunna beräknas hämta in Djurgårdens träningsförsprång, så hände ingenting... Djurgårdens överlägsenhet grundlades således mindre före seriestarten, mera sedan startskottet gått. Det var mellan slagen i allsvenskan, som den form, den okänslighet för hugg och slag och den spelglädje grundlades, som så småningom skulle föra fram de blårandiga till deras första allsvenska guldseger i modern tid. Ja, spelglädje! Det ordet låter kanske bland initierade ironiskt, ty det går ju inte att komma ifrån att det vid ett kritiskt skede under våren inte synes någon påtaglig glädje kring Djurgårdens spelare. Men om man också kommer till en period, då det tar emot och då träning och matchande inte ger något nytt, så går det dock inte att komma ifrån, att det var glädjen att vara under en ny tränare med nya

idéer, glädjen över de inledande framgångarna och glädjen att därmed inte behöva ligga i underläge från början — en ganska normal företeelse i Djurgårdens tidigare allsvenska historia — som gjorde att hösten blev så strålande för de blårandigas del.

En klarad kris

Det kom som sagt till en liten kris på vårkanten, och i hela landet höll man andan av spänning inför vad som var på väg att hända. Skulle »järnkaminerna» mjukna och bli rena skrotet just när gullet började skymta? Djurgården övervann dock ganska snabbt krisen och seglade i

mål med överlägset försprång. Vad som skapade krisen var i första hand att laget gick i kras på ett par betydelsefulla punkter. Det började med Arne Larssons försvinnande norröver, till Holmsund. Eftersom Arne tillsammans med Sigge Parling byggt upp ett axel-spel, kring vilket allt rörde sig, måste Arnes försvinnande få en dubbelverkande betydelse på så sätt att även Parling något kom ur sin rytm. Därtill kom att lagledaren Anders Bernmar beslöt att söka sin utkomst i en annan del av landet och lämna Djurgården åt sitt öde. Anders hade utgjort en värdefull länk och »kompat» tränaren på ett skickligt sätt. Nu måste en ny kugge slipas in även här. Det var ingen lätt uppgift som Lasse Lindgren fick ta i arv efter Anders och det dröjde också, innan han vuxit in i den avlagda lagledarkappan. Inte mindre svårt hade Rune Othberg att fylla ut Arne Larssons slängkappa, men efter en tveksam inledning slog sig även Rune fri från komplexen och växte ut till ett visst format.

En annan händelse, som bidrog till »krisen» var att »Jompa» Eriksson blev skadad just när sista rycket mot målsnöret skulle sättas in. »Jompa» hade varit den som hållit glöden kokande i Djurgårdens

Nr 13 i maratontabellen

annars rätt långsamma innertrio. Han piskade sig framåt och offrade sig på varje chans, och även om han kanske inte gjorde någon propaganda för den lekande lätta fotbollen var han som sagt den som förstod att få liv i sin omgivning och därtill var han inte minst värdefull genom att han hela tiden låg och tryckte på hos motståndet och aldrig gav detta någon ro. Han var en murbräcka, som öppnade luckorna för sitt folk. Tomrummet efter »Jompa» syntes på väg att lösas med reservcentern Hasse Mild, men så kom olycksmatchen mot AIK på Råslunda, där den nye mannen i ett tidigt skede av slaget stupade och med brutet ben bars ut på bår. »Där bärs även guldmaljerna bort för Djurgårdens del» var en av de dystra kommentarerna i det ögonblicket. Eftersom Djurgården redan före denna match åkt på den otroliga skrällen med 6—0 i baken mot Hälsingborg och även lidit nederlag i Degerfors, hade plötsligt den situationen uppstått att AIK kommit sin tvillingbror in på livet. Det var »krisen» i sitt mest avgörande moment.

Vad som i detta läge inträffade bestod dels i att Djurgården skakade fram en reserv för reserven och satte Bosse Finnhamma som center, dels i att den gamle lagledaren Anders Bernmar blåste liv i sina Göteborgskamrater och lovade göra både Djurgården och sin nya klubb den tjänsten att slå undan fötterna på AIK. Så skedde också. Djurgården fick åter AIK på rätt avstånd och Göteborgskamraterna segade sig upp ur nedflyttnings-träsket.

Viktiga faktorer — gott spelarmaterial och kamratskap

Hemligheten bakom Djurgårdens triumf om det allsvenska guldet? Naturligtvis i första hand ett utomordentligt spelarmaterial, som undan för undan mognat och fått den rutin, utan vilken man inte ens överlever ett allsvenskt spelår. Djurgården var ju länge ett lag med bräcklig hälsa, när det gällde den allsvenska existensen, men i och med att rutinen kommit, kunde man upphöra att skåda ut över barriären ned till division II och i stället lyfta blickarna mot medaljavelningarna. Med anskaffandet av rutin följer också att mycket »ordnar sig självt». Det är liksom bara att följa med. Man behöver inte slita halvt ihjäl sig varje match, bara följa med... Det är vad som ofta kallas tur.

Andra orsaker till framgångarna? Att särskilt trycka på att kamratskapet varit utomordentligt mellan spelare och ledning är kanske inte nödvändigt. Det är förutsättning för varje större framgång. Men det har varit detta kamratskap och denna känsla för varann som gjort att

Djurgårdens fotboll rullar nu på sin 12:e säsong i allsvenskan. Den 11:e säsongen blev den lyckosammaste. Då blev guldet vårt. Den triumfen förde upp oss på 13:e plats i maratontabellen. Ett övre avsnitt av denna ser ut så här:

IFK Göteborg	29	636	310	135	191	1373—1010	755
Hälsingborg	29	636	312	121	203	1423—1040	745
AIK	30	658	306	133	219	1433—1101	745
GAIS	28	614	280	130	204	1217—1016	690
Elfsborg	28	614	261	116	237	1241—1153	638
IFK Norrköping	23	506	226	108	172	1011— 866	560
Malmö FF	21	462	225	107	130	971— 689	557
Örgryte	16	350	169	64	117	797— 593	402
Degerfors	16	352	142	87	173	601— 497	371
Landskrona	19	418	141	82	195	741— 938	364
Sleipner	16	352	137	61	154	702— 738	335
Sandvikens IF	15	328	118	51	159	543— 660	287
Djurgården	11	242	90	46	160	449— 462	226
Eskilstuna	12	262	74	45	143	491— 724	193
Halmstads BK	9	196	65	41	90	321— 418	171
Gårda	8	176	53	52	71	233— 324	158
Jönköping	8	176	57	42	77	291— 380	156
Halmia	9	196	58	40	98	308— 414	156
Malmö IFK	7	154	41	31	82	241— 383	113
Brage	5	110	35	25	50	181— 232	95
Örebro SK	5	110	32	20	58	165— 254	84
Kalmar FF	4	88	23	20	45	113— 182	66
Råå	2	44	16	8	20	66— 85	40
Hammarby	3	66	13	14	39	87— 164	40
Westermalm	2	44	10	7	27	69— 120	27

Djurgården i motgångens stunder samlat ihop sig och fått alla spelare att in i det sista ge allt de haft inombords. De hitande nederlagen har vänts till segrar i sista minuterna.

Att leda allsvenskan från första matchen på Råsunda med 5—1 över Halmstads BK till sista sparken på Örjans vall med 0—0 mot samma lag och vid intet tillfälle ha haft konkurrensen så där riktigt in på livet måste också sägas bevisa en oerhörd nervkraft. Ju längre Djurgården höll undan för det nederlag, som förr eller senare måste infinna sig, desto större blev nervpressen. Runt om i landet satt man bara och väntade att lasset skulle välta, och när det slutligen hände mot Hälsingborg på Råsunda (0—6), fanns det risk för att den stora romerska darren — fruktad i alla fotbollskretsar — skulle infinna sig. Men det var snarare som om detta nederlag var vad som behövdes för att nervositeten skulle försvinna. Det blev en väcknings-signal på något sätt, och det återställde hur paradoxalt det än låter Djurgårdens nervbalans. Att det även i en och annan av de efterföljande matcherna såg lite nervöst ut hos Djurgården var mest en synvilla. På djupet fanns det stora förtröstande lugn, som gjorde spurten till en så snygg och mästarvärdig final mot dels ex-mästarna Gais, dels silver-tvåan från Halmstad.

4 man i samtliga matcher

För att vinna det allsvenska guldet har Djurgården använt 18 spelare, och av dessa gjorde fyra man samtliga 22 matcher, nämligen Karl-Erik »Cacka» Andersson, Birger Eklund, Gösta Sandberg och Sigge Parling. Närmast följde med bortovaro i var sin match Arne Arvidsson och Åke Olsson. Här är förteckningen över antalet matcher, som de olika spelarna gjort på marschen fram till guldmaljerna:

»Cacka» Andersson	22
Birger Eklund	22
Gösta Sandberg	22
Sigvard Parling	22
Arne Arvidsson	21
Åke Olsson	21
Bernt Andersson	19
Hasse Tvilling	19
»Jompa» Eriksson	17
Ingvar Petersson	16
Arne Larsson	12
Rune Othberg	10
Bo Finnhamma	6
Birger Stenman	4
Hans Mild	3
Stig Gustafsson	3
Bernt Brick	2
Sven Lindberg	1

Att guldmaljerna gick till de 10 först nämnda och att det sedan gjordes ett hopp

över Arne Larsson med 12 matcher för att placera den 11:e medaljen hos 10-matcharen Rune Othberg har diskuterats vitt och brett. Så länge avgörandet lagts i klubbarnas händer, när det gäller att fördela de individuella medaljerna, kommer väl dylika diskussionsämnen alltid att finnas. Djurgårdens val av Rune Othberg som guldman motiverades ju med att Arne Larsson lämnat föreningen, brutit loppet och slagit sig till ro med de 12 matcher han nådde i beräkning att han därmed stod på säker plats. Han hade annars möjligheten kvar att fullfölja spelåret i Djurgården utan att förlora någon tid för inträddandet i Holmsund. Eftersom det också brukar betonas att »laget med de bästa reserverna vinner allsvenskan», kan man ju också finna ytterligare ett motiv till Djurgårdens beslut. Genom sitt spel i reservlinjen under hösten mognade Othberg för sin uppgift i A-laget på vårkanalen. Men hur man än vrider och vänder på en sådan här sak — som måste bli en känslorak — står kvar faktum, att Arne Larssons höstspel hade en avgörande betydelse för Djurgårdens värguld, och i en sådan situation blir önskemålet om en generösare tilldelning av guldmedaljer från Fotbollförbundets sida aktuell.

Publikrekord

Djurgårdens marsch fram till guldet ackompanjerades av ökade publikskaror, och slutet på visan blev, att fotbollskassör

Arne Malmgren fick bokföra Djurgårdens genom tiderna största åskådaranantal med 209.429 betalande på hemmamatcherna. Bortapubliken sprang också upp i en rekordnotering med närmare 185.000 åskådare.

»Cacka» uthålligast

Som sig bör har Karl-Erik Andersson, »Cacka», som tidigare på året lade beslag även på en SM-titel i ishockey, den längsta raden allsvenska matcher i mästarlaget. Han har således medverkat i 154 matcher och följs närmast av Hasse Tvilling (även han svensk mästare i ishockey i år) med 128, Birger Stenman med 119 och Ingvar »Mysing» Petersson med 111. Mycket svett och möda som således lagts ned, innan guldhimmeln började skymta.

Framtiden är oviss

Och vad skall komma i fortsättningen? Ja, säger man i Djurgårdens ledning, framtiden är oviss. Vi har tagit ut våra bästa krafter för att nå detta mål, och det kan mycket väl hända att en reaktion inställer sig till hösten, men samtidigt är våra spelare, både de i A- och B-linjen, nu så väl trimmade och rutinerade, att det inte behöver bli någon sammanklappning. Att försvara guldställningen blir inte lätt, men det kommer att bjudas till ordentligt. Fast nu vet konkurrenterna att vi är mästare, och det finns ju inget kärare nöje än att slå knockout på sådana. Så vi räk-

Även publikseger

Djurgården vann inte bara det allsvenska guldet utan även slaget om publiken. Det blev bokslutet för allsvenskan av årgång 1954—55. Alla publikrekord slogs, och sammanlagt räknades det således under denna rekordsäsong in inte mindre än 1.621.984 betalande åskådare genom vändkorsen. Djurgården drog mest folk både hemma och borta.

De främsta publiklagens siffror går att studera i denna tablå:

	Hemma	Borta
Djurgården	209.410	184.571
AIK	196.876	171.276
Gais	168.686	136.633
Malmö FF	165.217	138.213
Hammarby	162.842	127.431
Göteborg	176.303	117.409
Hälsingborg	124.270	139.586
Halmstad	121.064	139.349
Norrköping	98.484	140.562

nar med att varje match blir nästan dubbelt så svår att vinna som den här gången.

Som sagt, detta skrevs, när guldet var bärgat och innan den nya allsvenskan rullade i gång. Hur sant siades det inte om svårigheterna att komma igen och försöka hålla täten! Visst blev matcherna dubbelt så svåra att vinna. Och spelaterialet slets också fortare sönder. Det kostar på att vinna en allsvensk guldseger.

R:et rondar

DN

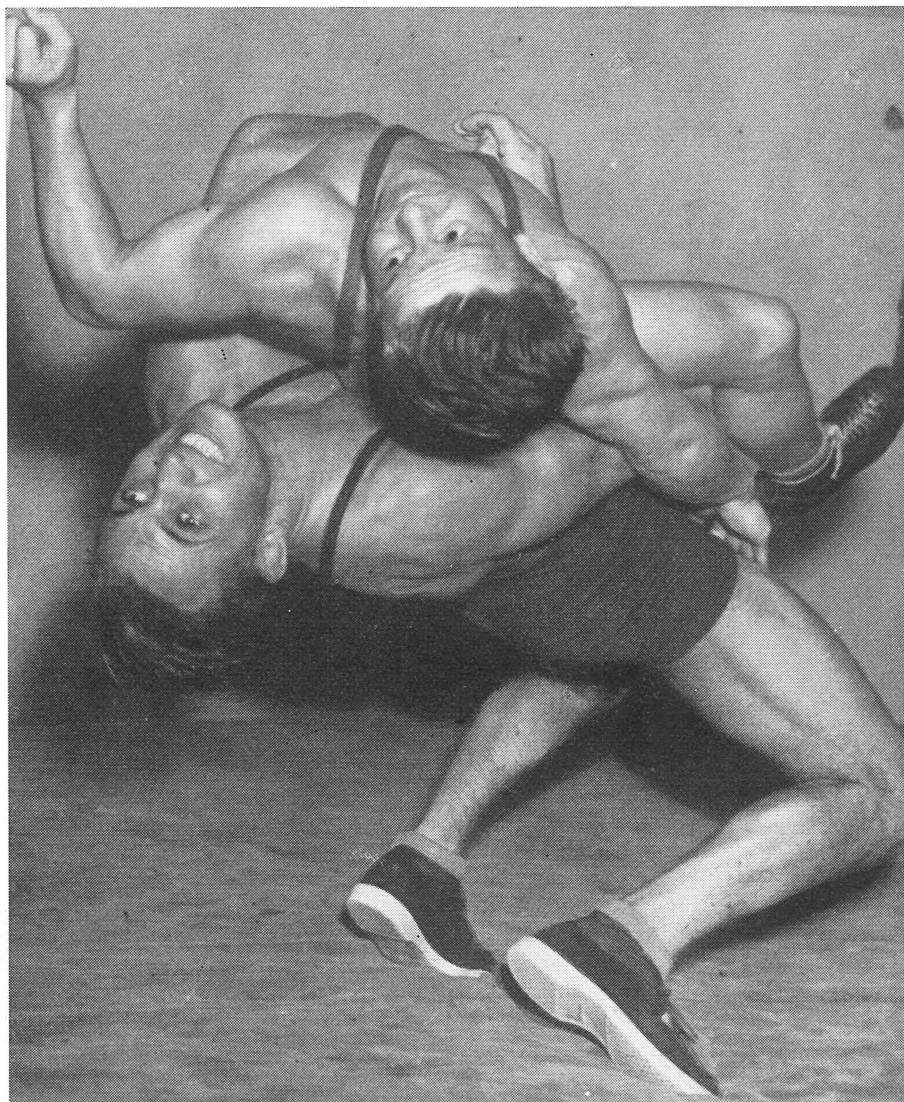
Sveriges största tidning

Ledande inom sport

Ritola ritar

DAGENS NYHETER

Här har Edvin Vesterby kopplat ett smidjebälte på Eskilstunas "Bubben" Eriksson, som därmed kan räkna med att få följa med på en liten luftfärd.

Konditionsfenomenet

EDVIN VESTERBY

LENNART ÖBERG BERÄTTAR

Som lagledare hade jag nöjet att följa med tre av våra brottare till SM i fri-stil i Eskilstuna den 15—16 okt. 1955.

Det är spännande och intressant att få följa pojknarnas bedrifter på nära håll, allrahelst om man ej är med i funktionärsstaben och ej heller behöver ägna sig åt domarkallet.

De tre brottarna voro Edvin Vesterby i bantamvikt, Bertil Klöverbäck i fjädervikt samt vårt nyförvärv Rune Jonsson i lättvikt.

Klöverbäck gick tre matcher, förlorade den första, vann en över f.d. svenske mästaren Lars Jacobsson, och förlorade den tredje och blev därmed utslagen.

Nyförvärvet Rune Jonsson placerade sig som 4:a i lättvikt efter en mycket god insats. Rune gick fem matcher och blev utslagen

av blivande mästaren Olle Anderberg. Rune stod den längsta tiden av Olles sju motståndare d.v.s. 10 min. Och det var nog det hårda Norrlandsvirket i Rune som gjorde, att Olle inte bröt ryggen av honom i efter mitt och mångas åsikt ett mycket ojust grepp.

Edvin Vesterbys väg till mästerskapet var nog den hårdaste han haft någon gång av sina fyra mästerskap. Edvin var nog inte riktigt fulltränad till detta SM efter en skada, som han ådrog sig på en träning.

Hans första motståndare var *vikten*. Vesterbys tävlingsvikt skall vara 57 kg., men på grund av att han ej kunnat träna så hårt, så var hans vikt veckan före SM 61 kg. Det var alltså 4 kg. som måste bort. Denna detalj ordnade Edvin på sitt vanliga sätt medelst

bastu, skogsloppning samt inskränkning av mat och dryck.

Första tävlingspasset var på lördagskvällen den 15 okt. och våra tre pojkar klarade resp. vikter. För Edvin var det emellertid så knappt, att han måste spotta tre gånger, innan han blev godkänd.

Lördag kväll

Edvins första motståndare var Törnberg, Värnamo, vilken avklarades efter 1.20 medelst en benfällning. Därefter kontrollerades vikterna på nytt och så direkt till hotellet för att sova.

Söndag morgon: Vägning kl. 7.00—8.00

Jag purrade grabbarna kl. 5.30, vikten skulle ju klaras. Edvin vägde 1.2 kg. för mycket, Rune Jonsson 1 kg. och Klöverbäck 8 hg. Men alla tre klarade vikterna på utsatt tid.

På söndags f.m. mötte Edvin Wik från Vis-kafors, en mycket stark och seg motståndare. Edvin vann med 3—0 mycket överlägset.

På e.m. började det verkliga motståndet. Skulle gamle "Petter" d.v.s. Kurt Pettersén från Borås, olympisk guldmedaljör och 22 gånger svensk mästare, rå på våran Edvin. Efter en mycket livlig och händelserik match vann Edvin med 3—0.

Men söndagskvällens tillställning blev det verkliga getingboet för Edvin. Han skulle få möta följande tre motståndare: Hydén, Enighet, flerfaldige svenske mästaren Hubert Persson, Eskilstuna och världsmästaren Bengt Johansson, Göteborg.

Vi pratade taktik och kom överens om, att Edvin skulle brottas efter en viss metod. Edvin skulle så snabbt som möjligt försöka att skaffa sig en liten ledning i matchen och sedan försöka behålla sin ledning utan att behöva ta ut för mycket kraft. Den första av kvällens motståndare var E. Hydén, Enighet, Malmö. Edvin vann denna match mycket överlägset med 3—0.

Nästa motståndare var Hubert Persson från Verdandi. Bägge började trevande, men efter c:a 2 min. fick Edvin upp ett bengrepp på Hubert och fick honom under sig i parterrläge, det var en 2-poängare och Edvin hade nu en liten ledning. Han brottades nu enligt det överenskomna programmet, behöll sin ledning och vann därmed med 3—0. Men dusten hade varit mycket hård och förutom att Edvin var hårt tagen så hade han begåvats med en härlig blåtira under vänstra ögat samt åtskilliga skavsår i ansiktet. Ja, han såg då inte för vacker ut — den käre Vestis. Han skulle nu få ta igen sig i c:a 30—40 min. till nästa match, som skulle bli mot världsmästaren Bengt Johansson från Göteborg.

Omedelbart efter matchen mot Hubert Persson tog Edvin på sin overall samt överrock för att hålla sig varm och satte sig på en bänk i hallen för att vila. Efter ungefär en kvart gick jag fram till Edvin, som tycktes

sitta i någon sorts halvdvala. Jag frågade, hur det stod till och Edvin sa, att han nog var ganska slut. "Här måste göras något", tänkte jag. Edvin skulle ju upp i finalmatchen inom en halvtimme. Jag rusade ned till kaffebaren i hallen och fick tag i en kopp starkt kaffe med mycket socker och sen snabbt till Edvin. Jag fick honom med ut till omklädningsrummet, där han tacksamt inmundigade kaffet och lade sig sedan att vila en stund. Men såg den glädje, som varar beständigt. Han hade knappt lagt sig ned förrän matchutroparen kom och sade till Edvin, att han skulle upp i nästa match. Jag föreslog Edvin att mjuka upp sig litet inför matchen, men Edvin ignorerade mitt förslag med följande kommentar: Jag är tillräckligt mör i kroppen förut.

Hans motståndare, Bengt Johansson, hade haft en lättare match tidigare och verkade utvilad, så inte såg chanserna för DIF att få en svensk mästare ut att vara så stora. Men vår lille och samtidigt store man visade än en gång prov på hans eminenta samlingsförmåga. När han kom upp på mattan var han åter den pålitlige Edvin Vesterby. Med små fintar och greppförsök samt en nedslagning stod Edvin åter som segrare efter 15 min. oerhört spännande kamp, men med så knapp marginal att en av domarna höll på världsmästaren Bengt. Det blev alltså seger för Edvin med 2—1.

Efter 1 tim. och 17 min. brottnings så hade Edvin Vesterby åter ökat Djurgårdsskörden med ett SVENSKT MÄSTERSKAP. Glädjen var stor i den lilla Djurgårdstruppen. Tävlingarna avslutades kl. 23 på söndagskvällen. Vi intogo först en snabbmåltid innan vi anträdde hemresan till Stockholm per bil. Edvin anlände hem kl. 2.30 på natten och ändå infann han sig punktligt på sitt arbete kl. 7 på morgonen. Huru många skulle kunnat gjort om denna prestation? För min egen del anser jag att detta svenska mästerskap är en av de *skarpaste prestationer* som någon Djurgårdare utfört.

Förre guldmedaljören och världsmästaren Acke Grönberg, som följde tävlingarna hela tiden, skrev i tidningen "Ungdomsidrott" efter SM att idrottsprestationer kunna ibland bli övermänskliga, såvida man inte är ett sådant konditionsfenomen som Edvin Vesterby, Djurgården.

EDVIN VESTERBY hade dessutom på våren 1955 blivit Svensk mästare i grek. romersk stil efter 8 matcher, där han sista kvällen med en stukad tumme slog i tur och ordning Kurt Pettersén, Hubert Persson och Sven Lindberg, alla tre tidigare Svenska mästare.

Vi inom Brottningssektionen äro glada att ha "Vestis" i våra led — ett föredöme — för våra unga pojkar, en härlig mattkämpe och en Prima Grabb utanför mattan, som ännu inte sagt sitt sista ord inom Svensk Brottnings.

Lennart Öberg
sektionsledare.

Svenska mästare i ett par omgångar i kombinerat, från vänster Umberto Öqvist, Kjell Martin och Tex Berg samt längst till höger trogne vapendragaren och reseledaren Evert Nirling.

"Kombinerade" skidtriumfer

Det fanns olyckskorpar som siade om skidsportens snara död i Djurgården i samband med att de gamla skidledarna ledsnade och sade upp bekantskapen med föreningen. Men utvecklingen gick i en helt annan riktning. De som var kvar på skidfronten skärpte sig under ledning av sin nye ordförande Sven P. Johansson (som lärt sig branschen i Bollnäs), och ser man i dag tillbaka på vad som hänt, kan det på en gång slås fast, att Djurgårdens namn åter blivit aktat och fruktat i den stora skidvärlden. Visserligen har vi inte längre några stora hejare i de långa skidspåren, lika litet som de andra klubbarna i Stockholm, där ju vintrarna ger få möjligheter till träning, men det är desto mer uppåt i backhoppningen. Där är Djurgården sedan flera år tillbaka stans dominerande klubb, och vid senaste DM-tävlingarna sopade vi faktiskt rent i prislorna. De våra tog rubb och stugg både vad herrar, damer och juniorer beträffar. Allt i backe och allt i slalom. Mer kan man inte begära. Slalomfronten är för övrigt på väg att stärkas ytterligare till nästa säsong, då det kanske kan bli tal om SM-titlar igen...

Vad som glatt mest på skidfronten under senare år är att vi lyckats lägga beslag på svenska mästerskapet i den kombinerade tävlingen. Två SM i följd hade vi hoppats skulle följas av det tredje i vinter,

men då ville det sig inte i terrängen. Där kom de våra litet för långt ner i prislistan för att de skulle ha någon chans att ta igen det förlorade i backmomentet. Där serverades annars verkliga prakt hopp och Tex Berg var t.o.m. uppe och noterade dagens backrekord. Det räckte dock inte utan vi fick nöja oss med en tredje placering. Men medan alla gick omkring och var besvikna över den förlorade SM-titeln, upptäcktes det att tredje placeringen var nog så värdefull. Det var nämligen precis vad som behövdes för att Djurgården skulle få vandringspriset för alltid. I hastigheten glömde arrangörerna stipulationerna och tilldelade årets segrare, Njurunda, detta pris att förvaras tills det blir SM-dags härmäst om ett år. Men räknade man ihop poängen visade det sig att Djurgården med sin 3:e plats kommit upp totalt i en summa, som gav oss priset för alltid. Så vårt "kombinerade" folk är mer än väl värt ett erkännande för en triumf, som man bäddat för under en rad av år.

Den individuella titeln i specialbacke har Djurgården varit ute länge efter, men alltså får vi leva på minnena från Lill-Einar Olssons tid. Det var dock inte långt ifrån att Djurgården helt plötsligt stått som SM-segrare i lag i backen. Det fanns en rad "om inte" som stod hindrande i vägen, men varför inte minnas möjligheten ändå!

Landets främsta idrottsflickor?

Under Anna Dettner's energiska ledning har Djurgårdens damsektion arbetat sig fram till främsta ledet på olika fronter, och varje år har det också droppat in diverse glada händelser från våra flickor. Ibland handlar det om en serieseger i handboll, en annan gång har det blivit ett mästerskap i bandy och då och då har det hänt något på skridsko, i diskuskastning eller i kulstötning. För att nu inte tala om vad som inträffat när våra flickor varit i gång i bordtennis eller i slalombackarna, men det är ju så ordnat att dessa grenar inte får räknas damsektionen till godo utan hör hemma i specialektionerna. I det här sammanhanget kan vi dock med gott samvete räkna in alla våra flickor under en klump och slå fast, att Djurgårdens flickor är landets främsta idrottsflickor. Att de dessutom vid sidan av det rent tävlingsmässiga gör ett oerhört arbete som hjälpredor i alla sammanhang förtjänar inte den minsta uppskattningen. Trots att det väl i hastigheten hänt att våra duktiga flickor fått en armbåge i sidan i stället för ett mera motiverat vänligt handtag, har de alltid kommit igen med friska tag. Inte minst när det gäller att finansiera sin sektion har Annika och hennes flickor varit uppslagsrikare än specialutbildade ekonomer från Skottland.

"Det är dags att ni andra äntligen tar oss på allvar", brukar Anna Dettner med jämna mellanrum kungöra. Det kan kanske därför här vara platsen att slå fast att vi är imponerade av de framgångar som damsektionen tillfört föreningen under senare år och inte mindre tacksamma än vi för det arbete som utföres i det tysta.

Fort. fr. föregående sid.

Det märkliga med specialhoppningen, där Djurgården belade en lika överraskande som glädjande 3:e plats, var att de våra med tidernas tur — det kanske vi skall säga — kunde tagit hem guld. För det hade fordrats att Folke Mikaelsson stått i sina båda hopp och Tex Berg i det hopp som han gick på näsan i. Om bara Tex låtit bli det där fallet, skulle vi alla fall ha blivit silver-tvåa. Nu blev det en bronsplankett tack vare i första hand Umberto Öqvist och Lasse Hägglund, som höll sig på benen i sina två hopp, och genom ett klart hopp av Tex. Det lär vara historiskt att en plats så högt upp som 3:a klaras trots att en i trion går på näsan. För övrigt blev Lasse Hägglund individuell trea, så vi kunde vara rätt tillfreds med vad som hände i Östersund den SM-dagen.

Detta skall inte vara någon anspelning på att damsektionens ordförande har en röst som ibland hörs över stridsvimlet. Både på sammanträden och på bandybanorna.

Detta blev det slutliga ödet för de våra i bandyserien i vintras:

Göta	6	4	2	0	35—	8	12
Djurgården	6	4	2	0	23—	4	12
Årsta	6	1	1	4	5—25		3
GCI	6	0	1	5	5—31		1

★

Slalom bildar eget

Det har undan för undan blåsts nytt liv i skidsektionens slalomavdelning, och går det som man hoppas på den kanten kommer en vacker dag en särskild slalomsektion att uppstå. I vinter har våra slalomkanoner, både manliga och kvinnliga, skött sig utomordentligt och gjorde således rent hus (så gott som) vid DM-tävlingarna. Vid alpina SM i Tärnaby hade våra damer snudd på SM-tecknen i lag och radionyhetererna hann också kungöra Djurgårdens triumf, innan det kom rättelse och meddelades att en felräkning gett Östersund-Frösö några sekunder för lång tid. Därmed fick Djurgården nöja sig med silverplats och det var ju inte dåligt det heller i denna konkurrens. Även i specialslalom ett par dagar tidigare belade våra flickor en andra plats. Våra silverflickor hette Margareta Olsson, Mona-Lisa Sahlin och Kerstin Ahlqvist. Förstärkningar lär vara på gång både på dam- och herrsidan till närmast. När vi nu också fått ett nytt "hem" i Saltsjöbaden med idealiska träningsmöjligheter, kanske man tors hoppas på guld nästa gång. För i varje fall flickornas del.

★

Chans för damsektionen

Hr mästefotografen och Djurgårdsmedlemmen K. W. Gullers med fru lät helt nyligen annonsera sin 5:e flickas ankomst. Damsektionen uppmanas hålla sig framme.

För övrigt har damsektionen haft årsmöte och därvid valt ny ordförande. Anna Dettner ansåg tiden vara inne att släppa ledarskapet och ordförandeklubbans övergick nu till Gunvor Orest, som är maka till inte okände bandy- och fotbollsspelaren "Julle" Orest. Så i den familjen kan man diskutera ett och annat i idrottsväg.

Gun Hellman stannade kvar som sekreterare. Hon är känd som innehavare av rekordet av att skriva de kortaste protokollen. Längdrekordet har brottarsekreteraren Bertil Anér.

Debutmästarinnor

Vi hade knappt avslutat 1955 års årsmöte förrän det kom rapporter om nya mästerskapstriumfer för Djurgården. En rapport handlade om våra pingisflickor. Det året fick bordtennisporten ett nytt mästerskap, damernas lagmästerskap, och på var sin front gick Djurgården och Torps GIF fram till seriefinalen. Våra flickor, som hette Elisabeth Thorsson, Signhild Tegner och Ingbritt Molin, fick kriga ordentligt för segern, ty efter det vi gått upp i ledning med 2—0, kom "torparjäntorna" tillbaka med friska krafter och plötsligt stod det 3—3. Slutspelet blev rafflande men de våra hade de bästa nerverna och talangerna, varmed segern kunde bärgas med 6—4. Signhild vann alla sina tre singelmatcher och dessutom dubbeln ihop med Elisabeth, som svarade för två singelvinster.

Det var som hände 1955. I lagom tid till jubileumsmötet 1956 var våra flickor färdiga att servera ett nytt mästerskap. Det var hård strid in i det sista, då "torparflickorna" trillade på stjärten, varmed Elisabeth, Signhild och Ingbritt klev fram och plackade hem sitt andra mästerskap i följd till Djurgården. Man tackar...

★

Cacka och UK

Hur skulle ett kombinerat Djurgårdslag i fotboll se ut om de senaste 10 årens spelare var i form på en och samma dag? Den frågan gick till "Cacka" Andersson samtidigt som han upphöjdes till "omslagspojke" på Fotboll-Boken i samband med Djurgårdens allsvenska guldseger. Och "Cacka" kliade sig i det röda håret, funderade och tänkte, och så beslöt han att ta ut följande lag:

Ove Nilsson — Sven Källén, Ingvar "Mysing" Petersson — Arne Larsson, Berndt Ivegren, Sigge Parling — Arne Bryngelsson, Hasse Tvilling, Hasse Jeppson, Birre Eklund, Gösta "Knivsta" Sandberg.

Om det laget säger man väl bara att "man ser många som saknas". Vart tog Cacka själv vägen? Vi måste nog underkänna Cackas förmåga som UK-expert åtminstone på den punkten, ty ingen tvekar väl om vem som är given i ett sådant här 10-årslag som centerhalv — Cacka själv. Men annars är laget rätt hyggligt hopkommet, och kanske det i alla fall finns hopp om Cacka som UK-tomte.

Strödda blad ur en årsberättelse

Våra idrottsfronter har kunnat skjutas framåt och stora slag har vunnits vilka givit vårt namn ära och respekt i vida kretsar. Vi har även förlorat avgörande slag. Det hör till pjäsen, när man som Djurgården är engagerat i striden med c:a dussinet sektioner, vilka alla siktar högt och vill vara med och nypa till en motståndare, som man kanske inte borde gett sig i lag med. Men hellre ställa siktet högt och pröva vart vingarna kan bära än att försiktigt ruva i hålor.

Det är som sagt mängder av idrottshändelser som Djurgården varit engagerat i. Låt oss enligt gammal god tradition göra ett svep genom sektionerna och en och annan kommentar och fundering vid sidan om. Detta för att vi såsom slaven vid triumfvagnen skall få fram en stilla viskning till de stora sektionstriumfarna om att det finns något som handlar om dödlighet.

Bordtennis:

Det var tydligt att bordtennissektionen hade planer på att göra rent hus även den här säsongen, och i stor stil började också Lången Johansson och hans kompisar att göra som vårt A-lag i fotboll gjorde under sitt gulddår. Man lade sig till med täten i pingis-allsvenskan och trots att kollegerna i de andra lägren gjorde vad de kunde för att bromsa utvecklingen, låg Djurgårdens hejare med en klar ledning, när det var dags att sätta in spurten. I den vevan hände sig emellertid en liten malör på den inre fronten, och den malören ledde till ett stort fall för de våra mot Tranås med 6—0 i baken. Men vi som satt på parketten kom ihåg hur även våra allsvenska fotbollsspelare i sin vårspurt drog på sig ett exakt lika stort nederlag mot Hälsingborg och trodde detta bara innebära ett gott omen. För fotbollens del betydde ju skrällen mot Hälsingborg ett hälsosamt uppvaknande, varpå man bara stormade vidare mot guldmedaljerna. Varför skulle inte skrällen i pingis få ett motsvarande hälsosamt uppvaknande, frågade vi oss. Men tyvärr kom svaret ganska snart med besked att luften delvis gått ur våra pingismän — och kanske var det lika mycket en nervhistoria — och slutet på det hela blev att Hammarby ryckte förbi i täten.

Även i samband med SM lyste Djurgårdens färger igenom. Lennart Johansson och Bo Malmqvist trivdes åtminstone den gången så väl tillsammans att de lade sig till med mästerskapet i dubbel och som socker i botten kom sedan Signhild Tegners individuella mästerskap bland damerna. Ovanpå det anlände ännu mera socker i botten, ty då slog sig Signhild ihop med Elisabeth Thorsson och ordnade mästerskapet även i dubbel. Fem SM-medaljer i följd blev skörden på den resan till Malmö!

Vem skulle inte vilja ha adressen till den här godbiten! Var så god, här är den: Elisabeth Thorsson, svensk mästarinna i bordtennis och Djurgårdens genom tiderna främsta idrottsflicka. Här pustar hon ut efter att ha blivit ordentligt ihågkommen vid en prisutdelning. (Bilden godkänd för publicering av flygstabens pressdetalj.)

Brottnig:

Våra starka män har varit livligt i farten och tagit en DM-titel då och då. Dessutom har Edvin Vesterby brutit sig ut ur mängden och gjort ännu förnämligare bedrifter genom svenska mästerskapstitlar. Han framstår givetvis som sektionens praktgosse nr 1, och det kan väl ifrågasättas om han inte rentav är den individuellt starkaste tävlingsmänniskan inom hela Djurgården. Lennart Öberg är beredd att lägga en rostbiff på bordet och hålla vad om att det mästerskap Edvin tog i Eskilstuna överträffar allt i mästarväg i vår historia.

Vid senaste DM-tävlingarna fullkomligt ramlade det in DM-titlar över Djurgården. Vi begåvades således med grekisk-romerska mästerskap av denna starka kvartett Evert Gun-

narsson, Rune Jonsson, Allan Mann och Edvin Vesterby. Och samtidigt blev Djurgården Stockholms bästa klubb före trätobrodererna på Athén-sidan. Vid sådana tillfällen känner man sig i brottningen lika lycklig som när man i fotboll trycker till AIK.

I den omfattande årsberättelse som brottarnas sekr. Bertil Anér tillverkat hittar man till sin förvåning en rubrik så lydande:

Diskussion om sektionens vara eller inte vara.

För att lugna alla skall här på en gång berättas att diskussionen ledde till att man beslöt att sektionen skulle vara. Annat var ju inte att vänta, men det kan ju även bland brottarfolk ibland vara roligt med en akademisk diskussion.

Curling:

Alla barn i början och alldeles särskilt när man börjar med en sådan sport, vilken ju åtminstone förr gällde som en "gubbarnas" sport. Då måste det självklart ta sin tid, innan man får in den rätta fotställningen och får sin reumatiska rygg att känna sig 20 år yngre utan att knarra i varje kota. Därför är det fullt naturligt att det rått trögt före i portgången för våra tappra män bakom sopkvasarna. Efter några års verksamhet har det nu emellertid ljusnat på horisonten och vid ett par tillfällen har Djurgårdens namn skymtat i rubrikerna. Det är ofta ett bevis på att det hänt något. Häromsistens ansåg sig också ÖS ha skäl att utanordna ett smärre belopp till startavgifter i SM för vårt curlinglag, som också visade sig motsvara förtroendet med en meriterande 4:e placering. Ryktesvis avslöjas framgången ha något berott på att Djurgårdens curlinggubbar inte ägnat sig åt njutningarna vid ett gott middagsbord i samma grad som de flesta andra utövare av denna ädla sport. Med en sådan fortsatt idrottslig inställning till problemen kan de våra snabbt vara uppe i mästarclass.

Fotboll:

Spökerna infann sig fullt programenligt och alldeles särskilt spökade det en dag på Råsunda då vi mötte Hälsingborg. Spöket hette i

Fallna furor

Många stora furor har rasat under Djurgårdens senare år, och i vår krets finns alltså inte längre sådana aktade medlemmar som mångårige ordföranden Carl Hellberg, gamle kämpan Calle Jahnzon (troligen den med de flesta styrelseåren bakom sig), orienterarnas förnämlige Douglas Olsson, den blide och alltid så verksamme Carl Sundholm, ja tyvärr kan listan göras ännu längre. Men låt oss bara med att nämna dessa namn erinra om några av dem som skrivit Djurgårdens historia och tillfört vår förening mycken ära och mycken respekt. Frid över deras minne.

första hand Kalle Eriksson och fungerade som fladdrande högerytter i den skånska kedjan. Han hade ingen respekt för Arne Arvidsson utan smällde utan att rodna in fyra bollar bakom vår målvakt. Ett par andra gossar gjorde också mål, och eftersom våra egna forwards gått under jorden inträffade det allde-

les otroliga att serieledarna, det var Djurgården det, åkte på ett nederlag med hela 6—0 i baken. Skall det ske, så skulle det tydligen ske med musik. På sitt sätt kanske inte så underligt med de många målen. Det var ju första nederlaget och lika bra att "fira" det på en gång. Hela Sverige vaknade för övrigt upp till en gränslös glädje, vädrade morgonluft och trodde att nu skulle det äntligen bli litet spets på allsvenskan. Det var i denna veva som Massa Alfredsson i AIK också fick en och annan att lystra till sitt valspråk denna vår: Vi tar dom. Dom — det var Djurgården. Det fanns nu möjligheter att slutstriden skulle spetsa till sig, men så föll avgörandet på två fronter samtidigt. I Göteborg eldade Anders Bernmar upp sitt nya lag Kamraterna att kämpa både för egen räkning och för Djurgårdens räkning med resultat att Göteborg slog AIK. Samtidigt slog Djurgården Gais med 2—0 i Stockholm. Och därmed var saken klar och guld i rätta händer. Vad som återstod av allsvenskan var rena promenaden, vilket för Djurgårdens del gick ner till Halmstad, där guldpengarna delades ut och det dracks en skål i champagne i den gamla anrika mästerskapstrofén. Dom som hade nöjet vara med den sköna junikvällen i Halmstad kände i detta ögonblick något av historiens berömda vingslag.

ALLTING I TRÄ

från träslevar till skidbackar

köper vi i Djurgården från

Kontor och hyleri: Vicktoriatgat. 9, Solna, tel. 27 43 00, —01, —02

Filial och hamn: Primusomr. La. Essingen, tel. 50 16 16

Dotterföretag: Vallentuna Träv.-affär AB,, tel. (0762), 240 97

**"BLI BELÅTEN
BLI VÅR KUND"**

Fri idrott:

Liksom under senare år har enda aktiva insatsen bestått i att medlemsavgiften på 10 kronor inbetalts till Svenska Friidrottsförbundet. Därmed har detta tydligen alltid barskrapade förbund getts en viss ekonomisk trygghet i sina rustningar inför olympiska spelen i Melbourne.

Skidor:

Det var länge sedan Djurgården hörde av sig i längdloppning, men nu ser det ut att vara något på väg. En rad juniorer har syns i skidspåren i vinter i Djurgårdens färger och visande verkligt lovande talanger. Bakom detta försök att få Djurgården att ta upp konkurrensen i längdspåren står "Nobben" Nordberg. Vi ska hoppas han för sitt eget arbete lagt upp en 12-årsplan, då kan det bli något stort av detta försök.

Internationellt:

Styrkan i en idrottsförening framträder inte minst på de internationella fronterna. Utom att Djurgården i egna övningar mot främmande folk och främmande nationer stått sig gott i den kvalificerade konkurrensen, så har vår internationella styrka fått en kanske ännu förnämligare bakgrund genom att diverse svenska landslag anmält behov av djurgårdare. Medan fotbollen häromåret hade ett nästan blårandigt landslag, så har det under den gångna säsongen fallit på ishockeyns lott att hålla det både populära och omstridda landslaget "Tre Kronor" vid liv med diverse djurgårdare. Vårt fotbollsfolk har vid olika tillfällen anlitats av UK-gubbarna, vilka kan beräknas bli ännu angelägnare vid vår dörr när det börjar dra ihop sig till världsmästerskap och alltsammans.

Våra pingisspelare har som alltid hört till de givna i landslagssammanhanget. I brottnings har Edvin Vesterby blivit ordinarie landslagsman och därtill ett av Sveriges säkraste kort med specialitet att klara av ryssar. Han är ganska ensam i den rollen. Boxarna har likaså gjort sig påmint i internationella ögonblick, och även våra backhoppare börjar bli uppmärksammade.

Samtidigt som varje djurgårdare naturligtvis gläds att vi har folk med kvalifikationer att slå ett slag för gamla Sverige har ju sådana uppdrag även en annan sida. Nämligen den att klubben kan få sitta emellan. Det slitsamma jobbet i Tre Kronor under de olympiska kubbningarna var säkerligen en inte så oväsentlig orsak till att vårt ishockeylag tappade något av sin mästartmelodi och inte lyckades försvara sitt mästerskap. För att tjäna både klubben och landet krävs mycket av de aktiva i fråga om träning, uppträdande och uppoffring. Med tillfredsställelse antecknar man att de våra motsvarat stora fordringar.

Djurgården har under sina storbetstider i fotboll haft många förstklassiga målvakter, men fråga är väl om inte Arne Arvidsson av årgång 1956 har möjligheter att bli den allra största av dem. Han är på god väg. Här har han just lagt embargo på en kula i en match på Stadion mot First Vienna, vars center Walzhofer ser sig lurad på konfekten. För säkerhets skull står "Svarten" Ivegren beredd att blanda sig i leken.

Överstyrelsen:

Klubblokaler på Stadion har äntligen fått en välbehövlig make upp och samtidigt har det åstadkommit en modernisering, som fört det goda med sig att vi plötsligt blivit ägare av ytterligare två rum. Knepet att i dessa bostadsbristens katastroftider kunna ordna en sådan detalj är det tillfälle för var och en att ta del av på Stadion. Lokalen är nu så inbjudande att ett besök varmt kan rekommenderas, men samtidigt låter husfogde Ingvar Norén meddela, att kraven på att besökarna skall torka fötterna mycket omsorgsfullt och även i övrigt iakttä försiktighet med möblemangen kommer att skärpas.

Överstyrelsen tackar för visat förtroende men ännu mer för god vakt runt om i vår stora familj. Vi har på de flesta idrottsfronter förstått att bita ifrån oss så att det både syns och hörts, och i dessa sammanhang tänker man närmast på dem, som jobbat ute på fälten och delat ut "klå" till höger och vänster. De många ledarna utan vilkas uppoffrande

slit de aktiva aldrig skulle få de stora chanserna är emellertid värda att ihågkommas minst lika mycket. De aktiva ger oss den yttre färgen och glädjen, men de bästa djurgårdarna finns lika ofta i ledarlinjen. Medan det inte är så ovanligt — hos Djurgården dock mycket sällsynt — att en aktiv ömsar skinn och byter klubb, så är våra ledare alltid, lika väl i motgång som medgång, beredda att tjäna sin klubb utan tanke på några förmåner.

Här skulle det kanske också vara på sin plats att ägna en tacksamhetens tanke åt den stora allmänhet, som genom att offra sitt plånboksinnehåll vid alla de vändkors, som vi ställer upp i deras väg, ger oss goda möjligheter att tävla på så många fronter.

Djurgårdens största lagrar har under den gångna säsongen vunnits med lagspel. Ett lag är en samling individer, vilka just i lagets form kan bli en oerhörd styrka. Så har skett inom Djurgården. De våra har smitts samman och även blivit kallade järnkaminer på sina håll. I en förvissning att vi ska sluta oss ännu

Saxat och Klippt

T. f. prins

SERIESEGERN GRUNDADES

PÅ HÖSTEN

Hjärtliga gratulationer till Djurgården för klubbens första serievinst och Stockholms första slutseger på cirka ett kvarts sekel. Den blev knappare än man väntade — sedan det i början av säsongen fablats om att de blårandiga skulle kunna hota MFF:s rekord på 15 poäng före närmaste motståndare — och bärgades företrädesvis i kraft av den fina höstinsatsen.

(S. H. i Sydsvenskan)

★

I FÖRRGÅR

hedrade sig Djurgården alldeles betydligt nere i Warschawa; och stärkte ytterligare sitt enastående fina facit av (32) utlandsmatcher under 3 år:

endast 2 förlorade (av 32!), trots att 7 st. spelats på andra sidan JÄRNRIÐÅN, mot bl.a. 5 formidabla motståndare.

— Det är helt enkelt inte så, som en del bättre stockholms- och Djurgårdshatare menar, säger och skriver, att Djurgården vinner så många matcher mest bara på grovt ("tungt och nästan rått") spel.

Publiken, ledningen och pressen bak Järnridån tycker helt enkelt att Djurgården är ett förträffligt, välspelande lag!

(IB 14 okt. 55)

★

BISKOPS-ORD

Idrott utan stora segrare och föregångsmän är detsamma som en här utan hjältar — lik en trupp utan de bragdlängande och kampvilliga, som genom sina exempel förmår oss andra att gå utöver oss själva.

De som fördöma de stora tävlingarna förstår icke vad de talar om. Tävlingarna, striderna och kamperna är framåtskridandets nerver — utan dem står vi stilla, utan dem förmår vi inte sträva efter det svåruppnåeliga, utan dem blir vi ensartade och tama.

(Biskop *Tor André*)

★

I GYLLENE MANTEL

Stockholm: Konungen är död... nej, än andas han svagt... men levet för den nye konungen kan höjas. Gais har abdikerat, Djurgården har iklätt sig den gyllene manteln och de 20.145 som ingick i uppvaktingen på Råsunda har gett den nye spänstige mästaren sin hyllning.

Och det är en värdig tronbeträdare — i det ögonblick då folket begärde klart besked om hans värdighet steg han fram i alla sin gala och visade sig vara sin företrädare överlägsen på alla punkter. Gais... det var som en trött gammal man. Djurgården... det var ungdom och framåtanda och skicklighet.

— — —
Gais kämpade förgäves mot en övermäktig motståndare, men när slutsignalen gått och göteborgspojkarna stod där besegrade med 2—0 och hotet om en div. II-plats hängande över sig visade de sin fina sportmannamässighet: alla man gratulerade och klappade om de nya mästarerna och det var hjärtlighet i gratulationerna. Ty — som gaiskaptenen Bertil Sernros sade: "Intet lag kunde vara mer berättigat till serieguldet än Djurgården. Ett bättre motståndare har vi inte spelat mot i den här serien."

(Rollo i GP)

★

ALDRIG MÄSTARKLASS

Och så Djurgården — mot Degerfors på Stora Valla. Där blåranderna i våras kom undan med blotta förskräckelsen och 1—0 i baken. Djurgården liknade inte mycket ett mästarlag den gången och gör det ännu mindre nu.

Hemligheten med Djurgården är att laget egentligen aldrig varit av mästarklass. Det var trollkarlen Frank Soo som svingade sitt trollspö — somliga kanske föredrar uttrycket slavpiska — över en samling gensträviga medelmåttor och fick dem att höja sig över sin förmåga.

Det var naturligt att detta "onaturliga" förhållande endast kunde pågå under en viss tidrymd. Det pågick så länge Frank Soo var kvar som tränare och slavdrivare — då intensiteten i träning och livsföring släppt återgick Djurgårdens lag till sin normala tillvaro, d.v.s. som ett lag av medel- eller bottenklass. Man kan ju bara, om man tvivlar, titta efter i tabellen. Degerfors vinner med minst 3 måls övervikt.

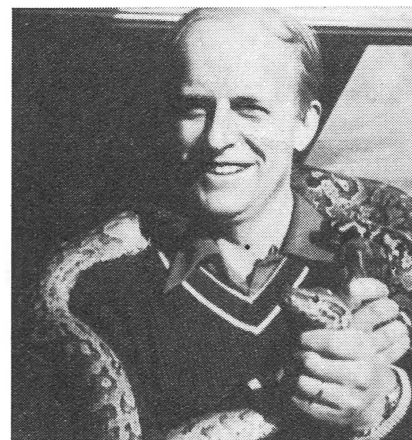
(Guro i AT)

"Medelmåttorna" följde inte vår gamle vän utan vände på siffrorna och vann med 3—1.

★

POPULÄR DJURGÅRDSSEGER

Halmstads klara segersiffror väckte en viss förvåning i MFF-lägret, eftersom tydligen HBK:arna inte alls imponerat på malmöpojkarna, när de ställdes mot varandra tidigare i våras på Örjans Vall, och

Åke Dunér kan tjusa till lite var av oss, även till ormar som av det här slaget på fotbollsresan till Sydafrika.

Bland mera märkliga framgångar under Djurgårdens senaste 5-årsperiod kan nämnas att hr ordföranden Åke Dunér vunnit en pristävling i "Damernas Värld" om att vara mest lik prins Philip av England. Det gav Åke med skön hustru Vivi en gratisresa till England. Åkes likhet med den riktige "prinsjeppen" ledde till diverse förvecklingar under besöket i London, och det var endast med möda och på bruten engelska som Åke fick 5.000 entusiastiska Londonbor att förstå att de var ute i ogjort väder, när de stämde upp "God save the king" vid hans avresa från den engelska huvudstaden.

så är det oss angeläget att vidarebefodra, att Djurgårdens triumf, varmed guldet mänskligt att döma säkrades, blev populär bland MFF:arna. Eller för att tala med Eric Persson:

— Det hade varit synd, om Djurgården "fem minuter i tolv" blivit lurat på serie-segern efter den suveräna ledning laget tidigare haft. Helt säkert är detta lag landets bästa, när man räknar genomsnittet under hela spelåret, och därmed är det en fullt värdig guldmedaljör.

Och sedan påstår man, att Eric P. hyser mindre välvilliga känslor mot Djurgården...

(Keeper i SDS)

*

Allsvenskt pingisslut

De främsta i allsvensk bordtennis 1956 blev:

Hammarby	18	13	3	2	100—52	29
Djurgården	18	12	3	3	92—59	27
Tranås	18	11	4	3	97—59	26
Göta	18	10	3	5	87—72	23
Norrkopensarna	18	8	5	5	85—72	21

Kamratskap och klubbkänsla DIF:s ryggrad

Djurgården har världens tappraste supportere. En sover alltid i blårandig pyjamas för varje match — en annan utförde häromåret det verkliga hjälte-dådet. Han ingick vad om att Djurgården skulle slå AIK. Om inte skulle han gå hela Drottninggatan fram kl. 9 på morgonen da'n efter klädd endast shorts bärande ett plakat med texten "AIK — världens bästa lag". Djurgården förlorade. Han överlevde skammen!

Nu äntligen efter snart 50 års fotbollsslit i mer eller mindre smickrande sammanhang har äntligen den tid randats då det är en fröjd att på Råsunda, Stadion eller ute i landsorten vråla "Djuuuuugåååånnnnn".

Framgångarna hittills har som grund något i huvudstadens idrott så sällsynt som kamratskap och klubbkänsla. Bägge begreppen finns i allra högsta grad hos blåränderna. Vem som vill kan försäkra sig om riktigheten i påståendet hos de 10 pojklagen, de 3—4 juniörlagen, C-, B- och A-lagen, hos ishockeyn, brottningen och de 10 övriga sektioner som rymts i bokstavstrion DIF.

Vi sitter och läser detta i Svenska Dagbladet i samband med den säsong då Djurgården var på god väg mot guldmedaljerna. Och vi läser vidare hur fotbollssekreteraren *Gunnar Lundqvist* berättar:

— Fotbollslagen — 200 aktiva och ca 30 ledare — är en enda stor familj, som inte bara träffas på träning och matcher. Spelarna umgås på fritid, fruar och fästmör gör det, till en del beroende på att de bor ihop, ett par—tre i Johanneshov, i Ångby, Traneberg och Bromma. Vi försöker att bygga ut en bakgrund till den rent idrottsliga verksamheten, och fläta in familjen i klubben. Ett exempel. Vi har gått ifrån systemet med spelarmiddag efter varje match och låter i stället pojkarna efter varannan ta med sig fruar och fästmör. Det stärker gemenskapen och eliminerar åtminstone några av slitningarna i familjelivet. Vad skulle vi förresten ta oss till om vi inte hade fruarna på vår sida?

Småplantorna i Djurgårdshagen frodas. Gamla storspelarna *Evan Pettersson*, "Kritan" *Sandberg* och *Stig Carlsson* håller 4 kvällar i veckan till uppe på Gärdet och omväxlar programmet med en bullfest och en föräldrafest.

— Vi ha inte fått ett enda klagomål hittills från föräldrarna, säger fotbollsordf. *Sigge Bergh*. Vi tror att pojkarna är i säkra händer hos oss och vi inbillar oss — utan högtravande sociala programförklaringar — att vi gör ett ideellt och samhällsnyttigt arbete.

Men för att återvända till eliten. Är inte allsvensk elitfotboll en rätt lukrativ sysselsättning f.n.? Vad "tjänar" en toppman per år på dagtraktamenten m.m.

DIF-kassören *Arne Malmgren* övertar ordet med en tabell:

22 allsvenska matcher à 50 kr.=	1 100
5 internat. matcher à 50 kr.=	250
15 träningsmatcher à 20 kr.=	300
Prispresentkort vid seriens slut (högst)	1 000 kr.
Summa	2 650 kr.

Därtill kan läggas en ganska kraftig "indirekt" slant — ej uppskattbar — för resor inom och utom landet. Hur mycket skall man t.ex. värdera två 6-veckorsturnéer till Fjärran Östern och Japan, en till USA och Canada, en till Sovjet och många till praktiskt taget alla Europas länder. Allt detta sedan 1948 . . .

Därför bör dras, att spelarna varje år sätter till hela semestern plus ganska kraftig tjänstledighet och att de själva får ersätta en hel del förlorad arbetstid.

— Jag skulle inte kunna fortsätta med fotbollen om jag inte hade en så hygglig chef, säger kylskåpsmontören och lagkaptenen "Cacka" *Andersson*, och en idrottsintresserad fru. På de senaste tre åren har jag inte arbetat mer än 10 månader . . .

Hur många tusen???

Spelarna har ersättning — ledarna ingenting, frånsatt resorna. Hur många timmar på fritid — oavlönat — de arbetar för DIF vågar vi inte uppskatta, men vi kan dock nämna att *Gunnar Lundqvist* i medeltal jobbar 14 timmar om dagen — alltså vanlig arbetstid i Stadshuset plus ett halvdagsjobb hos DIF. Det ger ca 1.000 timmar om året. Många av de övriga ledarna kan komma upp i samma siffra. Ja, det är bara julafton man är ledig, konstaterade *Lundqvist*.

— Julafton, nej i . . . då ringde huvudkassören till mig och ville ha pengar, utbrast *Malmgren*.

500.000 kronor!

Det omsättes stora pengar i en allsvensk klubb. Inklusivt en storturné, som den till Fjärran Östern och Japan, kanske en halv miljon kronor. Småklubbar häpnar och är avundsjuka. Men det finns håll att stoppa i.

Fotbollen är Djurgårdens familjeförsörjare, den enda sektion av de 13 som ständigt ger vinst. Tvätten av tröjor, byxor och strumpor går varje år på nära 10.000 kr.!!!

Hur många storföretag i Sverige har en

halvmiljonomsättning per år och endast en avlönad anställd — tränaren?

Vad säger publiken?

"Riktig" professionell fotboll blir mer och mer aktuell för Sverige. Men har våra storlag råd?

— Vi har inte råd med den standard som t.ex. Italien och Sydamerika bjuder, men kanske med tyska systemet, där varje spelare får i runt tal 325 kr. i månaden, så litet att han måste ha ett civilt arbete vid sidan om. Men frågan rör nog mera om publiken har råd att betala de avsevärt högre entréavgifter som måste bli följden av proffsfotboll.

Ett allsvenskt lag rekryteras ur alla yrkeskategorier, liksom ledarkåren. Kontorister och tjänstemän — t.ex. *Arne Arvidsson*, *Hans Tvilling* — passar i Djurgården till tandläkare — *Åke Olsson* — som nickar till ingenjör som *Sigge Parling*. Boll- och andra studier idkas av *Bernt Andersson* och *Bosse Finnhamar* under uppsyn av lagerförmannen "Knivsta" *Sandberg*.

Allsvensk önskelista

Det är svårt att sköta en så omfattande verksamhet, som DIF-fotbollen, men det går med sjujungande fart, så länge ledarna har samma ungdomliga gnista som spelarna, så länge de tycker att det är "kul", och så länge siktet är ställt mot nya mål på fotbollsplanen. Vad önskar ni av framtiden, frågar vi ledarna och spelarna kring det runda bordet i klubb rummet på Stadion, där väggarna är klädda med vimplar, bollar och priser från hela världen:

— Att jag kunde ägna mera tid åt Djurgården (*Gunnar Lundqvist*).

— Litet större netto på säsongen. I år ser det inte alltför ljusst ut (*Arne Malmgren*).

— Seger i allsvenskan (Spelarna i korus).

— Att vi hänger med i allsvenskan (Realisten *Sigge Bergh*).

— Att Djurgården alltid slår AIK (Den i ingressen nämnde plakatbäraren).

Så kom då AIK med i djurgårdsartikeln. Klubbarna är inte för intet tvillingar, om än litet triliska — på varandra . . .

Strong.

Målgivande

På den tid det gick att muntra upp fotbollsspelarna med blygsammare presenter än 50-lappar hände sig att Djurgården spelade en match på Tranebergs idrottsplats. I halvtid stod resultatet 0—0. En supporter med goda försänkningar i ett bryggeri gick i halvtidspausen in i omklädningsrummen och utlovade en öl för varje mål.

Andra halvlek slutade 34—34.

Männen bakom de aktiva på fotbollsfronterna lyckades vi en gång samla för en gemensam bild. Här har vi alla dem som hållit och håller i trädarna; från vänster i bakre ledet Rudolf Carlsson, Kurt Schuper, Evan Pettersson, Ivar Hörberg, Harald Gustavsson, Nisse Lindell, Filip Carlsson, Erik Nordgren, Stig Carlsson, Sixten Sandberg, Lennart Lilja, Åke Barrling; i nedre raden från vänster Frank Soo, Wolf Lyberg, Arne Malmgren, Runo Andersson, Sigge Bergh, Olle Eliasson, Birger Sandberg, Gunnar Lundqvist, Lasse Lindgren och Kjell Cronqvist.

Vem blir nr 10

Djurgården har när år 1956 börjar 9 s. k. stora grabbar i fotboll, och det drar alltså ihop sig till ett litet jubileum med den 10:e i skaran. De som hittills nått denna internationella värdighet (som bl.a. innebär att de hela sitt återstående liv får gå gratis på alla fotbollsmatcher i Sverige) är följande:

Ragge Wicksell	33	(1911—21)
Karl Gustafsson	32	(1908—24)
Gösta Sandberg	29	(1951—55)
Harry Sundberg	13	(1922—24)
Hasse Jeppson	12	(1949—50)
Stig Nyström	11	(1939—47)
Karl-Erik Andersson	11	(1948—54)
Gustaf Ekberg	9	(1911—15)
Sten Söderberg	9	(1913—20)

Efter dessa berömdheter ligger en rad starka namn, som toppas av "Nocke" Nordenskjöld med 8 landskamper. För

Ny giv med Öst bland de unga

Att vägen till framgången går över ungdomen är ingen nyhet för dagen. Djurgården har länge haft en intensivt arbetande ungdomssektion med huvudsaklig vikt på fotboll, och redan har ett utmärkt arbete kunnat redovisas. Nu skall det emellertid bli ännu bättre fart på rörelsen. De hittills hårdast arbetande ledarna Rudolf Carlsson och Åke Barrling, vilka verkligen är värda allt erkännande för sitt slit, har

hans del är det dock knappast troligt att det blir några fler landskamper. Något bättre ligger det till för Sigge Parling med 9 matcher. Tyvärr för honom räknas det dock numera poäng, så det fordras ett par segermatcher i blågult för att han skall nå de 25 poängen. Men känner man "Sigge Sluring" rätt, är han snart framme vid målet.

länge letat efter en ny melodi för att snabbare få resultat. De har nu också kommit fram till att en större koncentration av arbetet på kanske färre men säkrare kort är att rekommendera.

Till ungdomssektionen har nu också knutits några nya namn, av vilka Nisse Öst, tidigare under sin aktiva tid mest känd som orienterare, är tänkt som den, som skall hålla i tåterna. Meningen är att så småningom samordna ungdomsjobbet, så att fotboll, ishockey, bandy och kanske även handboll går fram på gemensam front, när det gäller att fostra de yngsta djurgårdarna till efterträdare till Cacka, Tumba, Sigge Parling, Knivsta och alla de andra.

Nisse Öst gjorde för inte längse sedan reklam för sin energi genom att vinna SM i skidororientering. På lediga stunder jobbar han hos Idrottsstyrelsen.

Fackmannen— Hantverkaren

VÄND ER TILL

JUVELERARE
Gunnar Fahlstöm AB
SVEAVÄGEN 33
STOCKHOLM C
Tel. 20 93 39, 21 64 22

IDO

när det gäller

**SANITETSPORSLIN,
ARMATUR
och OLJEELDNING**

Värme & Sanitets AB IDO
STOCKHOLM Tel. 23 01 95

Stadionbesökare!

KÄNNER NI ER KALLA OCH RUGGIGA
och behöver något värmande
och uppiggande?

★

TITTA UPP TILL OSS I RESTAURANGEN,
där vi serverar
kaffe, thé, konditorivaror, smörgåsar och
Wärby läskedrycker

★

Dessutom anbefaller jag mina ambulerande
försäljare i Er vänliga åtanke

Allan Nettelbladt

STADIONRESTAURANGEN

Djurgården vann

OGH FORTSÄTTER ATT VINNA PÅ

Östblads

rör

Mästarlagens skridsko under senare år

AB Östblads Skridskofabrik, Järna

En världsmästare och 33 SM i brottning

Samtidigt som Djurgården fyller 65 år, blir brottningssektionen 45 år. Det har varit många lysande år, och nuvarande brottningssekreteraren Bertil Anér har också ett och annat att redovisa, när han skriver:

Jag har forskat i hävderna och kommit fram till att Djurgården under årens lopp plockat åt sig inte mindre än 32 SM-titlar. Det är nio brottare, som sysslat med detta, och främst av dem står Gottfrid Svensson med 7 mästerskap. Tillsammans med sin broder "Fritte" har familjen Svensson lagt sig till med 11 titlar. Så här kan våra bästare redovisas:

"Gotte" Svensson	7 SM
Einar Karlsson	5 »
Georg Nilsson	5 »
Edvin Vesterby	5 »
Fritjof Svensson	4 »
Knut Wasström	2 »
Bengt Winqvist	2 »
William Pettersson	2 »
Arvid Östman	1 »

Dessutom har sektionen tagit ett VM genom Fritjof Svensson år 1922. Baltiskt och Nordiskt mästerskap genom Fritjof och Gotte Svensson.

Det har även nåtts fina placeringar på olympiader:

Olympiaden 1920:

1 st. 2:a plac. gm "Gotte" Svensson
1 » 3:e » » Fritjof Svensson

Olympiaden 1932:

1 st. 3:e plac. gm Einar Karlsson

Olympiaden 1936:

1 st. 3:e plac. gm Einar Karlsson

Olympiaden 1952:

1 st. 4:e plac. gm Edvin Vesterby

Två st. 2:a platser i Europamästerskap har erövrats genom Einar Karlsson och "Gotte" Svensson samt st. 3:e plac. i EM genom Karl Landberg.

Dessutom har vi åtta svenska juniormästerskap genom: B. Portström, Åke Alm, Lennart Öberg, Arne (alias "Tarsan") Edman, B. Winqvist, Edvin Vesterby, Hans Pettersson och Rune Jonsson.

Av de nu uppräknade mästerbrottarna äro två döda nämligen William Pettersson och Georg Nilsson. Den senare under 1955. De flesta av dessa brottare har givetvis representerat Sverige vid ett otal landskamper och av de nu aktiva brottarna, så är Edvin Vesterby det stora namnet. Under den nu avslutade säsongen har Vesterby medverkat i inte mindre än fem landskamper, nämligen mot Turkiet, Sovjet, Finland, Ungern och Italien.

Det kanske även kan intressera att få veta de olika ordförandena i vår sektion under de gångna 45 åren varit:

1911—1919 Hjalmar Johansson
1919—1920 Henning Öster
1920—1926 Axel Schörling
1926—1927 Henning Svensson
1927—1934 Axel Schörling
1934—1936 Knut Wasström
1936—1938 David Karlsson
1938—1944 Hugo Brändström
1944—1956 Lennart Öberg
(nuvarande ordf. och återvald)

Lennart Öberg har beklätt denna ansvarsfyllda post 12 år oavbrutet och den enda som konkurrerar med honom är Axel Schörling som har funktionserat i 12 år, men uppdelat på två perioder.

Att vara ordf. i en brottningssektion i Stockholm i dagens läge är precis ingen

avundsvärd lott. Brottningen seglar f. n. i motvind. Det är alltid förenat med ekonomiska risker att arrangera brottnings-tävlingar ex. i Eriksdalshallen med dyra hyror etc.

Annat var det förr i världen, då brottningen var vår stora nationalsport. Då var det ingen konst att få välbesökta tävlingar. Det lär ha funnits en epok, då brottningssektionen lånade pengar till fotbollen, men det är så lätt att glömma. Alltnog, vår ordf. Lennart Öberg har trots de ogynnsamma åren ej givit tappt, har arbetat oförtrutet, och uppförande det mesta av sin fritid för att det hela skall gå i lös. Optimistisk som få, har han tagit initiativet till både lyckade och mindre lyckade tävlingar i akt och mening att tillföra sektionens magra kassa en rejäl slant. Han har lyckats för det mesta, men även haft otur. Under de tolv åren har han haft olika medhjälpare, men alla har tydligen inte haft det sega virke, som han själv. Han har lett sina pojkar med den pondus, som fordras. Under de senaste fem åren har dock ej skett några större förändringar och vi ber härmed få presentera "männen" kring Öberg: sekr. B. Anér, kassör L. Carlsson, lagledaren Helge Öberg, Ivan Andersson, slitvarg m. m., Olle Söderberg, Olle Boström och Anton Christiansson.

Vi inom "brottningsstyret" vill även ta tillfället i akt och tacka ÖS för den ovär-

Större delen av brottarnas styrelse vid deras 45-årsjubileum: fr. v. stående: sekr. B. Anér, kassör L. Carlsson, ordf. L. Öberg, lagledaren H. Öberg, Ivan Andersson. Knästående: Olle Söderberg och Olle Boström.

derliga hjälp vi erhållit i form av anslag och goda råd.

Vi har ej legat på latsidan. Vi har försökt ordna med en del stortävlingar och även mindre tävlingar, lotterier, basararrangemang och danskvällar för att få in pengar till de löpande behoven och vi har stundom kunnat redovisa hyggliga resultat, särskilt de senare sommarfesterna på Eckerö har givit goda netton.

Beträffande de sportsliga prestationerna, så har vi i år tagit tre SM-titlar genom Edvin Vesterby i både fri stil och grekisk romersk samt Rune Jonsson i junior-SM i grekisk-romersk stil.

Vid senaste DM-tävlingarna gjorde våra "grekisk-romare" ett jättesvep och tog inte mindre än fyra titlar varmed Djurgården blev bästa klubb. De individuella mästarerna hette Edvin Vesterby i bantamvikt, Evert Gunnarsson i fjäder, Rune Jonsson i welter och Allan Mann i lätt tungvikt.

Våra juniorer har tagit hem fyra DM-titlar:

Fri-stil

Flugvikt: Sune Eriksson
Mellanvikt: Lennart Ljung

Grekisk-romersk stil

Fjädervikt: Roger Björk
Lätt tungv.: Bertil Andersson

Inom sektionen har vi just nu en riktigt bra besättning och det är med stor tillförsikt vi ser oss framtiden an. Våra juniorbrottare har glatt oss särdeles genom att vid sista JDM i Nynäshamn den 26—27/1 överlägset bli bästa klubb samlande lika mycket som de övriga klubbarna tillsammans.

Bertil Anér.

Åter ett SM till Vesterby

Djurgården hade knappt klarat av sin 65-årsdag, förrän nya uppgifter anmälde sig. Det blev nästan omgående ett SM i brottnings, och naturligtvis var det Edvin Vesterby, som så väl förstod att sköta sina kort att titeln i bantamvikt blev hans. Han poängbesegrade alla sina motståndare med 3—0 och hade därmed klart försvarat fjolårstiteln. Den här gången gällde det grekisk-romersk och tävlingarna gick i Stockholm. Nu är Edvin ett av de aktuellaste namnen för en plats i den olympiska truppen till Melbourne.

Ett annat glädjeämne vid SM-brottningsarna utgjorde vår lättviktare Rune Jonsson, som hade Gustaf Freij ordentligt på gaffeln och ledde med 5—0, innan Freij lyckades vänta på utvecklingen och därmed gå vidare till SM-titeln. Rune blev 4:a i klassen. I fjädervikt tog »våran» Folke Lindgren en hedrande 6:e plats.

Av alla mästarerna hade Edvin Vesterby den längsta vägen att gå. Han måste arbeta tiden ut i samtliga sina sex matcher, alltså sammanlagt 90 minuter, och det tyckte förstas en och annan i expertlägren inte var något direkt bevis på mästartklass. Varför det, är det inte ett bevis på seg vilja. Edvin hade all anledning att känna sig belåten över sitt mästarskap.

Han arbetade sig fram till det över följande motståndare:

- S. Sjöberg, Västervik 3—0
- S. Hydén, Enighet 3—0
- Å. Nilsson, Skivarp 3—0
- P. Å. Wik, Viskafors 3—0
- H. Persson, Verdandi 3—0
- B. Lidbom, Sollefteå 3—0

Vi blir äldre

Även i Djurgården blir vi gamla, även om vi är unga till sinnet. Under senaste säsongen har några s.k. milstolpar passerats. Gamle skidhejaren Nils Adolf Hedjersson har passerat på att fylla 75 år och samma aktningvärda ålder nådde Birger Nylund strax efter vårt 65-årsjubileum.

Av de yngre årgångarna kan nämnas Kalle Lundberg och Åke Löwgren, som trillade över 50-årsstrecket i fin stil och strax efter kom Gösta "Greven" Andersson över de 50 i samma goda stil.

Bland kommande födelsedagsbarn kan nämnas att Lill-Einar Olsson tänker bli 70 år i sommar. Skidsektionen får säkert besvärligt att hitta honom den dagen, ty som ingen annan förstår Lill-Einar att hålla sig borta från högtidliga sammanhang.

Ur Aftonbladet har vi tillåtit oss saxa följande med "Mem" som pappa:

SV. AKADEMIN UTSEK NOBELPRIS-
TAGAREN I LITTERATUR

SPORT * CYKEL * FISKE

Allt under samma tak hos

INGVAR ERICSSON

Torsgatan 48

Telefon: 32 43 31 och 32 68 98

Lennart Öberg i bästa vita långbyxorna leder Djurgårdens defilerande brottarskara vid tävlingarna i Morjärv.

OCKSÅ EN DRÖMRESA

Brottarturnén midsommarhelgen 1955

Ett av de verkligt angenäma minnena från brottarfronten under säsongen 1955 blev vår turné till Norrland. Norrbottens brottarbas och allt i allo Harry Hallstenson hade inbjudit oss att tävla på några platser under midsommarhelgen. Ryktet spred sig bland pojkar, och träningsintensiteten ökade febrilt. De bästa och träningsvilligaste blev uttagna, och en del ungdomar fick komplettera laget, då ett par av våra elitmän hade svårt att få ledigt från sina civila sysslor.

Nåväl, avresan gick torsdagen den 23 juni kl. 17.00 och stämningen var den högsta redan vid starten. Vi anade allt vackert vi skulle få se. Efter cirka en halvtimmes resa så åkte matsäckarna fram, och råkade man titta in i Lennart Öbergs kupé, så kunde man tro, att man gått vilse och hamnat i en speceributik. Vi hade väl som de flesta resenärer för bråttom med vår matsäck, för det visade sig längre fram, att det skulle nog inte skadat att ransonera litet, färden var ju lång och sugande. Konstigt nog fanns ingen restaurangvagn ombord, men mera konstigt var det att korgubben i Gällivare överlevde vår stormning. Omkring kl. 14.00 anlände vi till Kiruna, där

en buss väntade för vidare befordran till Pajala. Bussresan var tröttsam, och inga direkta naturscenerier kunde pigga upp oss på den över fem timmar långa resan. Vid 19-tiden anlände vi till Pajala, och då kändes det onekligt skönt att få sträcka på benen, men framför allt var det matbordet som väntade, lindrigt sagt blev det ordentligt "städat" på bordet.

Redan kl. 21.00 skulle tävlingarna börja, så det var klart att grabbarna kanske kände sig en smula "down" efter att ha skakat på tåg och buss ett helt dygn. Tävlingarna hölls på en dansbana vid Torne älv, en underbart vacker plats, som var som skapt för midsommarfirande. Genom en fulltalig festplatspublik tågade vi upp på dansbanan, där samtliga i truppen presenterades av speakern, som också omtalade att det var första gången som så långväga gäster besökte Pajala. Särskilt roligt tyckte han det var, att just Djurgården velat komma. Lennart Öberg kvitterade artigheten med att tacka för inbjudan och för det fina och högtidliga mottagandet.

Att brottas utomhus i denna kyla och där-

till vinna med 5—3 efter så lång resa, var mer än en prestation av grabbarna. Efter tävlingarna fortsatte dansen, och var och en kunde roa sig på sitt sätt. En sensation och upplevelse av ganska ovanligt slag tyckte i varje fall jag det var, att gå på bio kl. 2 på natten och i pausen mellan akterna sätta sig på trappan och sola sig. De ljusa nätterna förbryllade en hel del, för oss stockholmare verkade det ofattbart.

På söndagen anträdde vi en buss för vidare befordran till Morjärv, en resa på c:a 3 timmar. När vi kom fram sken solen och tävlingsplatsen var som en dröm. En skogsbacke, en härligt grön gräsmatta omgiven av björkar, inramade dansbanan, där tävlingarna skulle gå. Ceremonierna blev ungefär desamma som i Pajala, hälsningsanförande av Morjärvs ordf. herr Sandberg, som också tilldelade var och en av oss en tallrik med Morjärvs klubbmärke, och vi i vår tur överlämnade föreningens klubbmärke. Våra grabbar gjorde god propaganda för sporten och segrade med 7—1. Återresan anträdde omkring kl. 20.30 till Pajala, dit vi anlände vid midnatt. Gästfriheten hade varit översvallande, allt gjordes för att vi skulle trivas. Grabbar med flotta bilar hämtade oss och körde oss vart vi ville.

På måndagen lämnade vi Pajala och for till Kiruna, där vår svåraste och sista uppgift väntade. Tisdagen var välbehövlig vilodag med bl.a. besök i gruvan. Klubbmatchen mot Kiruna SK på Malmia blev en hård och spännande tillställning, som slutade 4—4, tillfredsställande för båda parter.

Nu återstod endast den mer semesterbetonade delen av turnén, resan till Narvik. Vackrare och minnesrikare avslutning kan man knappast tänka sig, där fick vi verkligen användning för våra kameror. Vi strövade omkring i Narvik i fyra, fem timmar för att sedan embarkera tåget till Kiruna, där vi åt en bit och gjorde oss klara för hemresan. Fredagen den 1 juli kl. 23.00 var vi åter i huvudstaden, tillfredsställda och belättna med den härliga midsommarveckan. Vi kan också vara stolta över de rosor och beröm, som vi rönt från ledarhåll, grabbarna hade skött sig utomordentligt och representerat föreningen i den verkliga Djurgårdsandan.

Olle Söderberg.

JOHAN G. STRANDHS

Gymnastik- och brottarmattor

är allttjämt bäst. — Begär offert!

Kvarngatan 44, Kävlinge

Tel. Lund 304 66

**FRANSKA RAMAR
INRAMNINGAR**

Bäst och billigast

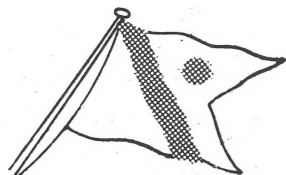
PETTERSSON & HEDLUND

Sågargatan 5

Stockholm

Tel. 43 41 09

Djurgårdare erhåller rabatt

IDROTTSGRUPPER!

Gör som Djurgårdens IF! — FLYG MED

FRED OLSENS FLYSELSKAP A/S

Generalagenter:

BLIDBERG, METCALFE & CO AB

Göteborg. Tel. 13 49 60

Stockholm. Tel. 20 32 41

VID BEHOV AV

PÅLSVAROR **SKINNJACKOR** **HANDSKAR**

vänd Er med förtroende till

S. P. Perssons Stockholms AB

VÄSTERLÄNGGATAN 38

TELEFONER 10 27 10, 10 27 01

HAR MAN SLUTAT "HATA"?

Glokar Well frågar sig själv

För min del har jag funderat en del över, hur det kommer sig att Djurgården inte kan slå AIK ens när de blårandiga bevisligen är starkare på de flesta punkterna och har ett lag, som även AIK-arna erkänner borde vinna bergsäkert med ett par måls övervikt. Det är underligt. Och jag undrar, om det inte beror på, att man inte längre "hatar" sin arvförande så helhjärtat, som man borde göra — och som AIK-arna gör för att kunna lyfta sig i håret, när de ser djurgårdarna på planen.

Det är med en viss tvekan som jag skriver detta, ty jag vill inte utså något split. Och jag vill inte stå som någon AIK-hatare för att jag alltid känt mig med tilltalad av den gamla Djurgårdsandan och följaktligen (!) tyckt det vara roligt att driva med mina vänner bland AIK:s supportere. Förresten har jag aldrig varit medlem av Djurgården, och har gått lika hårt åt djurgårdare som AIK-are, när de blamerat sig på fotbollplanen.

Men nu har en hederlig och rejäl AIK-are som Garvis Carlsson tagit bladet från munnen och sagt ett sant ord i frågan. När AIK åt sin gemensamma middag efter söndagens råsundamatch, utbringade man även en skål för olycksbrodern Djurgården i tabellens botten.

Då vände det sig i alla fall i magen på Garvis, och han deklarerade ärligt:

— Vi får inte bli för goda vänner med Djurgårn. Rivalitet behövs, det stimulerar...

Jag vet inte, vem det är — Putte Kock eller någon annan illistig AIK-are — som inlett denna fredsoffensiv, som bakom idealitetens mask syftar till att laka ur de fräna konkurrentkänslorna. Men här har man en längre tid gått och strukit var-

andra medhårs och till och med ställt upp ett gemensamt kombinerat lag, vilket ju är alldeles gale. AIK-are och djurgårdare skall bara kunna spela tillsammans för Sverige i landslaget. Och Axel Hamberg i Föreningen AIK-hatets Vänner har uppvaktat Putte Kock med föreningens stora hederstecken — rena självmordet.

Naturligtvis får det inte råda ett sådant vitglödigt och oförsonligt hat, som varje Sleipnersupporter känner för Norrköpings-Kamraterna, ty det går långt utanför den idrottsliga kampens gränser. Men det får vara någon mätta på kärleken och fromsintheten.

Garvis har alldeles rätt. Det behövs stimulerande rivalitet, men den uppstår inte genom att man går omkring och klappar vandra snällt på axeln; den måste blåsas på av en lidelsefull önskan att trycka dit konkurrenten utan förbarmande.

(Glokar Well i ST)

I ÖS sedan 5 år

Under de senaste 5 åren har föreningens överstyrelse varit sammansatt på följande sätt:

Ordförande:

1950—53: Sven Larson
1953— : Åke Dunér

Vice ordförande:

1950— : Karl-Erik Nordlund

Sekreterare:

1950— : Karl Liliequist

Skattmästare:

1950— : Gunnar Rinman

Intendent:

1950—53: Åke Dunér
1953— : Ingvar Norén

Styrelseledamöter:

1950— : Ingvar Norén
1950—53: Sven Hellborg
1953—55: Evert Karlsson
1954— : Stig Eckerbrant
1955— : Hilding Lövdahl

Guldmedalj tack

Sedan sist har Överstyrelsen hyllat Åke Löwgren med föreningens förtjänstmedalj i guld. Även om Åke numera mest sysslar med landets boxningsaffärer i stort, har han gjort mängder av nytta för Djurgården och har givetvis alltjämt hjärtat kvar hos oss. Det är alltid roligt när en uppvaktande förening får höra av den som gratulerats, och i fråga om Åke kan vi inte underlåta att citera hur han tackade:

Mitt uppriktiga tack för guldmedaljen. Till mina minnesgoda kamrater i Djurgårdens Idrottsförening säger jag att intet av alla erhållna gåvor var så uppskattad som denna medalj.

Jag är stolt över att få tillhöra de blårandiga.

Pratstund med Joakim

Hr Redaktör!

Om det är tillåtet att få ta Edra spalter i anspråk, så skall jag be att få uttrycka min besvikelse över senaste Råsundamatchen. Nog kan man väl ha rätt att begära bättre taktik hos Djurgården, där dom ju anställt en tränare för dyra pengar. Säg inte denna tränare att AIK hade en högerytter som hette Kurre Hamrin? Vi alla andra såg det. Det skall väl inte vara så svårt att ordna en överrock åt en sådan gosse. Ingår det inte i en tränares uppgifter att tänka ut något litet motdrag?

Och förresten, hr redaktör, är det alltid obliogatoriskt med 50 kronor efter en match, i vilken det förekommit spelare, som inte gjort ett enda nyttigt handtag? Betalning för gjort arbete är på sin plats, betalning för idel misslyckanden kan också vara motiverat, om det legat ordentligt jobb bakom, men betalning för loj- och slöhet kan väl diskuteras.

Joakim.

Insändare av ungefär den här typen syntes för några år sedan i en av Stockholms tidningar. Sent omsider har redaktören för "Djurgården" kommit på idén att intervjua signaturen "Joakim". Han ställde sig först avvisande, sägande sig ha blivit missförstådd, men med löfte att han skulle få behålla sin anonymitet, förklarade sig "Joakim" till slut redo för en liten pratstund.

— Varför så fordrande, börjar vi alltså, ty det har ju sagts att min herre själv varit med i Djurgården?

— Varit och varit, men ska sanningen

fram var jag med och sparkade fotboll i A-laget i slutet av 1920-talet och får jag säga det själv var jag ungefär lika bra som Hasse Jeppson.

— Verkligen intressant, och då blev det förstås till att spela i landslaget också?

— Nej, knähundarna var inte uppfunna på den tiden, så ingen gav UK tipset. Och förresten var min likhet med Hasse Jeppson egentligen bara den att jag tog studenten med ungefär lika goda eller ska vi säga dåliga betyg som han.

— Men det var fråga om fotboll.

— Tja, Djurgården spelade på den tiden i division II och jag minns bara från vår sista match, då vi gav Västerås en omgång att det skrevs att vår kedja spelade i fullkomligt allsvensk klass. Vi vågade inte annat, ty "Nocke" Nordenskjöld hade i den vevan ryckt in som lagledare och det innebar order att man skulle slita så att tungan släpade efter marken.

— Det skall alltså kämpas?

— Ja, det är vad jag vill ha predikat. Räcker inte förmågan till i övrigt, så är det alltid roligt att vara med om att det slår nistor om djurgårdarna. Då är ett nederlag lättare att bära. Jag minns från min tid, då en av våra spelare i A-laget inte ansåg sig ha fått något uträttat trots att han nog bjudit till. Han sade åt lag-

ledaren att "i dag vill jag inte ha någon tia — det var traktamentet på den tiden — utan ge den till någon annan!"

— Men Joakim var förstås alltid så bra att han tog emot sin tia?

— Man hade sina samvetskval förstås, men vad skulle en fattig människa göra...

— Inga samvetskonflikter nu när det gäller att hudflänga någon djurgårdare?

— Visst tusan tar det emot, men plikten och sanningskravet! Och en viss tröst vet jag ju ligger i det faktum att ledarna i Djurgården många gånger är ännu mer upprörda, på grund av en del svaga nummer. Men dom slipper ju säga det i tryck. Förresten tror jag det kan ha sin nytta med sig att det mera risas än rosas. Hur många triumfer har vi inte nått, då ilskan sprutat inne i omklädningsrummet och parollen varit "nu djävlar"...

— Något som retar gallan just nu?

— Allt är ganska bra, men man skulle förstås vilja se att ishockeyns talangscouter ryckte upp sig. Att ha en sådan guldklimp som Sura-Pettersson i händerna och så tappa bort honom! Det betydde kanske att SM-titeln försvann på samma gång. Och har vi råd att låta Spånga vinna sin serie genom att låna ut Arvidsson, Parling och Eklund? Jag bara undrar.

— Något annat att ta itu med?

— Jo, faktiskt en sak, och det gäller våra klubbfärger, som jag vill ska skyddas bättre. Det händer ju då och då att modekungar galopperar in på arenan, slår sig för bringan (med risk att få andnöd) och låter omtala att våra färger är för "murriga". Det skulle gubevars inte vara någon färg över våra färger... Det är klart att det finns gladare färger än mörkblått och ljusblått, men det hör väl inte hit. Är Djurgårdens färger en gång fastställda till ljus- och mörkblått, så skall ingen tillfällig moderiktning komma och "bättra på" dem. Det finns väl något som heter tradition, och jag hoppas också det finns några traditionens bevarare inom Djurgården. Det sägs ju att Sällskapet Gamla Djurgårdare skall sköta om traditionerna och dom får väl rycka upp sig och tala om hur Djurgårdens färger skall se ut.

Det får inte gå till så att ena styrelsen tycker så ena året och så kommer en annan styrelse och tycker något annat nästa år i fråga om klubbfärgerna.

Om inte stadgarna säger något om färgerna, så borde Djurgården med det snaraste skaffa sig en "historisk nämnd", som har avgörandet om hand, när modeherrarna försöker göra Djurgårdens färger till en sak, som väl annars snart kommer att dikteras från Paris...

— Och har Joakim något förslag till nämnd?

— Jodå, sätt Nocke Nordenskjöld i spetsen och med honom ytterligare två

Var det så det började? Utan att ha något officiellt uppdrag sammanträffade AIK:s Svenne Lindqvist och Djurgårdens Kalle Liliequist häromåret på en badstrand utanför Rom och diskuterade möjligheten av att samarbeta. Det italienska klimatet gjorde herrarna välvilligt inställda till ett närmande "arvfärderna" emellan.

Inte Djurgårdens bandylag av i dag utan ett mer historiskt lag, som representerade våra färger för precis 50 år sedan. De prydliga gossarna heter från vänster: E. Andéhn, "Skutis" Johansson, I. Friberg, E. Lavass, G. Friberg, B. Modén, A. Spångberg, K. Öhman, G. Frykman, B. Walla, A. Nilsson. Samma lag blev svenska mästare genom att 1908 vinna finalen över Östergötlands BF med 3—1.

Bandyn tar nya tag

Inte heller i vinter lyckades de våra att föra upp Djurgården ibland bandyns stora, d.v.s. till Allsvenskan. Framgångarna har för den skull inte helt uteblivit, därom vittnar matchen mot seriesegrarna IFK Stockholm som slutade 4—4. Denna match som utan tvivel var säsongens bästa för vår del kunde med bara liten gnutta tur vunnits.

Som helhet betraktat har de senaste fem åren varit både upp och ner. Det har aldrig varit riktigt upp men aldrig heller riktigt ner. Vi har väl försvarat vår plats i Div. II och med andra ord har det varit "medel på brickan".

man från "Gamla Djurgårdare", vidare överstyrelsens två äldstepräster, vilka väl är ordföranden och sekreteraren, samt två från fotbollssektionen, där väl de moderna strömningarna gör sig mest gällande, och slutligen en man representerande alla övriga sektioner. Dessa åtta män skall ha till ansvar att skydda våra färger. Vem vet, om dom annars inte en vacker dag går över till svart och gult.

Intervjun var slut. Vår vän Joakim fick något fuktigt i blicken. Djurgårdens färger blandade ihop med svart och gult...

Nu har våra fotbollsbyxor i alla fall återvänt till de gamla traditionerna och blivit mörkblå. Alltid ett steg i rätt riktning, eller hur Joakim?

Det har dock varit mycket nära några gånger att vi klivit upp ur träsket och sällat oss till de stora. Närmast var vi 1951 då vi kvalade mot Hammarby som tyvärr tog oss med 0—2.

1952 var vi visserligen inte uppe och kvalade men då bärgades DM-tecknen och det var första gången på 23 år, som något dylikt inträffade. I finalen betvingades Hammarby med 4—1.

1953 tog dock Hammarby gruvlig revansch för denna förlust. I seriefinalen på Stadshagen slog de oss tillbaka med så övertygande siffror som 3—7, efter det att vi haft ledningen i första halvlek med 3—1. DM slutspelades icke på grund av den tidiga våren. Första matchen mot IFK Stockholm vann vi dock med 5—2.

1954 blev sorgens år. På grund av spelarförluster kunde vi med nöd hänga kvar i Div. II. Desto mer glädjande var det att konstatera att återväxten av spelare var god. Juniorlaget kämpade sig nämligen upp i juniormästerskapets final. Där blev det dock slut med framgångarna och återigen var det Hammarby som blev de våra övermäktiga.

1955 blev Djurgården överflyttade till Div. II Norra Mellansvenska. Det är svårt att sia något om huruvida vi vann eller förlorade på denna åtgärd. Säkerligen hade vi dock ej kunnat konkurrera med nya allsvenska Ham-

Facit av 1956

IFK Sthlm	7	5	2	0	31—9	12
Swithiod	7	3	2	1	23—14	10
Djurgården	7	4	1	2	26—13	9
Sundbyberg	...	7	4	1	2	21—9	9
Olovslund	7	2	1	4	13—22	5
Tellus	7	1	2	4	9—22	4
Djursholm	7	2	0	5	13—30	4
Älvsjö	7	1	1	5	13—30	3

marby om vi lottats kvar i Stockholmsgruppen. Ekonomiskt blev det dock ett mycket svårt år med bortamatcher i Köping, Kungsör, Strängnäs och Oxelösund. Vi slutade 4:a efter en säsong som väl får betraktas som något under "medel".

1956 slutligen kan klart sägas ifrån vara över "medel" vad resultaten beträffar, tyvärr dock inte vad beträffar träningsflit och viljan att verkligen kämpa. Anledningarna härtill kan kanske diskuteras men att viljan betyder något synes väl mest i resultatet från matchen mot IFK Stockholm. Den slutade som tidigare nämnts 4—4. Om den vilja och koncentration som visades i den matchen visats serien igenom hade utan tvivel Stockholmsgruppens segrare hetat Djurgården. Emellertid ha vi återigen väl försvarat vår plats i Div. II och genom vår 3:e placering gå vi till Div. II i nya seriesystemet utan kvalmatcher.

Under de år som gått har naturligtvis mer eller mindre stora kanoner gästspelat i vårt A-lag. Vad sägs om sådana namn som t.ex.

Ingen rädder för vargen...

Som en kämpe i detta ords bästa bemärkelse framstår vår ishockeyback Lasse Björn. Här är han i duell med sin synnerligen gode vän, Sovjets kapare "Bobban" Bobrov, som han träffat många gånger och i olika former. Herrarna har stor respekt för varandra och grinar glatt när de råkas. Respekten för "Lasse Liten" är lika stor i alla läger, men så hör djurgårdaren också till den typ av spelare, som alltid ger sitt bästa och alltid har ett leende till övers även när han själv åkt på en bakstöt. Friska hårda tag är nämligen Lasses kulör.

När Djurgården satte punkt för 1956 års ishockeysäsong i och med rekordmatchen mot Södertälje, fanns det särskilt en spelare, som hade anledning pusta ut. Det var Lasse Björn, som med denna match kommit upp i sammanlagt 52 drabbningar sedan höstpremiären, som skedde i mitten på oktober på Södertäljes nyinvigda bana.

— Jag har inte själv hållit räkningen på matcherna, men när jag känner efter stämme det nog ganska bra, ty jag har aldrig förr varit så rådbräkad, sade Lasse dagen

Sigge Parling, Forsbacka IK, Karl-Erik Södergren, Örebro SK och Svante Eriksson, IFK Askersund! I årets lag heter "stjärnorna" Kurt "Pricken" Fälth och Gösta "Kniven" Sandberg. Kända från fotbollen äro också Bo Finnhammar och Stig Holmström, Framgångarna kommer emellertid inte för att en eller flera stjärnor finnes i laget. Tvärtom betyder jämnheten och sammansvetsningen oerhört mycket.

Det lyckades inte för oss i år att komma upp i Allsvenskan men vi kämpar vidare och det är vårt hopp att det en dag skall lyckas.

Jonnie Nyström.

efter finalen, då han med all rätt tog igen sig hemma på utdragssoffan. Jag har åkt på många smållar och det värker över allt. Skönt att det är över, nu vilas jag tills det blir sommar. Då sätter jag mig vid

Den här trion drar numera tyngsta lasset i bandysektionen: från vänster sekreteraren Jonnie Nyström, ordföranden (och lagledaren) Gösta Hedlund samt kassören Gösta Keyser.

JÄTTEPUBLIK PÅ ISHOCKEY

Det är inte bara i fotboll som Djurgården är ett publikdragande begrepp. Senaste vintern kunde ishockeylaget redovisa ett grepp om sina publik som aldrig förr. Sammanlagt räknade Djurgården in på sina ishockeymatcher i allsvenskan 87.758 betalande åskådare. Hemmamatcherna drog 51.739, och borta kom 36.019 åskådare och betalade sin sqärv för att få se hur Djurgården spera ishockey.

Inte att undra på att ishockeykassören Lasse Lindgren varit ett enda solsken på sistone och ibland t.o.m. lämnat ut en friplåt utan nöjesskatt.

roderkulten på segelbåten. Det är behagligare. Men ishockeyn är roligare.

Lasse Björns facit från i vinter är oerhör imponerande:

25 matcher i Tre Kronor

10 matcher i serien

6 matcher i SM-slutspelet

10 i DM och vänskapsspel

Och därtill mängder av träning och andra övningar. Vem går igenom ett sådant jätteprogram efter att i varje match ha gett och fått ta emot sådana stötar som Lasse Björn! Hans lilla-syster Irene som är med och segrar i damlaget i handboll kan vara stolt. Och det är vi alla andra i Djurgårdsfamiljen också.

ETT HELBLÅTT LANDSLAG

Det hör till sällsyntheterna att ett klubblag får uppdraget att som officiellt landslag svara för Sveriges ve och väl på de internationella fronterna. Men det händer, och för Djurgårdens del hände det hösten 1955, då Svenska Ishockeyförbundet utnämnde Djurgården att fungera som "Tre Kronor" i de bägge landskamperna mot Norge. Säsongen hade egent-

ligen inte hunnit komma i gång här hemma, men det hindrade inte att Tumba & Co på en gång hittade melodin och slog Norge med 7—1. Det var ju inte riktigt vad den norska ishockeyledningen hade räknat med, och för att tillfredsställa den nöjde sig de våra med att vinna returspelet med bara 3—2.

Här är "Landslaget Djurgården" samlat ef-

ter slaget; spelarna är från vänster i bakre ledet: *Bengt "Bingen" Larsson, Yngve Carlsson, Hasse Mild, Stig Sjöstam, Stig Tvilling, Ake Rydberg (junior), Roland Stoltz*; i främre ledet: *Bertz Zetterberg, Yngve Johansson, Sven "Tumba" Johansson, Gösta Norling (reservmålvakt) och Lasse Björn.*

SERIETRIUMF MEN SM FLÖG SIN KOS

Att vinna ett mästerskap är en sak, att försvara samma mästerskap är en annan sak. Och oftast en svårare sak. Det kan nämligen inte hjälpas att man liksom kopplar av, när man väl sitter där som mästare. För att nå den positionen har man tvingats ta ut allt av nervkraft och givetvis även allt av fysisk styrka, och sedan tar det emot att ordna ihop lika mycket koncentration en gång till. Detta är ingen ny erfarenhet, men den är alltid lika bitter att uppleva. Nu senast gällde det vårt ishockeylag, som vi med rätta är så stolta över inom Djurgården. Vi blev mästare i fjol, och Arne Grunander och hans män i ishockeystyret hade nu siktet inställt på att kunna möta vårt jubileumsår med den förnämliga present som en ny SM-titel skulle ha inneburit. Grabbarna gjorde också allt vad som stod att göra för att dock till slut stupa på mållinjen. Det var naturligtvis ett hårt öde efter en

säsong, som strängt taget började i augusti med hård träning och uppladdning och som sedan inte fick sin upplösning förrän 7 månader senare, den första fredagskvällen i mars, då alltså drömmen om nya SM-tecken ledde till ett brutalt uppvaknande. Mästerskapstecknen hade vandrat i väg till Södertälje.

Det märkliga med denna utveckling av en så löftesrik säsong var att vårt lag rent resultatmässigt gjorde en lika förnämlig insats som under fjolåret. Vi vann vår serie och vi mötte Leksand, segraren i norra serien, i två matcher, som bägge ledde till segrar för Djurgården. Hade bestämmelserna från 1955 gällt, skulle vi i och med detta ha behållit mästerskapet. Nu hade emellertid höga vederbörande ansett tiden mogen för en annan lösning av slutspelet, en lösning som kommit till för att garantera större idrottslig rättvisa. Med endast två matcher mellan de bägge

seriesegrarna ansågs tillfälligheterna få för stort svängrum. Med en serie mellan de fyra bästa lagen i spel både hemma och borta borde större rättvisa vara garanterad. Ingenting att säga om den saken, det var bara det att ödet höll sig framme. Ty förslaget om den nya formen av slutspel härrörde bl.a. från Djurgården. Så vill man vara efterklok kunde man ju säga att vi föll på eget grepp. Men efterklok i det avseendet skall man inte vara. Och en inte föraktlig tröst var det för ishockeysektionens kassa att bli tillgodosedd med den hittills största penningtillströmningen i dess historia.

Och var det kanske inte så, att vi gick miste om mästerskapet mycket av den anledningen att våra spelare slet ut sig i fosterlandets tjänst. Det fosterland som går under beteckningen "Tre Kronor" och som under säsongen krävt insatser av så många djurgårdare. Helårsprenumeranter

Seriemästare på fel front

Trängseln inom Djurgårdens ishockeyfamilj kan tyckas ha varit stor senaste säsongen eftersom tre verkligt förstklassiga förmågor måst avdelas till puckning på främmande ort. Hur som helst ska vi här passa på att gratulera Spånga IS, som vunnit division III i vinter och lagt alla motståndarna med näsan i vädret. De som mest bidragit till denna triumf lystrar de inte okända namnen Arne Arvidsson, Birger Eklund och Knivsta Sandberg. De torde ha kommit som en angenäm överraskning för vår ishockeyledning att dessa tre guldspelare i vårt fotbollslag besitter sådana talanger även med klubba och puck. Får man be talangscouterna rycka upp sig ett tag?

De två tabellerna

Förspelet i den allsvenska ishockeyn ledde till vinst för Djurgården på detta sätt:

Djurgården	10	9	0	1	65—14	18
Södertälje SK	10	8	1	1	62—17	17
Grums IK	10	6	1	3	53—33	13
IFK Bofors	10	3	0	7	40—39	6
MP	10	3	0	7	21—45	6
Norrköping	10	0	0	10	14—90	0

Och så här blev ställningen i slutspelet:

Södertälje SK	6	6	0	0	28—14	12
Djurgården	6	4	0	2	25—18	8
Leksand	6	2	0	4	26—27	4
Hammarby	6	0	0	6	12—32	0

Nästa säsong får tabellerna gärna se ut "tvärt om" . . .

Djurgården vann den södra serien före Södertälje SK, som emellertid från sin 2:a plats fick tillfälle samla sig till slutspelet och vinna det officiella mästerskapet. Ett visst moraliskt mästerskap kan väl sägas ha kommit på Djurgårdens lott.

De 16 matcherna

Senaste säsongens allsvenska matcher lämnade dessa resultat:

	Hemma:	Borta:
—Grums IK	5—3	3—1
—Matteus-Pojkarna	7—0	9—2
—IFK Norrköping	14—1	13—0
—IFK Bofors	5—2	4—1
—Södertälje SK	4—1	1—3

Slutspelet:

—Leksands IF	4—3	5—4
—Hammarby IF	8—0	4—2
—Södertälje SK	1—3	3—6

Har vi en plats i vår ishockey för denna trio: Knivsta Sandberg, Arne Arvidsson och Birger Eklund? Kan inte de S-märkta Spångatröjorna tänkas utbyta mot Djurgårdströjor härnäst?

Tre SM-titlar i ishockey

Fem år med Djurgårdens ishockey — det kapitlet borde vara mycket angenämt att få skriva, ty det innebär 5 år av stora framgångar, men ishockeystyrelsen består av så blygsamma personer, att det visade sig omöjligt att få någon att frivilligt anmäla sig som historieförfattare. Nye sekreteraren Lasse Nordvall var dock beredd att redovisa följande resultat:

DM — det har vi plockat hem 3 st.

SM — lika många där

Landslaget: mängder med djurgårdare

Reservlaget: inte lika bra

Juniorlaget: åtskilligt mycket bättre

Pojklaget: flera stycken, de flesta av toppklass och en rad segrar under årens lopp.

Men mest solar vi oss förstås i SM-triumferna, som inträffade

på platser i "Tre Kronor" har Tumba Johansson, Lasse Björn, Hasse och Stig Tvilling samt Bertz Zetterberg varit, och det säger sig självt att de inte minst i samband med den olympiska ishockeyn gjort av med mängder av det krut, som visade sig vara på upphällningen, då vi skulle skjuta Södertäljes kringlor i småmulor. Nu var dessa kringlor lika hårda som dom man får köpa på Södertäljes järnvägs-perronger.

år 1950 med final mot Mora (7—2)

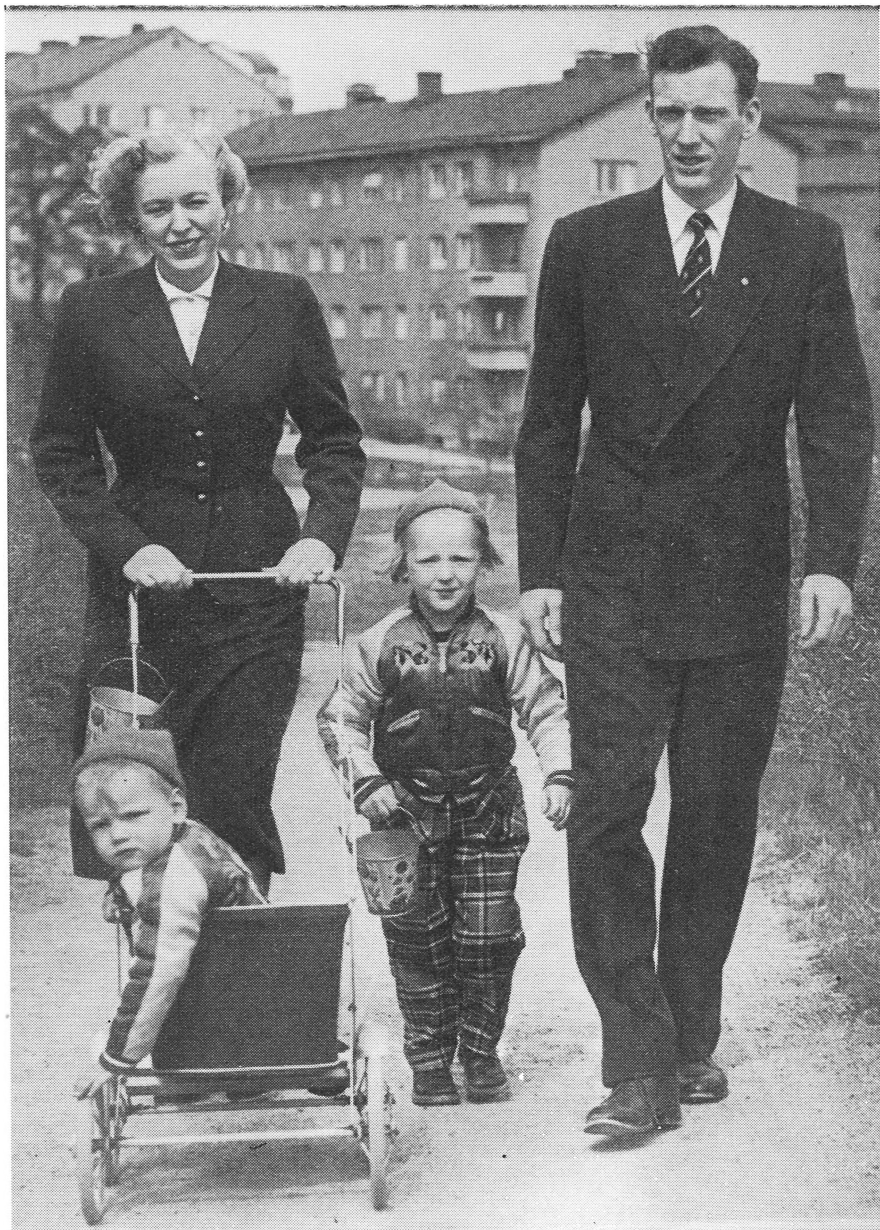
år 1954 med finaler mot Gävle GIK (5—1 och 1—1)

år 1955 med finaler mot Hammarby (6—3 och 11—2)

Vid sidan av SM-triumferna finns att redovisa även den allsvenska segern 1951 — den första i Djurgårdens historia. Den triumfen grundlades med att i de avgörande matcherna mot Södertälje de våra vann med 4—3 och 5—1, varefter bara återstod att dra plösen över AIK, som vunnit den andra seriegruppen. Det blev betydligt enklare än någon vågat tro. I den första matchen lades AIK på näsan med inte mindre än 10—2 och i nästa övning blev det påspädning med 6—2. Sammanlagt alltså 16—4. När kunde vi i Djurgården ge våra vänner i AIK en sådan tankeställare? Inte så underligt om AIK sedan dess aldrig hittat sig själv utan tvingats att föra en mycket undanskymd tillvaro i ishockeykretsarna . . .

Nu har det emellertid dykt upp betydligt svårare konkurrenter, som inte har lika lätt att få klart för sig fördelen att leva undanskymt. Södertälje, Leksand, Grums och hela raden av storlag är svår-fjällade. Särskilt Södertälje vill vi tala med när det börjar bli kallt fram i höst . . .

CACKA fick GULDKLOCKA efter 300 matcher

Detta får vara en symbolisk bild för Djurgården av i dag, då begreppet "familjen" fått en dominerande plats i idrottslivet. Det är inte bara det att vi i gamla Djurgården gärna brukar kalla oss en enda stor familj. Det är minst lika mycket det att vägen till framgång går via trivsel och trygghet i familjelivet. Av de aktiva, antingen de kämpar på idrottsbanorna eller som ledare sliter på den inre fronten, krävs numera så mycket i fråga om tid —vi kallar det inte för uppoffringar! — att "dom där hemma" måste få sitta emellan. För Djurgårdens del har det länge stått klart att vi måste ha familjerna på vår sida, och vi tror oss också ha lyckats ganska bra för att "barn och blomma" skall känna sin sambörighet med och sin betydelse för föreningen.

På vår bild är familjen "Cacka" Andersson ute på vårpromenad vid ett av de få tillfällen, som han kunnat göra sig loss från fotboll och ishockey i Djurgården. Under en följd av år har "Cacka" varit skeppare både i fotboll och ishockey, och därtill en mycket klok och energisk sådan, och om han inte haft en så förstående och idrottsintresserad fruga som Gun, är det inte troligt att Djurgården på dessa två fronter kunnat slå sig fram till mästerskapstitlarna. Det finns därför anledning att vara lika glad över att vi haft "Cacka" i våra led som att vi haft Gun och resten av familjen Andersson på vår sida. Likadant med raden av de andra aktivas fruar och flickor. Utan deras stöd i ryggen och utan deras förståelse skulle det bjuda på svårigheter att reda sig i den stora konkurrensen.

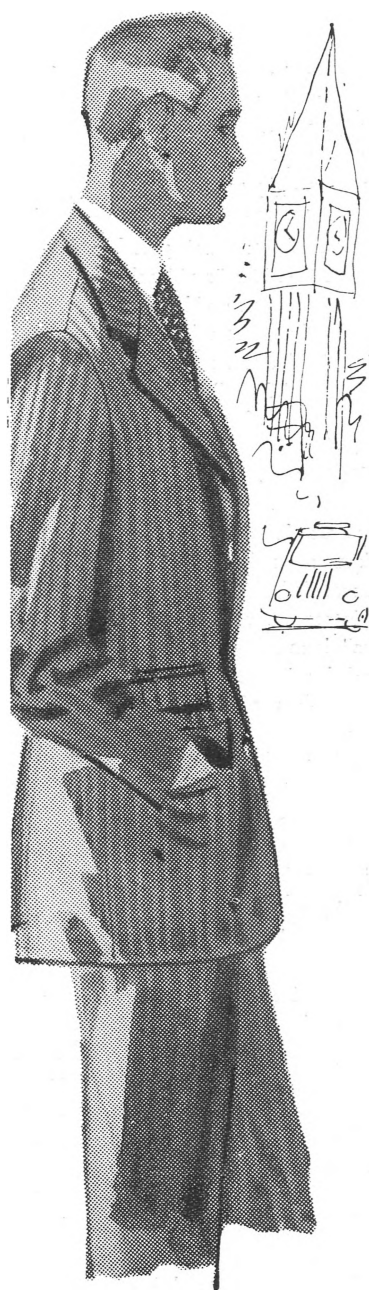
Att vara kapten för ett allsvenskt lag i fotboll och därtill ett av de bästa i landet, är en ansvarsfull uppgift bara det. Men har man vid sidan härom att pyssla med motsvarande uppgifter även i ishockey och på lediga stunder även skall ha ett visst ansvar för en familjeskara på ett antal personer fordras det ordentliga tag. Det är väl också vad man kan "beskylla" en herre vid namn Karl-Erik Andersson. Bakom detta borgerliga namn döljer sig det i idrottsammanhang mera bekanta smeknamnet "Cacka", vilket han förvisso delar med grammofonsångaren och längdhopparen "Cacka" Israelsson men vilket djurgårdaren såsom den äldre av de två har mest rätt till.

Eftersom det anses att fotbollslagen i allsvenskan mest består av främlingslegioner, hopvärvat folk från när och fjärran, kan det vara intressant att notera det faktum, att "Cacka" kom till Djurgården högst frivilligt och således i mycket god tid hörde sig för om det fanns någon användning för hans tjänster. Denna blygsamhet berodde helt på att när han fick klart för sig att Djurgården var en lämplig adress så hade han inte hunnit högre upp i åldern än att han var pojklagsspelare. Och sådana var det i varje fall förr i tiden inte någon större efterfrågan på hos våra storklubbar.

Innan "Cacka" Andersson bestämde sig för det betydelsefulla steget att knacka på hos Djurgården i Stadions klocktorn, spelade han fotboll med diverse grabbar i Bromma, där det fanns en klubb som hette Ulvarna. Sedan han trampat ut pojklagsåldern och blivit 17 år gammal, fick såväl han som en annan av grabbarna i laget klart för sig att de skulle pröva lyckan i större sammanhang.

— Man skall alltid ha större vyer, och även om man bara var 17 år kunde man ju begripa att det i någon av de gamla berömda klubbarna borde finnas utvecklingsmöjligheter, säger "Cacka" på tal om sin första fotbollstid. Där vi bodde ute i Traneberg hade ju Djurgården förr i tiden sitt hem och sin idrottsplats, gamla "Tranan", och även om Stockholms utveckling tvingat Djurgården att bryta upp och flytta till Stadion, levde Djurgården kvar som ett begrepp hos oss grabbar i trakterna kring Traneberg och Alvik. Bland dom grabbarna fanns även ett par tvillingar som hette Hasse och Stig Andersson, numera har de fått namnet Tvilling som officiellt namn, och där fanns också en gosse vid namn Bengt Larsson, "Bingen" kallad, alla välkända i storishockeyn.

På den tiden kände jag inte en katt i Djurgården, men jag visste att deras fotbollsbas hette Stor-Klas Svensson. Jag tog mod till mej och ringde upp honom och frågade om jag kunde få en chans att visa vad jag kunde

STEENS

Herrhörna

Odengatan 100 Tel. Växel 34 93 00

En exklusiv butik för herrar
med anspråk på

KVALITETSKLÄDER

Ständigt aktuella nyheter i

Herrkonfektion — Ekipering —
Beställningsskrädderi —
Måttbeställningar

i juniorlaget. "Du kan ju komma upp på någon träning och visa dej, så får vi se", lovade Klas och jag tog därmed min kompis med mej och tittade upp på Stadion för att studera vad Djurgårdens juniorer kunde för någonting. Jag blev inte särskilt imponerad och ansåg att vi nog skulle ha en chans att göra oss gällande. Märkvärdigare var dom inte. Nästa gång hade vi alltså det självförtroende, som behövdes för att vi skulle kvalificera oss till en plats i juniorlaget, där jag fick bli centerhalv. På så sätt gick det alltså till när jag hamnade i Djurgården, i vars juniorlag jag sedan medverkade i två år utan att bli mästare av något slag. Vi hade snudd på att knipa den just instiftade allsvenska juniormästarcupen genom att nå finalen, men där blev Hälsingborg för svårt och vi fick nöja oss med att bli tvåa.

Några planer på upphöjelse till A-laget hade jag inte vid den här tidpunkten, men tillfället kom fortare än någon kunnat ana. På våren 1946 hade A-laget det litet besvärligt med sina högerbackar. Jag vill minnas att Arne Blomqvist gick sönder och att de andra äldre gossarna också gick omkring med en del krämpor, varför det blev aktuellt att pröva något nytt. För att bygga upp formen inför den allsvenska vårstarten hade Djurgården rest till Holland oh jag fick följa med och försöka mig som högerback. När det sedan drog ihop sig till seriestart mot Halmstad tog Stor-Klas en präktig rövarchans genom att plocka in mej i laguppställningen. Jag vill minnas att vi lyckades rädda oavgjort med 3—3 och att jag själv klarade mej så hyggligt, att jag fick stanna kvar i firman ett tag framöver. Sedan kom det naturligtvis motigare tider, då man blev ställd åt sidan, men omsider fick jag äntligen chansen att pröva mej som centerhalv i A-laget och det är den plats jag trivs bäst på.

Min debut i landslaget, det är naturligtvis en händelse, som man inte glömmet i första taget. Det var det olympiska året 1948, och Sverige hade blivit guldmedaljörer i London. På hösten drog det ihop sig till landskamp mot Finland i Helsingfors, och dit ansågs det tydligen inte absolut nödvändigt att skicka guldfolket. Därför kom det sig att även en annan fick chansen, fast på den ovana platsen som vänsterback. Vårt lag såg ut så här: Henry Andersson i mål, Thure Grahn och jag själv backar, Olle Åhlund, Sture Mårtensson och Rune Emanuelsson i halvbackskedjan och så följande anfall: Egon Jönsson, Börje Tapper, Ingvar Rydell, Walle Ek och Stellan Nilsson. Som synes inte några världsmästare precis, men vi redde oss hyggligt i alla fall och klarade oavgjort med 2—2. I de följande matcherna ansåg UK det lugnare att lita till de olympiska guldspelarna, men när det påföljande vår skulle börja spelas kvalfotboll inför de stundande VM-tävlingarna var det litet oroligt i luften. Landslagets cen-

terhalv, som dittills varit Bertil Nordahl, kom åt sidan och i stället flyttades brodern Knut upp i halvbackskedjan, varmed det blev en plats över som högerback. Här hade UK vänligheten placera mej i landskampen på Råsunda mot Irland, och eftersom vi lyckades slå proffsen med 3—1, fick även lilla jag chansen till ytterligare matcher. Vi hade den här uppställningen mot Irland:

Kalle Svensson — "Cacka" Andersson, Erik Nilsson — Kjell Rosén, Knut Nordahl, Sune Andersson — Egon Johnsson (Atom-Egon), Gunnar Gren, Hasse Jeppson, "Garvis" Carlsson, Nisse Liedholm.

Som synes diverse namnkunnigt folk. Sedan spelade vi 2—2 mot Ungern på Råsunda, fortsatte med 3—3 på samma plats mot Norge och efter att ha varit borta i matcherna mot Finland och Danmark fick jag göra comeback i bortamatchen mot Irland, som gick i Dublin och som gällde kval till VM.

Mardrömsmatchen

Vi vann med 3—1 sedan Calle Palmér gjort alla tre målen och sedan jag själv lyckats riktigt bra. Det fanns dom som var experter och ansåg att jag hörde till lagets fyra bästa spelare. Vad vet väl en annan. Jag vet bara att vi direkt ovanpå matchen i Dublin tog flyget till Budapest för att möta Ungern, och därmed är jag framme vid den match, som alljämt kommer mig att drömma mardrömmar. Visserligen blev vi ordentligt överspelade hösten 1954 i Moskva mot Sovjet, då vi fick stryk med 7—0, men eftersom jag hade det minimala nöjet att vara med på bägge platserna måste jag få säga, att det var värst mot Ungern. Där hade vi inte skuggan av en chans. Vi fick en omgång med 5—0 i baken och vad jag kommer ihåg, hade vår kedja inte ett enda skott mot det ungerska målet. I vårt eget försvar hade vi så mycket att göra, att man inte ens hann tänka. Bollar och ungrare susade förbi i ett enda kör. Det var ruggigt. Så skall man naturligtvis inte ha det i fotboll.

I fortsättningen blev det magert med uppdragen i landslaget, och hade jag inte haft Djurgården att falla tillbaka på, skulle jag väl nästan glömt hur det gick till att spela fotboll utomlands. Hos Djurgården blev det rikliga tillfällen att bekanta sig med den internationella fotbollen. Vi reste till Island och Amerika, till Holland, Belgien och andra europeiska länder och framför allt hände det sig att vi kom i väg till Fjärran Östern, till Japan och alla äventyr på andra sidan jordklotet.

Färdig för museum

Min fotbolls bana i Djurgårdens A-lag har blivit bruten några gånger. Redan under första säsongen i blå-randigt fick jag stiga åt sidan, sedan vi varit och spelat i Borås och förlorat mot Elfsborg. Dom hade en otäck vänstertytter vid namn Hugo Lydén, som jag ald-

rig lyckades slå klorna i. Han fick så pass mycket rörelsefrihet, att det inte behövdes någon Sherlock Holmes i vår lagledning för att det skulle räknas ut att Cacka Andersson inte var helt oskyldig. Jag blev alltså en helt vanlig pjäs i reservlaget och fick där tillfälle att mogna. Att jag också fått mina kyssar och måst lämna ifrån mig jobbet i Djurgården har som regel berott på ett krånglande knä. Ett tag bedömdes jag också som färdig för hembygdsmuseum. I varje fall ansågs jag ha förlorat min spark, och det var kanske den som betraktades som ett fynd för museum. Innan någon råkade hitta sparken, fann jag den själv på Sophiahemmet, där en snäll doktor opererade ihop knäet till gammal god kvalitet och återgav mig styrka och självförtroende. Hoppas maskineriet nu skall hålla ihop tills man får pensionsbrev och kan dra sig tillbaka till privatlivet med familjen. Den får ju inte se så värst mycket av oss fotbollsspelare, och min familj är inget undantag.

Att "Cacka" haft några stunder över för sin familj framgår om inte på annat sätt så på att hans barnaskara består av ett antal livliga ätteläggar. Sålunda har mamma Gunvor att pyssla med Anita, Ulf och Thomas. För övrigt har "Cacka" två systrar, som inte blivit några världsmästare, och en yngre bror som blivit ishockeymästare. Även han i Djurgården, och givetvis heter han Lill-Cacka, när han inte kallas Sven. Sitt bröd förtjänar "Cacka" inte så mycket i den idrottsliga verksamheten, ty även om han liksom alla de allsvenska kollegerna får en 50-lapp per match är detta inte pengar som föder en familj. Det civila jobbet är pålitligare för försörjningen. Det består för "Cackas" del i att han är kylmontör hos Elektrolux. När kylskåpet är trasigt, rycker "Cacka" ut och leker medicinman.

Han är en intressant typ, Cacka, rödhårig och skämtsam och knappast den typ man kombinerar med en kapten och ledare, men "Cacka" besitter just de resurser som krävs av en kapten för en så brokig skara, som inom Djurgården nu trimmats samman till ett av Sveriges starkaste fotbollsgång. Det har kallats en tank, och "Cacka" är en god förare av maskinen.

När han för några år sedan gjorde sin 300:e match i Djurgårdens A-lag, blev han firad litet extra genom att en guldlocka presenterades honom. Den som överlämnade dyrgripen vikarierade en tid som centerhalv, Berndt Ivegren, som trots att han nu åkte ur laguppställningen genom "Cackas" försorg var den förste att hylla honom och skriva under på att rätt grabb hamnat på rätt plats.

EFTER 35 ÅR!

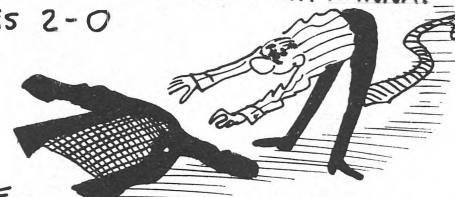
GAMLA DJURGÅRDEN --

TROTS ALT SNACK OM "ÖDESMATCH" HADE DOM NERVERNA UNDER FULL KONTROLL. BRAVO! VI AVLÄGGER VÅR ROCK OCH KANNA.

DOM KLIPpte GAIS 2-0

EFTER ATT MELLAN 10 OCH 40 MIN HA SPELAT GLÄNSANDE FOTBOLL.

VI AVLÄGGER KRAGE, SLIPS OCH KAVAJ PÅ VÄRAS VIA TRIUMPHALUS.

DET RANDIGA KALASGÅNGET TOG DÄRMEDE HEM CHAMPIONTITELN TILL STOCKHOLM, SOM INTE SETT EN DYLIK SEN 1937.

VI AVLÄGGER BRALLOR, KRAG-KNAPP OCH SKJORTA.

DJURGÅRDEN HAR KÄMPAT SOM TIGRAR UNDER MÅNGA OCH HÅRDA ÅR. MAN LYCKADES NU MED EN SAK SOM INTE HÄNT KLUBBEN SEN 1920!

VI AVLÄGGER RESTEN --

KRYPER NER I ETT HÅL I TIDNINGEN OCH UTBRINGAR ETT FYRFALDIGT LEVERPASTEJ FÖR SVENSKA MÄSTARNA.

"EKEN", FRAMFÖR ALLT...

Så här hyllade DN:s Ritola Djurgårdens guldseger i fotboll i och med att den var klar efter segern över Gais. Vi tackar och bugar för hyllningen.

Det tog 10 sekunder att sälja trä-skelettet...

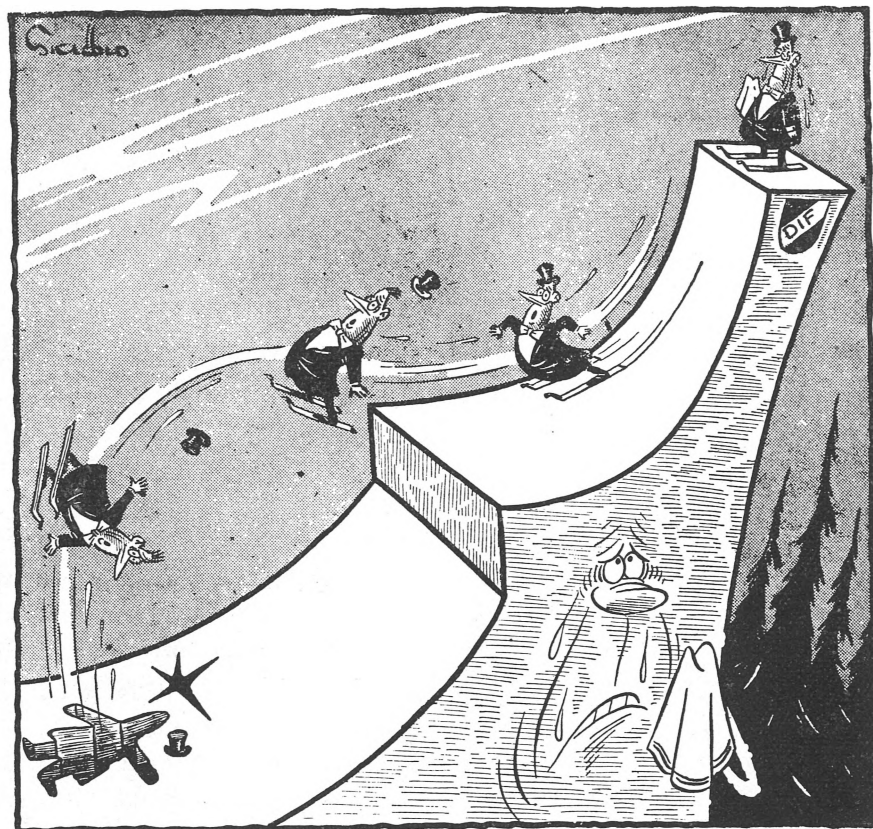
Djurgårdens skidbacke i Hammarby, där det skrivits förnämlig historia långt innan backen byggdes ut att motsvara moderna krav, har under senare år varit ett kärt debattämne inom vår förening. I sitt nya skick var backen klar att invigas till vårt 60-årsjubileum, och det blev också en magnifik skidfest inför närmare 30.000 betalande åskådare. Den största publik som ett skidans SM-evenemang samlat på en och samma dag. Kungahuset var representerat och dåvarande ordförande Sven Larson höll på att halka nerför backen mitt under sitt invigningstal. Sedan kom hårdare år, när räkningarna skulle betalas, och en och annan var lite spydig ute i kretsarna och talade om backen som "trä-skelettet". En annan röst ur de djupa fotbollsleden var alltid lika rolig när han med vördnad (?) omnämde backen som 'ett monument över enskild företagsamhet'. Hur som helst fortsatte backen att leva och göra nytta. Och ännu mer hoppas vi att den skall åstadkomma i fråga om nytta och glädje för Djurgården trots att vi numera överlätit den på Stockholms stad.

Vi var några stycken från överstyrelsen, som med spänning samlades den 16 maj 1955 på läktaren i Stockholms stadshus, då de 100 tyrannerna skulle avgöra om backens öde. Vi var beredda på en lång debatt. Men när ärendet påropades blev det ingen diskussion alls. Det tog Carl Albert Andersson 10 sekunder att med sin ordförandeklubba få stadsfullmäktige att besluta om inköp av backen för 50.000 kronor.

— Vi har haft långa underhandlingar under senare år och ärendet har prövats på olika sätt med stadens myndigheter, och när vi nu fått resultat av vårt arbete är vi naturligtvis belåtna, berättade Åke Dunér. Visserligen har det från en del håll påståtts att vi skulle göra en dålig affär genom att släppa backen för 50.000 kr. — vi har själva lagt ned bortåt 150.000 kr. på backen och får alltså igen endast en tredjedel av denna investering — men på lång sikt anser vi oss ha fått en förmånlig överenskommelse. En del av de nedlagda pengarna har vi för resten redan fått igen i form av tävlingsinkomster, backhyra etc.

ANNARS UTAN ERSÄTTING

Enligt vårt arrendekontrakt med Stockholms stad är vi skyldiga att utan vederlag överlämna samtliga skidbacksanläggningar till staden vid arrendetidens utgång 1972. Det skulle innebära att vi då inte fick något som helst av vårt nedlagda ka-

Det fanns folk, som trodde att Djurgårdens styrelse skulle få notera platt i underbacken, sedan det visat sig att Hammarbybacken blivit en rätt dyr affär, och på detta sätt såg Expressen-tecknaren Ake Skiöld situationen. Det var emellertid bara vissa delar av den gamla skidstyrelsen, som slog igenom och försvann . . .

pital. Även om staden nu blir officiell ägare av skidbacken, behöver det inte innebära någon försämring av Djurgårdens möjligheter att fortsätta att dominera backhoppningen i Stockholm. Allt för mycket tid har nu måst ägnas åt backens administration, varigenom våra skidledare haft vissa svårigheter att hinna med det egentliga skidarbetet inom sektionen. Nu får vi mera tid över härför, och vi räknar också med att backhoppningen inom Djurgården skall gå en ny blomstringstid till mötes.

KVAR VID RUSTHÄLLET

I fråga om backens egentliga skötsel blir det inga större förändringar. Djurgården har nämligen åtagit sig att även i fortsättningen stå för rusthållet och svara för de tekniska detaljerna när backen skall "läggas" vid tävlingar. Vi slipper nu emellertid en del av de stora ekonomiska ansvarsproblemen genom att inte längre vara ägare till backen och kan koncentrera oss på idrotten.

KONKURRENS TILL VARJE PRIS

Ripjägaren Evert Stenmark skriver i sin bok bl.a. följande:

"Utan egen förskyllan och värdighet råkade jag mitt in i kampen mellan två av de stora idrottsklubbarna i Stockholm, AIK och Djurgården.

Det var rätt festligt.

Jag såg en notis i en tidning om att AIK vid sitt årsmöte i februari enhälligt beslutat skicka sitt klubbmärke. Av någon anledning dröjde märket. En journalist i Umeå frågade om jag fått märket, och jag svarade att det hade jag inte.

Efter ett par dagar fick jag ett brev från sekreteraren i Djurgården, Karl Liliequist. Han skrev:

'Såg att du låg och väntade att få ett klubbmärke från AIK. För att du under tiden skall ha något ännu trevligare att glädjas åt ber Djurgårdens Idrottsförening härmed att få skänka dig sitt klubbmärke.'

Någon månad senare kom AIK:s försenade klubbmärke."

IB 7/12 55.

Bland LEJON och GULDGRÄVARE

Dagboksblad från Afrikaturnén av Wolf Lyberg

Den så efterlängtrade Rio-resan för fotbollens nykorade svenska mästare gick i stöpet. När det kom till kritan kunde inte brassarna skrapa ihop tillräckligt antal lag från Europa. Men det blev ett surrogat som hette duga: SYDAFRIKA. Den 12 juni anträdde denna Djurgårdens kanske finaste utlandsresa genom tiderna — den 19 juli var truppen tillbaka på Bromma.

Jag har här samlat några rena dagboksanteckningar och subjektiva intryck från trippen:

Luften tryter: Johannesburg ligger på 1.900 meters höjd. Den tunna luften besvärade. "Vi kokar inombords . . . man kan inte andas" klagade de. Bara att gå i en trappa i hotellet kostade på.

Resrut: Efter resan med KLM till Johannesburg gick färden Lourenco Marques — Kruger-parken — via Durban — Pietermaritzburg — Capetown — Johannesburg — Bulawayo — Salisbury och tillbaka till Johannesburg. "Ni får se mer av Sydafrika än 90 procent av landets vita befolkning" förklarade våra värdar.

Vackraste plats: helt nyuppsydda portugisiska Lourenco Marques, en vitkalkad idyll vid den gnistrande blå havet. Därefter Kapstaden med det dekorativa Taffelberget i bakgrunden.

Storupplevelse I: besöket i Kruger National Park. I 8 privatbilar tre dagar kors och tvärs, i daglig kontakt med lejon (vi såg visst 74 stycken), elefanter, giraffer, leoparder, flodhästar och andra utsägligt vackra djur.

Storupplevelse II: besöket i Grosleits guldgruva, fem mil utanför Johannesburg. 2.500 meter rätt ned i jorden, utrustade i full gruvundering. Tågresa 4—5 km under jorden fram till brottplatserna, där vi kunde se guldådrorna. "No good" sa negrerna, när "Hugge" Andersson sökte sig på som borsrökare.

Storupplevelse III: Victoria-fallen — det vackraste vi någonsin sett. Absolut enigt omdöme av truppen om detta makalösa naturunder.

Storupplevelse IV: den biltur som svenska kolonien i Capetown arrangerade ut till Goda Hopps-udden. I underbart väder och med sällsynt trevliga ciceroner i form av de svenska familjerna åkte vi runt ända ut till "the point" och klättrade upp på den 300 meter brant ned i havet stupande klippan.

Unikt: det var vinter i Sydafrika, när vi firade vår midsommar. Det föll 20—30 centimeter nysnö över bergen och tidningarna var fulla av fotografier med snömotiv.

Bästa matchen: debuten mot Southern Transvaals med 8 engelska proffs i kombinationen. En bättre propagandamatch har Djur-

Sliter man ont, så mår man också gott ibland, kan fotbollssekreteraren Gunnar Lundqvist säkert konstatera i det här sammanhanget i Durban, där han är klar att ge sig ut i en rickshaw, dragen av den verkliga grannlåtsfiguren. Man skulle nog ha blivit fotbollssekreterare . . .

gården aldrig spelat. Bollen drogs upp som efter ett snöre, anfall på anfall. De 5—2 var smickrande för motståndarna. Kritiken övervallande i pressen.

Sämsta matchen: i Capetown, där matchen slutade 1—1 efter 90 minuters oavbruten press mot hemmamålet. Kvittringen kom strax före slutet, då sydafrikanerna ordnade till sitt enda farliga anfall på hela matchen.

Fin medresenär I: världsberömd Maurice Chevalier, som drog fram i stort sett samma rutt som vi. Han såg ett par av våra matcher och konverserade villigt med grabbarna i flygplanet . . . men att få honom sjunga lax inte.

Fin medresenär II: Hela Englands Stanley Matthews som gjorde en bejublade uppvisningsturné på vilken han enligt egen utsago tjänade 2.500 pund. En spänstig oldboy, som gav oss en sagolik uppvisning före vår debut.

Inspiration I: förmodligen inspirerade detta "Hugge" Andersson till sitt livs match i premiären. "Lyckliga publik som samma eftermiddag fick se världsstjärnorna Matthews och Andersson" skrev tidningarna. "Man har redan uppkallat en gata efter mej" konstaterade Berndt och visade på en gatuskylt med namnet "Anderson-street".

Inspiration II: B-männen Svenne Lindbergs och Rune Othbergs matcher i Durban resp. Johannesburg. Gamla gråhåriga skottar kom fram och ville trycka "Otis" hand på banket-

ten: "Den finaste ytterhalv jag sett på 30 år" sa en av dem till Otis. Och Lindberg fick förfrågan om han inte kunde stanna. Hans match i Durban var toppen.

Solfoflygning: när man glömt lossa vår trunk i extraplanet till Lourenco Marques. Detta upptäcktes först tre timmar före matchen — då var planet tillbaka i Johannesburg. Hektiska minuter innan det ordnades så att planet fick flyga tillbaka de 90 milen med bara "trunken". Matchen blev 45 minuter försenad.

Nära ögat: när "Tumba" i National-parken klev ur bilen för att fotografera ett lejon som var 20 meter avlägset samt plötsligt upptäckte sex stycken några meter bakom bilen. Så snabb som "Tumba" då blev, blir han aldrig mer.

"Jompa" plåtar: vristskadade "Jompa" ägnade sig med liv och lust åt turistlivet på trippen. Han skulle ta en pangbild av ett lejon som spankulerade på 10 meters håll. Han vred på avståndsmätaren, men kunde inte få in lejonet nog skarpt. Till sist försvann det helt ur sökaren. "Var är katten" undrade Jompa och tittade ut genom bilfönstret för att titta rätt in i ögonen på djurens konung som satt en meter från bilen och tittade in i den, ivrigt slickande sig om munnen.

Roligaste kväll: kring lägerbålet ute i Skukuza i nationalparken. Alla sjöng och trion

"baboon brothers" gjorde stor lycka. Medlemmarna var Tumba, Finnhammar och Jompa. President Bergh sjöng med stor känsla och inlevelse (blicken tårades): "Imbelupna glaset står på . . ."

Rädd president: fortfarande allas vår Sigge, som vid en paus försvunnit bakom en buske och vid Åke Dunérs rop om att det var en "svart mamba" i busken ifråga kom farande med älgkliv.

Orädd president: Åke Dunér som var beredd att starta på en nattlig expedition över en flod (med krokodiler) samt genom djungeln en kilometer tillbaka mot ett utlovat vederlag av 10.000 kronor. Fotbollbasen lyckades emellertid stoppa utflykten — av omtanke om pengarna eller om Åke är ovisst.

Misslyckat fiske: inspirerade av den enorma fiskelycka jag upplevt med 6—7 gubbar ute på en jakt (vi drog upp 1.200 kilo fisk) förhyrdes en 30 meter lång kutter med norsk kapten, utrustad med dussinnet spön för djuphavsfiske. Avresa i hög stämning, allt under det "Jompa" övade sig med att mäta upp de fiskar han skulle fånga. Fint väder, soligt och lugnt. Efter två timmar 15 sekundmeter och regn samt vågor som var 8—10 meter höga. Våldsamt sjösjuka. Snabb reträtt med tanke på matchen påföljande dag.

Hjärtlös replik: Det var meningen att var och en skulle betala 15 kronor för fisket. När Brick låg halvt livlös på däck och vågorna spolade över honom, knackade "Jompa" på honom och sade: "Bernt, du skall upp till kapten och pröjsa 15 spänn för fisket".

Ovanligt fotomotiv: SE:s utsände "Tumba"

Gruvjobbare för en dag. I full mundering med pannlyse och långkalsingar är Gunnar Lundqvist och Lasse Lindgren färdiga att bege sig ned i en guldgruva i Springs strax utanför Johannesburg. Det var lättare att ta guldmedaljer i fotbollsallsvenskan än att bita något guld i gruvan.

Johansson som fotograferade i snabb följd: a) en uppäten bananglass, b) sig själv ligande på magen framför en spegel samt c)

ett par damskor (med ben i) under kommandordet: "Smile, please".

Imponerande vy: skyskrapsstaden Johannesburg, där det bl.a. fanns en privat idrottsklubb inrymd i ett 12-våningshus. En fantastisk lyx inte minst i swimmingpoolen, där Sydafrikas ypperliga simmare låg i olympiaträning.

Bedrövlig syn: "the coloured line", de färgade hölls mycket kort. Fick inte åka i samma bussar, gå på samma biograf, sitta på samma bänkar eller gå på samma toaletter som de vita. De räknades inte . . .

Fin uppvaktning I: när KLM i vår Super-Constellation ovanför ekvatorn gratulerar årets svenska mästare med en jättestor specialgjord tårta med fotbollmotiv (t.o.m. i Djurgårdsfärgerna) och kaptenen höll tal i högtalaren.

Fin uppvaktning II: fortfarande KLM som uppvaktade alla födelsedagsbarn på morgonen den dag de fyllde år. Ett bud överlämnade en present och sjöng "Happy birthday".

En liten besvikelse: det s.k. "nagget". De svarta kyparna gjorde också allt för att krydda födan genom att sticka sina fingrar i de på fat upplagda rätterna.

Klarad vikt: spännande timmar innan avresan — skulle man klara de 30 kilos vikt man fick ha i bagaget med sig hem. Finnhammar och Löwenberg löste problemet genom att praktiskt taget klä på sig allt i klädvåg som fanns samt uppenbarade sig som "stoppade korvar" med ett par kostymer, 3—4 skjortor, m.m. på sig. Varpå bagaget inte vägdes.

Gör som Djurgårdens fotbollsspelare

och andra Djurgårdare, som flyger och far

ORDNA RESAN GENOM RESO

Idrottsresor, semesterresor, sällskapsresor, Hotell- och kongressarrangemang

RESO ORDNAR ALLT

RESO RESEBYRÅ

VÄSTMANNAGATAN 2

STOCKHOLM

SKOGLUFFARNA TROR PÅ FRAMTIDEN

"Vi har vunnit nästan alla tävlingar i Stockholm"

Det har sagts vid olika tillfällen, oftast litet ironiskt, när djurgårdsorienterarnas prestationer varit på tapeten, att orienterarna är ett blygt släkte, som helst håller sig i skymundan. Detta är orätt. Har man träffat Djurgårdens orienterande gäng en söndagsmorgon och hört dem morsa på varandra vid samlingsplatsen, har man hört snacket i bussen ut till tävlingen och har man sedan dessutom sett och hört dem vid det s. k. eftersnacket — ja, då vill man nog knappast påstå att dom är blyga. Det ironiska i påståendet om blyghet har sin grund i att djurgårdsorienterarna på senare år inte alltid syns så långt uppe i prislistorna som andra klubbars mannar. Nå, orsakerna härtill äro flera. Dels är konkurrensen här liksom inom många andra idrotter i dag mycket större än på den tiden då Djurgården sprang hem DM etc., dels är det inte så lätt att synas i tidningsreferatens prislistor, när dessa i de flesta fall endast upptar klassegrarna. Alla kan ju inte komma först. Som ännu en orsak bör man komma ihåg, att man inte alltid kan segla i medvind och att det alltid förekommer vågdalar och vågtoppar överallt här i livet.

Själva tror jag nog att vi orienterare, var och en för sig, tycka att vi är förbaskat bra. Kruket med orienteringslöpning är att där finns så många om. Om jag hade sprungit litet mer österut, om jag hade stannat opp litet tidigare, om jag hade sprungit upp i första gipen istället, o.s.v. Läger man till eller drar ifrån alla dessa om, så ha vi djurgårdare faktiskt nästan vunnit de flesta tävlingar på de sista åren här i Stockholmstrakten, samtidigt som vi alltid haft glädje och nöje av vår sport. Och det är väl huvudsaken, inte sant?

Ja, tro nu inte, käre läsare, att vi för vårt höja nöjes skull glömt bort Djurgår'n. Nej, bort det. När tio man varje vår de senaste 10 åren kämpat genom Upplands- eller Sörmlandsskogarna i världens största orienteringstävling, 10-milakavlen, så kan ni vara säkra om att det varit för Djurgår'n. När Lasse Holmstedt 1951 på DM-kavlens första sträcka sänar sprang och vann före det stjärnspäckade fältet, då var Djurgårdens namn på allas läppar — och i rubrikerna dagen efter. "Djurgår'ns nya stjärnskott", hette det. Och ni kan vara förvissade om, att när junioren Anders Bauer brakat fram genom skogarna med en energi som gett honom åtskilliga topplaceringar, så har det först

Här bär det i väg för Rickard Eriksson, en av Djurgårdens säkraste stigtinnare.

och främst varit för gamla Djurgår'n. Bland andra, som minst lika mycket hedrat våra klubbfärger kunna nämnas Rickard Eriksson, som förutom diverse goda placeringar vid stortävlingar — främst

kanske 2:a-placeringen på startsträckan i DM-kavlen förra året — i allmänhet lagt beslag på "guldet" vid klubbmatcher och under de sista åren sällan släppt någon före sig vid KM och dylika arrangemang. Erik Gustafson höll tidigare den positionen. Det var förresten han som var smått sensationell på sluttampen i 10-milakavlen för två år sedan, då för övrigt Hasse Berglund även gjorde sensation under nattens timmar genom en fantomlöpning på 4:e sträckan.

Ja, det finns många fler fina prestationer, som borde nämnas, det skulle dock bli en alltför lång uppräkningslista att ta med dem alla. Hur många gånger har inte Arne Permerth sprungit i mål som en strålende reklam för djurgårdsandan? Det både hörs och syns att han är djurgårdare. Vem glömmer Tore Erikssons spurt in i 10-milamålet 1953? Den gången kunde ingen missta sig på att det var en djurgårdare som löpte i mål.

Som synes och som sagt, så förfärligt blyga är vi inte av oss. Ingen är emellertid så bra att han inte kan bli bättre. Det är den målsättningen sektionen för närvarande har, och som ett medel att uppnå detta mål försäkrade sig sektionen förra året om dispositionsrätten till torpet Opp-

Överstyrelsen på inspektion hos orienterarnas nyförvärvade stuga vid Oppsätra. Just vid fotograferingstillfället rökte spisen in, så att det inte gick att förekomma inombus. Här bar skaran räddat sig ut på trappan: från vänster känner man igen Kalle Liliequist, Åke Dunér, Stig Eckerbrant, Karl-Erik Nordlund, Gunnar Rinman i sällskap med Rut Gillblad, Hilding Lövdahl, Stig Hammar, Ingvar Norén och Anders Hasselqvist. Bakom kameran: Byss-Hansson.

sätra, nere i de vilda Tyresö-skogarna. Det är där som gänget svetsas ytterligare sammans och klubbbandan fostras och frodas, och det är där som juniorerna, som inom parentes sagt för varje år bli alltmer svårerövrade i konkurrensen med fotboll, speedway och andra arena- och drömresidrotter (slut på parentes), det är där som juniorerna skola läras upp i orienteringens svåra konst.

Uppgiften med dessa rader skulle vara att ge en återblick på vad som tilldragit sig inom orienteringssektionen under de senaste fem åren. Egentligen är det fel att se bakåt, man skall se framåt. Skall man emellertid kasta ännu en blick bakåt så blir det för att hedra minnet av bortgångna kamrater — Bertil Carlsson, Kalle Sundholm och Douglas Olsson äro inte längre med oss. Frid över deras minne. — Vill vi orienterare se framåt så tror jag säkert att vi kan utlova ännu bättre resultat, utan att därför utlova guld och gröna skogar. Ja, förresten, de gröna skogarna ha vi redan ute vid Oppsätra, dit för övrigt alla djurgårdare äro hjärtligt välkomna.
Nalle.

THỨ HAI
7
THÁNG 12
1958
2 Tháng 11
Âm-Lịch

NĂM THỨ BẢY SỐ 1826

2\$

Tia Sáng

CHỦ NHIỆM KIỂM CHỨ BÚT: NGÔ VĂN
QUẢN LÝ: PHẠM TRUNG PHỐ

Tòa soạn và Trụ-bộ 58 Đại-Lộ Gia-Lang-Hà-nội
Điện thoại 736-754

Ra quân lần thứ 2 trên sân Cột Cờ

Djurgården lai khuât-phuc

Hội-tuyền Việt-Nam với tỷ số sáu cay 7 bàn thua 1
Hàng phòng thủ Hội tuyển đá một trận đáng khen, nhất là Ứng nhưng trước một chiến thuật truyền bá dài và đánh đầu lợi hại của đội ban khách, Hội tuyển BV đành chịu ôm hận

Son trận đấu với Điền tranh tài với Hội để giữ vững màu cờ láng túc của Thủ-đo Hội Tuyển Pháp chiến tuyển Việt Nam. xứ sở trước đoàn kinh tế g rất a.ong mó

För den som inte genast ser att det här handlar om ett referat från en av Djurgårdens fotbollsmatcher kan nämnas att klippet är hämtat ur en tidning i Vietnam. Djurgården vann med 7—1 och för vad som i övrigt hände, hänvisar vi läsaren att hämta ur detta klipp . . .

För idrottsfolk gäller det att komma fram med

Prima Liv

..... flygresan måste ge vila och avkoppling, vare sig målet är Johannesburg, Bangkok, Rio de Janeiro, Sydney, Montreal, Caracas eller någon annan av de 110 städer i de 70 länder som KLM flyger til.

RAKT PÅ MÅLET

Därför flyger så många idrottsmän med

Männen bakom sopborstarna

snart mogna för mästerskap?

Sedan några år tillbaka håller sig Djurgården även med en curlingsektion. Ännu har den inte kasserat in några mästerskaps-titlar, men alla barn i början och svärlärd som curlingen är får man inte begära några underverk. När "Djurgårdaren" begärde att få en skildring av livet inom curlingsektionen slog de bägge stiftarna Hasse Wilton och Lars-Olof Laurell ifrån sig med bägge händerna (sammanlagt alltså fyra händer) och försökte slingra sig undan med förklaringen, att man inte trampat ut barnskorna ännu och att något stort inte fanns att redovisa. Eftersom Djurgårdens namn dock förekommit i en och annan curlingrubrik, klämde vi dock de två curlinghejarna på pulsen och begärde att de skulle åtminstone försöka spinna på någon tråd och redovisa för vad man har för sig. De valde då att redogöra en smula för vad curling är för något. Listiga som räkor alltså, beräknande att därmed skaffa sig ytterligare tillskott till curlingsektionen. Och så ger vi ordet till Laurell:

Curling är medelålderns speciella tävlingsspel under vintern med anor från 1500-talet, då det bedrevs i Skottland och på Orkenyöarna. Möjligen är det ännu äldre. I Sverige började man spela i Bohuslän troligen 1846. Någon större utbredning fick det först på 1900-talet. En klubb bildades sålunda i Stockholm sedan Uddevallaborna vid Nordiska Spelen 1901 hållit en uppvisning.

Första gången man hör talas om curling, frågar man sig ovillkorligen vad curling betyder och hur spelet fått detta namn. För var och en som något så när känner till spelet och vet att det spelas på is med stenar, som glida fram på densamma, står det klart att det är stenens rörelse på isen som givit spelet dess namn. Det är nämligen så, att stenen icke beskriver en rak linje på isen, utan går i en båge under det den roterar. Det blir alltså, skulle man kunna säga, en viss ringlande bana och det är givetvis denna ringlande rörelse, som givit spelet namnet curling, vilket på svenska kan översättas med "ringlande".

Curling spelas i två mot varandra stridande lag med fyra spelare i varje lag. Varje spelare slår två stenar växelvis med motståndaren tills samtliga åtta spelare spelat var sina två stenar mot samma mål, en cirkel på isen. Vinnare av den spelade omgången är det lag vars bästa sten stannat närmast cirkelns medelpunkt, och laget vinner så många poäng som det har

stenar närmare centrum än motspelarnas bästa sten. En match omfattar i regel 9 omgångar. Det lag som därvid samlat högsta poängen är vinnare av matchen.

Laget anføres av en kapten (skip), som anger hur spelaren skall spela genom att angiva riktning och fart. Det gäller att låta stenen glida över en cirka 40 meter lång bana och stanna inom en på motsatta ändan utritad cirkel på isen, inom vilken kaptenerna befinna sig, då de ger sina order. Då kaptenens tur är att spela, går en av lagets spelare upp i "boet" och övertager kaptenens roll. En av kaptenens viktigaste uppgifter är att bedöma sopningen. Till en curlingspelares attribut hör nämligen en kvast, med vilken han på kaptenens order skall sopa framför en framglidande sten tillhörande eget lag för att underlätta dess framfart. Motståndarens stenar får han ej ta befattning med. Sopningens inverkan på stenens gång är betydande och har en stark moralisk inverkan, i det att den liksom svetsar ihop laget till en enhet. Kaptenen står i boet och leder spelet, spelaren står i motsatta ändan av banan och slår sina stenar, och de overksamma spelarna i laget följa den spelade stenen utefter banan för att utföra sopningen. Kaptenernas kommandorop, spelarnas hojtande för att tillkännage att de uppfattat kaptenens order och stenarnas sång mot isen har givit spelet dess populära beteckning "the roaring game" (det larmande spelet).

Till sist några ord om skipningen, d.v.s. kaptenens ledning av spelet. Den kräver ofta mångårig erfarenhet. Det gäller för kaptenen att liksom i schack söka lista ut vad motspelaren har i sikte, och begagna sig av de uppkomna situationerna. Kaptenen har rätt att fordra ovillkorlig lydnad av sina spelare, men skall å andra sidan giva klara, bestämda order. Kaptenen skall söka uppmuntra sina spelare, även om dessa misslyckas i slaget, ty varje spelare gör säkerligen så gott han kan.

Djurgårdens curlingsektion bildades den 12 december 1951 och initiativtagarna till denna räknade förvisso med provningar och motgångar i början. Det tar många år att skapa ett curlinglag och sektionen har ej velat gå värvningsvägen. Det är därför glädjande att efter så kort tid från starten finna att även framgångar kommit. I de stora Norrköpingstävlingarna år 1955 uppnåddes en hedersam 3:e placering samt vid årets svenska mästerskap ett 4:e pris. Dessutom har sektionen deltagit omväx-

lande med ett eller två lag i en mängd årligen återkommande tävlingar. Härmed har antalet vunna och förlorade matcher ungefär balanserat. Sista året har emellertid sektionen vunnit i bredd och styrka och ser därför ljusst på framtiden.

L. O. L

Med sorgband

Under Djurgårdens senaste fem fotbollsår har mycket hänt och skett. Den här bilden erinrar om den match, som i sista stund höll på att bli inställd i och med att gamle kung Gustaf V avlidit natten före. Hans bortgång kom kanske inte överraskande men den förlamade i alla fall nationen och de flesta nöjестällningar inhiberades. Efter konferens med regeringen beslöts dock att fotbollen skulle rulla som vanligt och om det också givetvis kom att ske inför betydligt minskade publikskaror, ansågs det mer ligga i den avlidne monarkens linje att idrotten gick vidare "som vanligt".

Djurgården mötte denna dag Hälsingborg på Råsunda och här syns de bägge lagen tåga ut på planen med samtliga spelare med sorgband om armen. I spetsen går fotbollssekreteraren Gunnar Lundqvist med Djurgårdens fana och närmast efter honom följer Ove Nilsson och "Mysing" Petersson.

(Dagen var den 22 oktober 1950, och Djurgården vann matchen med 3-0; bara 5.000 åskådare hade samlats.)

Gamla och nya generationen i Djurgårdens boxning: i mitten Nisse Ramm, som nu är den drivande kraften som tränare, till höger Olle Tandberg och till vänster Olle Söderberg, ett av våra stora hopp och juniormästare av årgång 1956.

Upp och ned hos boxarna

Inom idrotten får man vänja sig vid att det går upp och ned. Ena året på toppen, andra året i fara att ramla ned i avgrunderna. Upp och ned gäller kanske framför allt för boxarna. Ett knockout-slag kan få en stjärna att slockna, och ett knockout-slag kan också åstadkomma att diskussionen om boxningens farlighet flammnar upp igen. Nu har det ju gått så långt att det blivit en riksdagsfråga om vi skall få boxas i det här landet, sedan man inte nöjt sig med att diskutera om inte småbarn borde förbjudas att gå och se på boxningstävlingar. Att under sådana förhållanden driva en boxningssektion och försöka värva proselyter till smockornas förlovade sport är inte det lättaste man kan ägna sig åt.

För Djurgårdens boxare har det också varit mycket av "upp och ned" under senare år, men nu tycks läget ha stabiliserat sig. Djurgården är på väg att återta en plats i solen, och vad som är särskilt glädjande i det sammanhanget är att våra gamla stjärnboxare som Nisse Ramm och Olle Tandberg är med och håller i utbildningen.

De senaste 5 åren finns att redovisa inte mindre än 17 mästerskapstitlar, av vilka hr vice ordföranden Bertil Ahlin vunnit de flesta. Han har numera jobb i boxningsringarna som "tredje man".

Så här kan Djurgårdens boxningsverksamhet från 1950 redovisas i titlar och landslagsuppdrag:

Svenska mästerskap:

5. Bertil Ahlin 3, Roy Swedberg 2.

JM:

2. Ingemar Johansson, Olle Söderberg.

Distriktsmästerskap:

10. Bertil Ahlin 4, Roy Swedberg 2, Berndt Ramse 2, Sixten Lindqvist 1 och Sven-Jan Andersson 1.

I landslaget:

Bertil Ahlin, Roy Swedberg, Bengt Modig och Berndt Ramse.

ANTLIGEN TVÅ MÄSTARE

Boxarbasen Kurt Hammargren (bantamvikt) redogör så här för senaste säsongen:

Boxningssektionen har fått ny vind i seglen, och gått fram till en bra position bland Sveriges boxningsklubbar. Årets JM blev det bästa för Djurgårdens del sedan 1927. Två mästare och en tredjeplacering blev vår lott, och på detta blev vi tredje klubb i Sverige. Olle Söderberg blev mästare i lätt tungvikt, och dessutom erövrade han Aftonbladets tunga pokal till den mest lovande boxaren under turneringen. Ingemar Johansson blev mästare i lätt mellanvikt efter en serie fina matcher. Dessutom gjorde Sven Rösth och Jan Westling fina insatser. Synd, att vår lovande lättviktare Börje Jansson skulle bli sjuk och inte kunde ställa upp. I honom hade vi troligen haft en bra placering.

Vid DM-tävlingarna fick vi två mästare, Berndt Ramse i fjädervikt och Sven-Jan Andersson i tungvikt. Dessutom blev Nisse Olsson tvåa i lätt mellanvikt, efter en jämn finalmatch. I SM var han också på väg mot en mästerskapstitel men stoppades i finalen. Men närmast skulle jag tro att han tar mästerskapet.

Dessutom har vi haft många fina grabbar i aktion under det gångna året. Nämnas bör vår mellanviktare Sigge Bernhardt som är ett föredöme bland grabbar. Han har mött hela svenska eliten i sin klass, och förlorat med knappa siffror mot bl.a. Stig Sjölin.

Berndt Ramse, har på grund av sjukdom inte kunnat göra sig gällande under början av säsongen, men nu har han blivit kry och bevisade på DM, att han fortfarande är att räkna med i landskampssammanhang.

Bra insatser under den gångna säsongen har också Bengt Nilsson, Rune Enqvist och Owe Lowén gjort.

Styrelsen i boxningssektionen hoppas, att vi skall fortsätta att knalla på i ullstrumporna, och att vi redan nästa säsong skall trona på toppen, men detta medför att varje man måste ta sig i kragen och träna rationellt. Låt oss djurgårdare stå som ett föredöme för svenska boxargrabbar.

Sven P. Iovar:

Trekejsarlag i skidor!

Går det som vi hoppas och arbetar på, skall nästa säsong bjuda på ett par pangsaker, säger skidbasen Sven P. Johansson. Vi vill ha litet revansch för den gångna vintern, som inte gav oss tillfälle arrangera något stort men som i stället gav oss möjligheter underhandla med några av kanomerna. Till »Hammarbydagen» har vi redan klart med världsmästaren och olympiske guldmedaljören Antti Hyvärinen, som kommer i sällskap med ett par landsmän. Den svenska eliten ska vi nog kunna räkna med som konkurrenter i backen.

I vårt längdlopp (tidigare Skansenloppet) räknar vi med ett trekejsarlag med Sixten Jernberg, hela Sveriges »Guld-Sixten» alltså, samt Veikko Hakulinen från Finland och Hallgeir Brenden från Norge. Där kommer det att åkas fort. Om det blir Saltsjöbaden eller Skansen som får denna godbit är inte bestämt ännu. Som dagar för dessa evenemang räknar vi med ett par söndagar i början på februari.

Registratorn har ordet

Måndagen den 20 januari 1956 kan väl på sitt sätt betecknas som en märkesdag i Djurgårdens IF:s 65-åriga historia. Den dagen utsändes 1104 inbetalningskort för årsavgifter till betalningsskyldiga djurgårdsmedlemmar och därmed har ett centraliserat inbetalningssystem för medlemsavgifter genomförts i Djurgårdens Idrottsförening.

Vid 1955 års årsmöte begärde styrelsen och erhöll sanktion att centralisera indrivningen av medlemsavgifterna i föreningen. Detta beslut innebar i första hand att reorganisera det gamla medlemsregistret och från detta krama ur så många aktuella uppgifter som möjligt. Nästa steg var att koppla in sektionsstyrelserna och med deras hjälp få fram förteckningar över respektive sektioners medlemmar. När alla uppgifter voro samlade började bearbetningen av dessa. Det kan här nämnas, att det nya medlemsregistret är upplagt efter ett annat system än det tidigare. Det nya systemet »Viscard» är betydligt bättre i alla avseenden och framför allt beträffande flexibiliteten. I första skedet har endast betalningsskyldiga medlemmar medtagits i registret. Efter hand skall sedan de ständiga medlemmar-

Stig Eckerbrant är bas för medlemsregistret och har här något att säga till medlemmarna.

na inarbetas och vid utgången av år 1956 är det min förhoppning, att registret skall vara i det närmaste komplett.

Förutsättningen för att det nya systemet skall fungera tillfredsställande beror emellertid helt på medlemmarnas medverkan. Meddela adressförändringar, telefonnummer och eventuellt andra uppgifter, som Du önskar ha infört på Ditt registerkort (utmärkelser och notabla idrottsresultat, styrelseuppdrag m.m.) till medlemsregistret, Klocktornet, Stadion eller ring under expeditionstiden på torsdagar kl. 18—20, 21 15 83.

Önska sektionerna sända ut cirkulär till sina medlemmar, underrättas registratorn här om, varefter central distribution sker från medlemsregistret, som förfogar över adressplåtar å samtliga medlemmar.

Hur skall det nu gå till med de avgifter, som inbetalas till medlemsregistret? Hur skall de fördelas? Hur förfäres med de medlemmar, som ej insänt sina årsavgifter?

Beträffande de inbetalda avgifterna är det tänkt så, att den sektion, som vederbörande medlem är registrerad i, får tillgodogöra sig de inbetalda avgifterna. I de fall en medlem tillhör flera sektioner, måste avgiften fördelas. I sådana fall skall kontakt tagas med respektive sektioner innan slutlig fördelning göres.

Till de medlemmar, som ej inbetalt sina avgifter, utsändas påminnelser från medlemsregistret. Om medlemmarna trots dessa påminnelser ej betala avgifterna, överlämnas indrivningen till respektive sektionsstyrelser.

Med dessa ord hoppas jag i stort ha redogjort för medlemsregistret och dess funktion och väddar till sist till samtliga medlemmar att hjälpa till så gott det går var och en i sin stad.

Registratorn.

Det var jag som vann guld

Av Kerj Jonsson

Det är bara snack det där att gamla Djurgår'n sopade hem allsvenskan i fotboll.

Det var nämligen jag som gjorde't åt dom. Och det gick till så här:

Min synnerligen gode vän Sven Broman — chefredaktör på Året Runt — kom inrasande genom min tillbommade dörr, viftade glatt med en teckning — stor som ett dasslock på vischan — och sa' med sin som vanligt inspirerande stämma:

— Du ska' skriva någe' riktigt vackert till den här!

Jag kikade bara upp på Sven och frågade:

— Va' föreställer planschen?

När han stack den under nosen på mig, greps jag plötsligt av panik.

Planschen föreställde nämligen gamla Djurgår'ns fotbollslag, som just då med tämligen och förvånande knapp marginal ledde allsvenska serien. Ni måste därför förlåta mej — men ett faktum är att mina violblå smekte denna förträffliga illustration (av artisten Eric Hermansson) uppifrån och ner, nerifrån och upp, från höger

till vänster och från vänster till höger, men till slut tog jag mig i alla fall samman och svarade:

— Planschen är snygg — ingen tvekan om den saken — men vad ska' jag egentligen kunna skriva till den?

Sven borrade ännu en gång rakt igenom mej med sin blick och sa':

— Och du ska' vara Djurgårdare? Vet du inte att Djurgår'n leder allsvenskan?

— Jo, det visste jag — men jag vågade inte snacka högt om'et. För det var många matcher kvar, och närmast i hasorna låg ett lag, som stundom brukar kallas för AIK (uttalas AIKÖ)

Jag repade nytt mod i mitt arma bröst och framhårdade:

— Ja, men du kan väl inte begära att jag ska' skriva om Djurgår'n innan seriesegern är klar.

För tredje gången borrade Sven rakt igenom mej med sin blick och svarade:

— Jo, tänk, det begär jag.

— Nää' — sa jag (vill jag åtminstone minnas).

Forts. nästa sida.

En olycksvår blev vår lyckovår

*Två glädjespridare både utanför och på planerna är Sven Johansson och John Eriksson. Här samsas Tumba och Jompa om en kopp kaffe. Annars slås de om att vara center i vårt fotbolls-
anfall. Hur många mål de två gossarna gjort för Djurgården under årens lopp har de inte reda på själv.*

Forts. fr. föreg. sida.

— Joo — svarade han (vill jag åtminstone minnas). Vi måste ta chansen!

Jag kommer aldrig att glömma dom nätterna, nätterna mellan dom dagarna då gamla Djurgår'n vacklade och AIK kröp allt närmare i tabellen medan Året Runt låg lika klappat och klart för distribution som tidigare. Med reportaget om Djurgår'n. Ingenting var att göra åt den sistnämnda saken. Och beträffande den förstnämnda kunde jag bara be till Gud. Och det gjorde jag. Många gånger.

Och Gud hörsammade verkligen mina böner. Gamla Djurgår'n vann allsvenskan samma vecka som Året runt kom ut med sin prydliga artikel om gamla Djurgår'n.

Da'n efter stod det så här i Afton-Tidningen:

TOG TIDNINGARTIKEL KNACKEN PÅ AIK?

Och därför frågar jag: Varför inget guld till mig? Jag, som är så fattig...

Kerj Jonsson.

Vi grät en skvätt båda två!

Anders Bernmar, innehavare av en av denna series mest intressanta dubbelroller, lade ned telefonluren och gick och satte sig igen vid bordet på Trädgårdsföreningen.

Han hade pratat med Djurgårdskaptenen "Cacka" Andersson i ett samtal direkt till Råsunda. Lyckan var fullständig i båda ändar av träden.

En samvetsfråga till Anders Bernmar: — Vilket var det roligaste den här söndan, din (d.v.s. Göteborgskamraternas seger) över AIK och ny chans till kontrakt eller Djurgår'n's triumf över Gais som gav seriesegern för dina gamla pojkar, blå-ränderna?

Anders tar sig en funderare, får en känsla av att han kan svara galet på gränsen till olämpligt hur han än säger och löser till slut problemet så här:

— Fotbollen!

Tidigare på eftermiddagen hade Bernmar haft ett annat viktigt samtal med Stockholm, hem till DIF-lagledaren Lasse Lindgren som satt och väntade på resultatet som Djurgår'n skulle "spela på" senare på kvällen.

— Tack ska du ha Anders, sa Lasse. Du kan inte tro vad jag är lycklig.

— Det är ingenting mot vad jag är, sa Anders.

Just då kom jag förbi och gratulerade vännen Anders Bernmar.

— Vänta ett tag gosse, det viktigaste kommer i kväll!

Den gången tycker jag nästan att manager Bernmar "försa sig": Var inte trots allt Djurgår'n's seger det viktigaste för honom den här dan?

Varför inte. Som han själv sa:

— Man är ju i alla fall svensk mästare, jag var lagledare för tolv av matcherna. Hade jag varit spelare hade jag haft medalj i guld.

Gåvor och gengåvor

Och nog måste man väl ändå säga att det var en allsvensk ödesdag av nästan historisk klass.

Gamle DIF-basen Anders Bernmars nya gäng går och slår DIF:s värsta konkurrent och spelar guld till blå-ränderna.

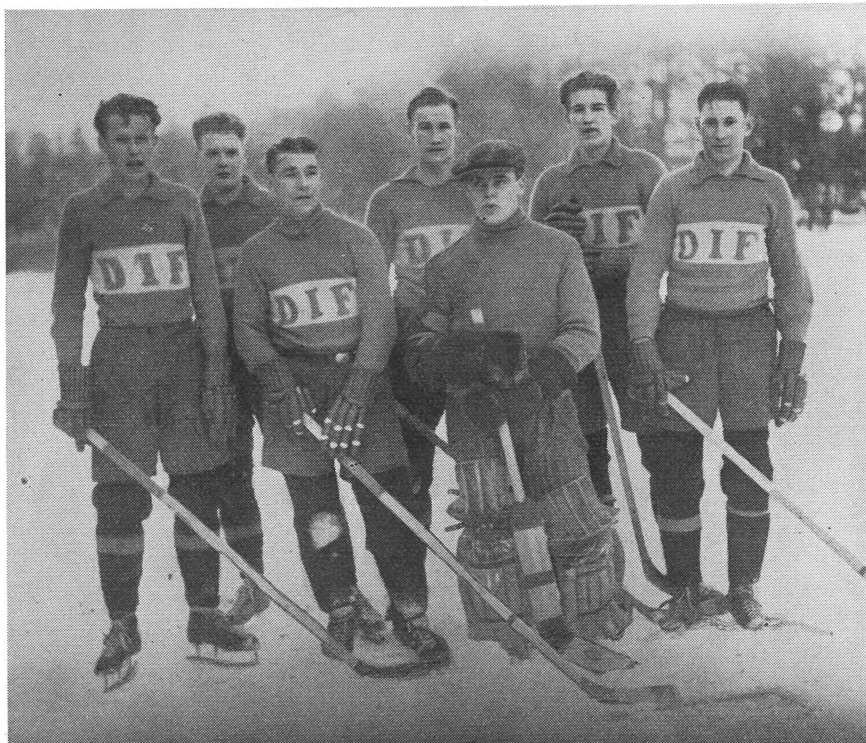
Samtidigt "tackar" Djurgår'n med att slå Gais och ger därmed Bernmars Göteborgskamrater ett nytt lag att "hänga på" i bottenstriden. Det var samspel till 100 procent.

100 procent, ja.

Forts. på sid. 48.

Djurgårdens hembygdsmuseum

En nypa fotbollshistoria

Så här såg Djurgårdens ishockeylag ut i tidernas begynnelse; från vänster känner man igen Redvall, "Munko" Lindberg, Walle Söderman, Affe Axberg (numera domare), "Bullan" Nordmark, Affe Sköld och Erik "Tattarn" Lindgren.

Ny vid rodret

Sedan sist har det hänt ett och annat i Djurgårdens fotbollsvärld. Det tog hårt på krafterna, när vi gick fram till guldet, och således blev bl.a. vår tränare, Frank Soo, som vi ställde så stora förväntningar till, nedsliten på bara ett år. Sedan guldsegern var definitiv, kom Soo med beskedet att han måste släppa fotbollen och bosätta sig i Norge.

Anders Bernmar, lagledaren, som aldrig ansåg något problem för stort för att han inte själv skulle kunna lösa det, blev kanske inte precis utsliten under guldåret, men han måste också försvinna från vår front. Göteborg lockade med en chefsplats.

Ett tredje offer krävde vårsäsongen, då Lasse Lindgren, som tagit vid efter Anders, fick vissa besvärligheter och måste backa ut. Det blev för Sigge Bergh och "Farsan" Sandberg att fullfölja säsongen. En mera definitiv lösning framstod dock som nödvändig.

Det är denna lösning som vi nu hoppas ha nått genom att lagledarskapet lagts i händerna på Henry Nord. Att han tidigare haft sin varelse i AIK kan förmodligen för en och annan i vår familj anses som ett dåligt utgångsläge, men var-

för det? Många goda krafter ha varit placerade från början för att sedan i sitt rätta sammanhang slå ut i full blom. Och i ledningen för Djurgården är vi övertygade om att Henry Nord kommer att utgöra ett värdefullt krafttillskott. Han är

själv en kraftnatur. Han har stått sig gott i alla de vindar, som från olika hålls blåsts upp mot honom. Djurgården tror på honom och önskar honom välkommen i kretsen.

Djurgårdens första allsvenska match i fotboll — en historisk händelse med andra ord — ägde rum den 31 juli 1927 på Stadion mot Stattena från Hälsingborg och Djurgårdens lag såg då ut så här: Rickard "Parris" Andersson — Calle Andersson II, Birre Danielsson — Gösta "Greven" Andersson, Hugo "Sitting" Söderström, Verner Hellgren — Agge Haglund, Osse Palm, Erik Lindbom, Ivar Nylén, Georg Ehmke. Djurgården vann med 3—2.

"Mellan 5.000 och 6.000 åskådare såg på", står det i en tidning, erinrande om att man på den tiden aldrig fick några exakta publik-siffror. I halvtid ledde för övrigt Stattena med 1—0, för att sedan i början på andra halvlek ge Djurgården ett handtag genom att ordna ihop 1—1 på ett självmål. Sedan gjorde "Mördarn" Lindbom och Agge Haglund två "riktiga mål och Djurgården ledde med 3—1 innan Stattena kunde reducera till 3—2.

Redan söndagen därpå gick returmatchen i Hälsingborg och då vann Stattena med 3—1.

Redan i sin tredje match i allsvenskan var det klart för Djurgårdens första historiska möte med AIK på Stadion. Laget från premiären hade plockats om åtskilligt och såg nu ut så här: Fredriksson — G. Andersson II, B. Danielsson — Ivar Andersson, H. Söderström, Helge "Åran" Hagberg — A. Haglund, O. Palm, E. Lindbom, Sune Andersson och G. Ehmke. Efter en lovande början med 1—0 för Djurgården i första halvlek genom Osse Palm vände AIK på utvecklingen efter pausen, då Pära Kaufelt kvitterade på en straffspark och sedan 5 minuter före full tid även gjorde segermålet. Sedan har Djurgården i flera matcher just i slutminuterna fått stryk av AIK. Även i denna match på Stadion redovisades publiken med "omkring 7.000 åskådare".

Sin första seger på bortaplan vann Djurgården i nästa match, då Gais besegrades med 2—1 på Ullevi i Göteborg. Sedan rullade Djurgårdens allsvenska liv vidare.

★

Bråttom ...

En av våra fotbollsspelare lades upp på operationsbordet, och innan bedövningen skulle sättas in, ansåg läkaren det nödvändigt säga något om läget:

— Skall jag vara ärlig, måste jag tala om att det rör sig om en rätt svår operation. Innan vi därför börjar, undrar jag om det är något särskilt som Ni vill ha sagt?

Ja, sa' fotbollsspelaren. Hjälp mej på med kläder och skor och ring efter en taxi.

40 Djurgårdssupporters i våldsam dikeskörning

"Soppklubben" skickar "Tumba" till Paris

Djurgårdens Supporters går under jorden

Dessa tre »streamers» har supporterklubben bl.a. begåvats med i dagspressen under sin snart 10-åriga tillvaro — tre mer eller mindre sensationella nyheter som riktat allmänhetens ögon mot oss.

Den första rubriken toppade kvällstidningarnas löpsedlar en söndagseftermiddag i maj 1949 men gav skäligen magert utbyte.

En olycklig tandläkare satt och filosoferade över en besvärlig amalganfyllning samtidigt som han rattade sin bil på Ludvika-vägen. I en kurva mötte han plötsligt den segervissa Djurgårdstruppen instuvad och väl emballerad i en SJ-buss. Tandläkaren upptäckte att det kanske fanns

mer än amalganfyllningar här i livet (om han nu önskade behålla det senare), men innan amalganfillens hjärnvindlingar registrerat detta hade vår SJ-chaufför "Balbo" styrt sin buss i diket — därmed förhindrande att Tandläkarföreningens matrikel blev ett namn fattigare.

En väska stiftade en omild bekantskap med en Djurgårdsskalle inne i bussen — det var allt.

Rubriksnickarna spikade ihop rubrik nummer två efter svenska VM-truppens i ishockey nominering till Paris 1951. "Tumba" Johansson ansågs för omogen att resa med och ställdes över. Men "Tumba" be-

hövde inte hänga läpp för det. I Supporterklubben resonerade vi som så att "Tumba" kunde ha god nytta av att resa med för att se och lära. Vi bekostade resan och en överlycklig "Tumba" steg på Nordexpressen f. v. b. till Paris. Detta gav rubriken, som glädde oss mycket — den berättade om ett av våra stora mål: att ge unga idrottspojkar i Djurgården ett handtag när de behöver det. Efter den linjen arbetar vi och att det är till stor nytta för föreningen är vi övertygade om. Varje sommar skickar vi också en liten stockholmspojke till Barnens Ö — kanske en liten spirande djurgårdsplanta?

"Djurgårdens Supporters går under jorden" — den rubriken snickrades ihop på höstkanten 1952 och berodde inte på, som väl många "fiender" hoppats (!), att Djurgården gått på nå'n alltför saftig "bakstöt". Nej, bättre upp; Klubblokalen var ett faktum. Det mullvadsarbete som utträttades i den då fuktiga och ogästvänliga "hålan" under Floras kulle i Humlegården kunde ha försatt berg — och det gjorde det också; Svett, tårar, sekiner och massor av arbete kostade det oss att presentera dagens tjuguså klubblokal — men det var den värd;

Men. En "soppklubb" ses ju inte med så blida ögon på alla håll här i landet. Både vi och andra sammanslutningar av liknande slag har debatterats åtskilliga gånger.

Att vara supporter till Djurgården är som att gå på nattgammal is. Ibland plumsar man i till knäna, ibland till midjan och nå'n gång till hakan — men aldrig längre. Underlaget i sjön är av solid Djurgårdsgranit och på den står man säker. För det mesta håller isen tills man når andra stranden — segerns strand. Vi några hundra organiserade djurgårdssupporters beträder nattisen flera gånger i veckan ibland och för det mesta kommer vi torrskodda över. Blir det plums nå'n gång så är vi tillbaka da'n efter igen;

Utan Offer — Ingen Seger är vårt motto. Det står präntat i vårt medvetande. Vi är alltid beredda att ge en hjälpande hand, där den behövs;

Salut för Djurgårdens IF — 65-åringen!!!

Djurgårdens Supporters Club

Folke Engström.

Inte precis damsektionen utan i stället diverse fotbollsbustrur och -fästmör, som inte fick åka med den här gången. Men de har gott sällskap och får säkert tröst av ledarna Arne Malmgren och Wolf Lyberg, vilka också blev kvar hemma på Centralen. För en gångs skull.

Clausens Aktiebolag

VÄRME — VENTILATION — SANITET

Huvudkontor: Tunnelgatan 16 - Stockholm

Filialer: Örebro och Karlskoga

Nyanläggningar • Reparationer

Ett "Stenkast" från STADION

Den tjugiga GÄRDESRESTAURANTEN

GRENADJÄREN

känd för sin goda mat

LUNCH — MIDDAG — SUPÉ

i modern, trivsamt miljö

Den intima festväningen rekommenderas

Erik-Dahlbergsgatan 41—43. STOCKHOLM.

Bordsbeställning 62 01 48 — 62 01 49

Vi ömsar skinn i handboll

Det kryllar av ungdomar, men än lever 51-årige "Saxen"

Sällan eller aldrig har väl den gamla Djurgårdseken haft en så blomstrande och hedrande tid som de sista åren. Grenarna har hängt tyngda av framgångar, Svenska mästerskap, Distriktsmästerskap o.s.v. Det är därför en svår plikt att behöva konstatera att det mitt i grannlåten har hängt en gren som har varit rutten till såväl sin yttre som sin inre struktur. Det är handbollen. Handbollen som i mitten av 40-talet ännu hade en god plats bland "hystarsportens" Medel-Svenssöner har undan för undan chanserat och när botten nu är nådd har A-laget hunnit ända ned till div. IV eller Stockholmsserien elitgrupp, som den också brukar kallas. Men efter regn kommer solsken och om handbollslirarna inte kommer att gå solbrända resten av sin handbollslevnad så har naturlagarna slagit fel. Ty det nya handbolls-Djurgården är uppbyggt med tanke på framtiden och syftar att ständigt ha tjugotals nya unga grabbar att fylla på med när de gamla faller ifrån. Detta har nämligen slarvats med under tidigare år. Säsongen 1955—56 har inte blivit så framgångsrik som vi hade hoppats, men ungefär motsvarat våra tips.

Fortsättning från sid. 44.

Det fanns mycket av sånt här trolleri där jag fick bevittna den nog så viktiga delen av det allsvenska slutdramat.

Göteborgskamraterna satsade och hade 100-procentigt lyckan med sig med en spelöppning på 3—0 som inte var direkt tursam men just — lyckosam.

För AIK var det ett nederlag med chockverkan. Det var tummen ner direkt.

Svartingarna tog nederlaget som om det gällt en degradering ur allsvenskan. Varken mer eller mindre.

Massa Alfredsson som kanske varit den som trott mest på seger den här våren, betydligt mycket mer än alla utomstående och absolut mer än spelarna själva, var sig inte själv på kvällen.

Vi åt middag tillsammans. Satt bredvid varann. Han kom med smått underliga svar på frågor. Han var liksom inte närvarande. I en annan värld. Ibland klarnade han till, stoppade in en köttbulle till. För att i nästa ögonblick vara borta igen. Lutad över en allsvensk tabell.

(Bertil Jansson i Expressen)

Vi har allt som allt haft 7 lag i elden och bara det att ha sjuttio goda spelare och dessutom ett flertal goda reserver är en god sak. Tyvärr tycks det som om Stockholms Handbollsförbund inte är speciellt vänligt inställt mot oss, ty vid åtminstone tre tillfällen har hela manskapet skickats i elden på en och samma dag. Detta har medfört vissa för samspelet föga lämpliga omplaceringar av folket — och vad det i sin tur betyder i poånghänseende inser man lätt. Således har A-laget lyckats måttligt i serien, trots verkligt goda träningsmatcher — bl.a. har några av topplagen i Div. III smiskats upp — och laget får finna sig att stanna kvar i "eliten" även nästa år. Detta skadar nog inte laget, som just har en ömtålig period, då det håller på att ömsa skinn, veteranerna byts ut mot unga friska juniorer, vilka gott kan ta det lugnt i fyran ett år till.

B-laget har till största delen blivit en tunnelpåls för resten av juniorer och pojkklagspelare blandat med några stänk av "grå tinningar". Detta lag har överraskat stort mot övriga veteraner och håller en av toppplatserna i serien. Vårt roligaste team är C-laget, gossar vars prästbetyg nästan är skrivet på fornsvenska. Där har vi pigge 51-åringen Ivar "Saxen" Eriksson som re'n 1924 vaktade fotbollslagets målbur och nu har förödande krut i vänstern, vi har Ivar "Tomten" Hansson på 48 år, gamle stjärnbacken Harry Andersson m.fl. gossar över 30 år. Det roligaste är att gänget toppar sin serie — utan poängförlust och med en förödande målskillnad. Grattis gubbar!

Juniorlag 1 är säkert ett av stadens bästa juniorlag, vilket bl.a. segern i Silwingblixten då hela Stockholms juniorsociété slogs tillbaka, vittnar om. I serien ligger laget i mitten och krigar trots att det vid flera matcher åderlåtits på A-lagsmässiga gossar, som fått spela i representationslaget. Junior-B-laget lovar gott och har hittills sopat rent i klass 3 jun. Pojklag 1 svarade för bravaden att plocka hem Mariacupen — det blev andra inteckningen på 3 år — och har inte besegrats på hela vintern vare sig i serien eller i vänskapsmatcherna. Lilla pojklaget höll jämna steg med finalisterna Lunden och fick ge sig först efter en spännande straffläggning i Mariacupen. På det hela taget inger det nuvarande läget goda förhoppningar och nog skall vi kämpa för att få en gnutta sol över Djurgårdens handboll.

Lars-Gunnar Björklund

Det går åt rätt håll, spår Calle Schultze

Calle Schultze, som sedan några år tillbaka är bas för handbollen, har fått god fart på sin sektion, och om det också senaste säsongen varit magert med framgångarna för A-laget, har det i de djupa leden gått desto bättre. Ungdomarna är på rätt väg.

— Vi har haft snudd på de stora segrarna några gånger men i sista stund har turen svi-kit oss, berättar Calle. Mot Essingen ledde vi 1 minut före full tid men fick nöja oss med oavgjort. Uddamålsförluster mot Bellevue och Årsta etc. Det var onekligen motigt, men vi kom sedan igen och rörde om i grytan så pass att respekten för Djurgården blev återställd. Ungdomarna ser ut att arta sig mycket bra, inte minst genom att vi får goda tillskott från skolorna, bl.a. Norra latin, och för övrigt är trivseln i sektionen bättre än på länge. I det sammanhanget ger jag en liten blomma till sektionssekreterarens fader F. Gustafsson, som visade sig som den sanne djurgårdaren genom att svara för nästan hela programmet vid vår Luciafest. Har man ont om pengar i sektionsskassan, är sådana handtag dubbelt uppskattade.

Och så låter Calle Schultze överlämna historieskrivandet till "Lill-Lurkan" Björklund, som debuterar på den litterära banan på spalten härbredvid.

Lyckliga dagar

Roligaste fotbollsdagen på senare år? Ja, kanske var det när det allsvenska guldet i och med segern över Gais i näst sista matchen våren 1955 var klart. Efteråt samlades hela vår fotbollsfamilj på Gillet och åt middag i en stämning som aldrig förut. För att få ytterligare ett bevis på att saken verkligen var klar samlades man framför radion och sög i sig varje ord, då det förkunnades att Djurgården definitivt säkrat segern i allsvenskan.

Det var då som Jompa Eriksson blev så glad, att han ropade:

Hissa radion!

Men en rolig fotbollsdag, var det inte nästan lika roligt när vi undgick att åka på det vanliga nederlaget mot AIK? En gång vann Djurgården, några gånger blev det oavgjort. När det blev 1—1 en fredagskväll i augusti 1950 på Råsunda, tog vi i Djurgården det så högtidligt att vi gick före utvecklingen och delade ut segerpremier. Varje man fick således en blårandig slips. I det ögonblicket syntes slipsen mer uppskattad än den prosaiska 50-lappen.

Rekordslagning hos bowlarna

men nu bär det utför ett tag, berättar "Greven" Andersson.

Gamle fotbollssbacken Gösta Andersson, "Greven" kallad, är en av de stora tillgångarna i bowlingsektionen. Han var inte på sitt allra soligaste humör, när han fick uppdraget berätta litet om klotrullarnas öden och äventyr under de senaste åren. Saken var nämligen den att bowlarna haft en sådan hisklig otur, att de var på väg ur den allsvenska kretsen. Det hade inte hjälpt att våra gubbar nått topp-poäng, ty samtidigt råkade alltid motståndarna ha sin vackra dag och slå ännu högre poäng . . .

Sedan vårt 60-årsjubileum har det varit upp och ned i vår sektion. Mest dock upp, och nu får vi sikta ännu mera upp under 65:e året, ty vi hör givetvis hemma i den högsta bowlingklassen, berättar "Greven", och sedan summerar han på detta sätt vad som hänt och skett inom hans sektion:

1951: Allsvenska seriemästare och vinnare av slutspelet i Örebro. B-laget vann sin klass i ligan.

1952: SM-3:a i 4-mannalag, i DM blev Evan Pettersson 2:a, Johnne Ek 3:a, Ivar Hör-

PÅ GILLET ÄTER MAN,
SOM EN FURSTE
FAST BÄTTRE

*Hasse Twilling
har något
att säga dig*

Visst känner du väl Hasse Twilling — han som leker så lätt och effektivt med boll och puck. Hasse som flera år varit toppspelare av världsklass i det komprimerat laddade ishockeyspelet. Och som i våras blev svensk mästare i fotboll. Han vet en del om hur man når resultat.

Som idrottsman vet jag att god form inte vinnes utan ansträngning. Inför ett VM i ishockey eller en viktig allsvensk fotbollsmatch måste man spänna krafterna till det yttersta. Samma sak gäller den ungdom som på andra områden vill göra sig gällande. Vid ratten eller på "knarren" tycker jag att all ungdom skall gå in för den största hänsyn. Som bilist försöker jag själv leva efter denna regel.

På ett annat men närbesläktat område kan ungdomen just i år göra en verkligt positiv insats. När spriten nu släppts fri hoppas jag att alla unga människor skall uppträda med verklig ansvarskänsla.

Livet är fullt av risker. Vissa av dessa är självförvållade. Med mönstergill körning och nykterhet kan många olyckor undvikas.

Jag ger Folksams verksamhet på dessa viktiga områden mitt varmaste stöd. Hoppas Du gör detsamma.

Hasse Twilling

FOLKSAM - FÖRSÄKRAR -

berg hallmästare på Svea-hallen. 1:a i 2-manna- och 1:a i 4-mannalag. Årsfest på Aston med damer, en unik händelse i sektionen.

1953: Svenskt rekord individuellt på 4-serier av Evan Pettersson, 1037, tyvärr senare slaget. Svenskt rekord 8-mannalag 7099 av Evan Pettersson 1037, Olle Wigrell 925, John Ek 899, "Tuppen" Gustavsson 896, "Munko" Lindberg 878, K. Anjou 804, F. Lund 796, I. Hörberg 774.

DM i 2-mannalag genom "Munko" Lindberg och Gunnar Bengtsson på 1797.

BDM "Greven" Andersson mästare individuellt på 1690.

Fritte Lund hallmästare på Svea, etta i 2-mannalag och etta i 4-mannalag.

Evan Pettersson segrare i Riksbarometern för mästare på 1037.

1954: Munko Lindberg hallmästare på Ridarhallen. "Greven" Andersson segrare i Riksbarometern för B-spelare på 920.

1955: Nya medlemmar: G. Malmberg G. Mattsson, C. Berggren, S. Hedlund, E. Jansson, L. Krantz, ett friskt tillskott för sektionen. Berggren har överraskat mest.

Vi startade med ett C-lag för första gången.

En av stiftarna, John Bång lämnade kamratkretsen för alltid.

B-laget vann sin klass.

1956: A-laget på väg ur allsvenskan. Det blir att ta nya tag i div. II i höst med större gnista. C-laget leder sin klass och bör vinna.

Först till målet...

*liksom
Hasse Jeppson
utomlands
och hemma*

... om idrottsgrejorna är från

IDROTTSMAGASINET

Birger Jarlsgatan 5

Tel. växel 20 88 25

STOCKHOLM

LEVERANTÖR TILL DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING

DAHLFORS & SÖNER AB

- ★ GLASSLIPERI
- ★ GLASMÄSTERI
- ★ SPEGELFABRIK

308737 DÖBELNSGATAN 65, 308749
STOCKHOLM

Hur många SM?

Djurgården har haft vernissage i den nyrenoverade klubblokalen i Stadion, där vi trollat fram ett par nya rum inom samma utrymme som funnits tidigare. Det kunde ske genom att vi hade så högt i taket, att det gick att bygga ut ett tak på ungefär halva höjden. Det blev tak över den nedre lokalen och golv i de övre lokaliteterna. Därmed hade två nya rum uppstått. Något att ta efter på andra håll i dessa bostadsbristens tider?

★

Som annan märklig nyhet i klubblokalen noteras att den gamla prismontern blivit utvisad för ful uppsyn och allmän orkeslöshet. Den gamla hederliga pjäsen är dock utlovad en reträttplats. I stället har nu kommit fyra prismontrar med elektrisk inbelysning, skjutdörrar i glas och diverse finesser, som inte kan beskrivas utan måste ses. Troligen har Djurgården härmed Sveriges förnämligaste prismonter. Och innehållet torde nog slå en del rekord.

Vi tillåter oss citera vad Bengt Ahlbom skrev vid vernissagen i Stockholms-Tidningen:

Landets praktfullaste prissamling tornar upp sig på en åtta meter lång och två och en halv meter hög vägg. Där finns allt från originalet till Christian Erikssons "Bågspännaren" till praktfullt utsmykade orientaliska gåvor från Djurgårdens fotbollsfärder i Fjärran Östern.

Ett stycke märkligt levande och kulturbevarande idrotts historia är Djurgårdens Idrottsförening.

★

Hur många SM har Djurgården erövrat under sin 65-åriga levnad? Det är nästan en gissningstävling, ty faktum är att i dagens läge råder en smula oklarhet på den punkten. En del SM-tecken har så att säga försvunnit i forntidens töcken. Emellertid är våra historieforskare i verksamhet och resultatet väntas snart föreligga. "Jag tror vi kan redovisa för bortåt 200 SM-tecken, men exakta siffran är en hemlighet för även oss i ledningen", säger ordföranden Åke Dunér. "Trots att det redan är trångt i våra montrar har vi emellertid plats för flera. Den exakta siffran kommer nog alltid att vara rörlig."

★

Djurgårdens Idrottsförenings medlemsblad

Redaktör: Karl Liliequist • I redaktionskommittén: Åke Dunér

Djurgårdens Idrottsförening

Stiftad 12 mars 1891

Adress: Klocktornet, Stadion, Stockholm Ö.

Telefon: 21 15 83 — Postgiro: 56 916

Hedersordförande;

Bertil Nordenskjöld, Banérgatan 45, tel. 62 40 73.

ÖVERSTYRELSEN:

Ordförande:

Åke Dunér, Riddargatan 29, tel. 60 40 74 (till arbetet 67 90 15).

Vice ordförande:

Karl-Erik Nordlund, Norrtullsgatan 35, tel. 32 97 37 (arbetet 23 35 30).

Sekreterare:

Karl Liliequist, Skaldevägen 17, Bromma, tel. 25 36 99 (arbetet 22 40 00).

Skattmästare:

Gunnar Rinman, Hässleholmsvägen 9, Hammarbyhöjden, tel. 49 16 64).

Intendent:

Ingvar Norén, Mössebergsvägen 28, Bromma, tel. 25 71 22 (arbetet 22 19 20).

Ledamöter:

Stig Eckerbrant, Marmorgatan 11, 3 tr., tel. 40 33 58 (arbetet 54 10 40).

Hilding Lövdahl, Tegeluddsvägen 30, tel. 62 97 04.

SEKTIONSSTYRELSE:

BANDY:

Ordf.: Gösta Hedlund, St. Ansgars väg 8, Solna, tel. 27 84 95 (33 34 57)

Sekr.: Jonnie Nyström, Adolfsbergsvägen 24, Mariehäll, tel. 28 17 31 (52 07 20 — 546)

Kassör: Gösta Keyser, Solhemsvägen 40, Spånga, tel. 36 30 68 (28 90 00 — 375)

BORDTENNIS:

Ordf.: Eric Lindström, Vanadisvägen 1, tel. 33 00 56 (40 60 20)

Sekr.: Bengt Gustavsson, Högalidsgatan 32 A, tel. 69 38 89 (23 78 00)

Kassör: Ingvar Åkesson, Scheelegatan 20, tel. 51 81 82

BOWLING:

Ordf.: Olle Holmgren, Stadshagsplan 4, tel. 52 94 20

Sekr.: Gösta Andersson, Erik Dahlbergsgatan 29, 2 tr., tel. 62 19 90 (22 30 60)

Kassör: Olof Wigzell, Saltvägen 26, tel. 93 28 80 (10 21 78)

BOXNING:

Ordf.: Bengt Modigh, Vasavägen 47 E, Jakobsberg, tel. 0758/303 30

Sekr. och kassör: Kurt Hammargren, Surbrunnsgatan 18, tel. 30 14 44 (32 33 06)

BROTTNING:

Ordf.: Lennart Öberg, Slätbaksvägen 48, Johanneshov, tel. 49 95 56 (43 59 63)

Sekr.: Bertil Anér, Hagaväg. 16, Solna, tel. 27 95 44 (30 04 55)

Kassör: Lennart Carlsson, Slipg. 9, tel. 68 20 39 (22 83 20—19)

Idealet för seriefotbollen

Det är ingen tillfällighet att "Stjärn"-bollarna äro de mest använda i serierna.

En svensk produkt i världsklass!

AB ARVID FORSBERG & Co
SVEAVÄGEN 52 — STOCKHOLM — Tel. 200227

CURLING:

Ordf.: Hans Wilton, Svartviksringen 15, Saltsjöbaden, tel. 17 13 43 (22 99 40)

Sekr.: Lars-Olof Laurell, Essingestråket 37, tel. 53 19 34 (44 03 30)

Kassör: Åke Eriksson, Duvnäsavägen 48, Saltsjö-Duvnäs, tel. 16 28 22 (19 03 25)

FOTBOLL:

Ordf.: Sigvard Bergh, Körsbärsvägen 8, tel. 32 69 88 (61 73 72)

Sekr.: Gunnar Lundqvist, Skulptörvägen 17, Johanneshov, tel. 48 84 77 (54 05 00)

Kassör: Arne Malmgren, Medlemsvägen 46, Johanneshov, tel. 49 95 06 (65 25 20)

HANDBOLL:

Ordf.: Carl Schultze, Timmermansgatan 37, tel. 42 36 46 (22 12 20)

Sekr.: Gillis Florsjö, Maria Prästgårdsgata 38, tel. 40 41 14 (10 79 13)

Kassör: Karl Gustav Nyström, Idrottsgat. 5, Solna, tel. 82 33 94 (22 38 00)

ISHOCKEY:

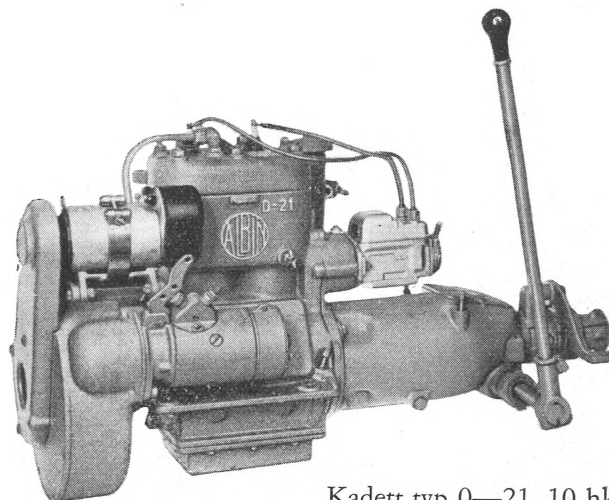
Ordf.: Arne Grunander, S:t Eriksterrassen 72 B, tel. 54 33 75 (11 61 77)

Sekr.: Lars Nordvall, Villavägen 12, Stocksund, tel. 55 48 55 (22 45 00)

Kassör: Lars Lindgren, Bergsrådsvägen 34, Johanneshov, tel. 39 17 48 (34 96 10)

ALBIN

marinmotorer

Kadett typ 0—21, 10 hk

I sport- eller fiskebåten — överallt där det krävs en verkligt pålitlig motor — lättstartad, bränslesnål, slitstark — byggd för många års driftsäker gång — där hävdar sig ALBIN — favoriten bland båtfolk.

ALBIN MOTOR

KRISTINEHAMN

Tel. 150 00 växel

ORIENTERING:

Ordf.: Stig Hammar, Odengatan 90, tel. 32 90 68 (23 82 00)

Sekr.: Gösta Dahlberg, Cardellgatan 4, tel. 61 55 44 (23 82 00)

Kassör: Anders Hasselkvist, Grundläggavägen 25, Bromma, tel. 26 73 79 (22 77 60)

SKIDOR:

Ordf.: Sven P. Johansson, Norrgårdsväg. 5, Spånga, tel. 36 23 04 (22 40 00)

Sekr.: Evert Nirling, Ringvägen 82, tel. 44 19 52

Kassör: Åke Johansson, Kummelväg. 40, Bromma, tel. 25 70 91 (22 26 20)

DAMIDROTT:

Ordf.: Gunvor Orest, Kvarnvägen 8, Jakobsberg, tel. 22 37 40

Sekr.: Gun Hellman, Odenvägen 35, Saltsjöbaden, tel. 17 05 65 (54 05 40—327)

Kassör: Christina Allinger, Box 58, Uttran, tel. 0753/304 87 (22 86 00)

REVISORER:

Herbert Edberg, Duvnäsavägen 1, tel. 40 80 37

Bo Hedvall, Scheelegatan 10, tel. 51 27 53

Karl Lundberg, S:t Eriksgatan 96, tel. 30 09 74

Revisorssuppleanter:

Holger Carlsson, Pelargatan 11, Johanneshov, tel. 49 28 95

Sven Larson, Götgatan 61, tel. 40 34 49

VM-GULD

2 GÅNGER

OLYMPISKT GULD

14 NORDISKA
MÄSTERSKAP

11 SEXDAGARS
SEGRAR

73 SVENSKA
MÄSTERSKAP

1.000-tals andra svenska och utländska storsegrar.

Crescent

världsmästarcykeln

